

Thầy, Em Yêu Thầy

Contents

Thầy, Em Yêu Thầy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	26
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	32
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	38
25. Chương 25	39
26. Chương 26	43
27. Chương 27	46
28. Chương 28	47
29. Chương 29	49
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	56
33. Chương 33	58
34. Chương 34	60
35. Chương 35	62
36. Chương 36	64
37. Chương 37	66
38. Chương 38	68
39. Chương 39	70
40. Chương 40	72
41. Chương 41	74

42. Chương 42	79
43. Chương 43	81
44. Chương 44	82
45. Chương 45	85
46. Chương 46	86
47. Chương 47	89
48. Chương 48	91
49. Chương 49	94
50. Chương 50	98

Thầy, Em Yêu Thầy

Giới thiệu

Lam: Sinh viên năm 1, ngành Xét nghiệm của trường Y, tính tình vui vẻ, tốt bụng, rất hậu đậu và l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-em-yeu-thay>

1. Chương 1

Trước giờ học 10':

- Sao mà ta ghét học Anh văn quá mi ơi !
- Híc, ta lại chúa ghét Thử dục, ghét cái xà, ghét luôn ông thầy !!!!!
- Lam, mi ghét môn nào nhất, sao im khô vậy?
- Ta ghét... Giải phẫu sinh lý. Ghét, ghét khủng khiếp.
- Hả ??????????????????????

3,4 cái mồm tụi con gái hét lên. Có lẽ không nghĩ rằng Lam lại ghét môn này.

- Gì, sao lại ghét. Học môn này thú vị mà.
- Tụi mi không ghét, nhưng ta ghét. Học cả quyển sách dày cộp, tối nào phải ngồi tụng. Hết não tới miệng, hết miệng xuống tim, phổi. Ta loạn lên luôn. Mình học xét nghiệm, đâu nhất thiết phải học kỹ vậy chứ. Hứ....
- Xì, nói như mi chắc chết quá. Mai mốt mi đi làm, ai hỏi cái gì về giải phẫu cũng không biết không quê hả?
- Con My nghiêm nghị hỏi.

Nó bướng bỉnh đáp lại:

- Trời, mình làm xét nghiệm, ai thêm hỏi, mình có phải Bác sĩ hay điều dưỡng đâu chứ.

- Cứ phải là Bác sĩ, điều dưỡng mới biết, còn lại không biết hử. Làm ngành Y mà vậy à? Lam, mi làm ơn bỏ suy nghĩ đó đi. Ta cũng ghét học bài, nhưng đã chọn ngành này, thì phải lo mà học. Mi không học, tới lúc bị thi lại hay học lại, hối hận không kịp đó. Thú thật, ta đâu ưa gì môn này. Hi. Cố lên mi, đừng có bỏ môn này, quan trọng lắm á, nhân 5 luôn. Lơ tơ mơ không được loại khá giờ.

- Biết rồi “má”, nói hoài à.

Con Diệu hồi nào cũng thế. Với Diệu, việc học quan trọng lắm. Lúc nào cũng nhắc nhở nó chuyện học.

- Thôi đừng nói chuyện nữa, vô lớp rồi kìa tụi bây.

Haiza, hôm nay lại có giờ Giải phẫu. Tuần không biết học mấy buổi môn này nữa. Nó đang ngao ngán, nằm úp mặt xuống bàn thì:

- Ôi trời ơi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- OH MY GOD !!!!!!!!!!!!!!!

- Đẹp trai quá !

- Kiểu này Lee Min Ho của con Tú có đối thủ rồi...

Cả lớp náo động còn hơn cái chợ đêm 30. Quái lạ, có chuyện gì vậy không biết? Nó ngẩng đầu dậy. Và, nó cũng sững sờ chẳng kém gì tụi con gái.

Một anh chàng cao tầm 1m80, dáng người hơi gầy, mái tóc cắt tỉa đẹp như mấy oppa Hàn Quốc, da trắng, mũi cao, đôi mắt đen đẹp mê hồn. Không gì diễn tả được vẻ đẹp của anh chàng. Một vẻ đẹp hơi Tây, nhưng cũng rất ... Việt Nam. Nhưng nhìn sao xa cách quá. Lâu lắm rồi nó mới gặp lại anh...

Giọng nói lạnh lùng cất lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của nó:

- Mấy bạn trật tự lại đi, thấy giáo viên vào lớp không đứng dậy chào mà còn ồn ào nữa à.

Lần này lớp học còn ồn hơn lúc nãy, náo loạn cả lên. Nó cũng sững sờ. Thành Quân lớp trưởng phải đứng dậy, hét:

- Cả lớp yên lặng hết chưa.

Lớp trưởng hét quả có hiệu lực, lớp im phăng phắc. Anh chàng ôn tồn nói:

- Cô Thủy có việc bận, do đó tôi sẽ dạy thế lớp chúng ta hôm nay. Có gì thắc mắc cuối giờ còn thời gian tôi sẽ giải đáp. Bây giờ học thôi, bài hôm nay rất dài, khó nữa. Học đến 8h30, tôi cho giải lao 20' rồi vào học tiếp đến 10h30. Các bạn có hỏi gì không?

- Dạ không.....(không dám, chắc tụi nó đợi cuối giờ hỏi cung luôn)

- Vậy chúng ta bắt đầu học.

Híc, bài hôm nay sao chán không chịu nổi. Bữa trước học Hệ tiêu hóa còn đỡ, hôm nay học hệ tuần hoàn, nó nghe tai nọ lọt tai kia. Giọng nói đó khi giảng bài thật ảm, cuốn hút. Nó nhìn xung quanh. Cả lớp chăm chú, không một tiếng động, ai cũng nhìn về một hướng – anh chàng, ấy nhầm, người thầy trên bục giảng. “Không biết tụi nó mê thầy hay mê bài giảng của thầy nữa” - Nó nghĩ thầm.

2. Chương 2

Nó cúi mặt, nhìn vào quyển sách nhưng đầu óc lại đang hồi tưởng. Có lẽ không ai ngờ “ông” thầy đang giảng bài kia là người quen của nó. Lâu rồi, chắc cũng 4,5 năm gì đó, hôm nay nó mới gặp lại anh.

Ba nó và ba anh là bạn thân. Từ ngày gia đình anh chuyển vào Đà Nẵng, 2 bên lại thân hơn. Anh cũng hay qua nhà nó chơi (dĩ nhiên đi cùng ba mẹ anh). Nhưng, anh lúc nào cũng lạnh lùng, chỉ chào hỏi mọi người, rồi im lặng. Chẳng bù cho nhỏ em của anh, cứ tíu tít với nó suốt. Anh học rất giỏi, ba mẹ nó cứ khen mãi. Học lớp 10 mà thi Olympic Quốc tế môn Hóa, còn được HCB nữa. Khiếp thật, nó có mơ cũng không mơ nổi. Nó thông minh, nhưng lười cực kì. Đầu óc lúc nào cũng mơ về mấy star bên Hàn, về bài hát

hát mới của SuJu, Shinee..., về bộ phim mới của anh Yoochun, về... đủ thứ, nói chung không phải việc học ^^ . Tối tối 10h nó đã “tít tít” với ban Giường và mấy bạn thú bông iu iu rồi. Với nó, có lẽ việc học không quan trọng.

Nó đến nhà anh hồi hè lớp 7, lúc ấy anh đang vui đầu chuẩn bị cho kì thi ĐH. Sau khi ăn tối xong là anh ngồi học mãi. Nó ở lại ngủ với nhóc Ti. 2 chị em ngồi xem phim đến tận 12h (hè mà lị) vẫn không thấy buồn ngủ. Nó khát nước, chạy xuống mở tủ lạnh lấy 2 cốc nước chanh mẹ Ti đã pha lúc này. Đi ngang qua phòng anh, nó lên nhìn vào. Anh vẫn còn thức, đang cầm cùi bấm bấm tính tính, tập trung cực kì. Nó thấy phục quá, chưa bao giờ nó như vậy. Nó cứ đứng...ngắm anh say sưa, quên cả khát . Chợt:

- Làm gì đứng mãi ngoài đó vậy ?

Nó giật mình, xem rút 2 cốc xuống đất. Nó ấp úng:

- À, à, em, em...

- Em gì, sao ấp úng thế.

- À, em, em thấy anh học bài khuya nên đem cho anh ly nước chanh, uống cho khỏe ^^

Vừa nói nó vừa bước vào, đặt cốc nước chanh lên bàn, cười với anh 1 cái. Oa, cũng may nó nghĩ ra lý do này. Đã bảo nó thông minh lắm mà!!!! Hi, vậy là đã nói chuyện được với anh rồi, nó vui sướng cười thầm. Nó nghĩ sắp được anh...khen nữa kia. Nó ngắm nghía căn phòng. Con trai gì đâu ngăn nắp, sạch sẽ, chẳng bù cho nó. Nhìn lên giá sách mà nó phát ngợp. Sách, từ điển, tiểu thuyết..., nó nghĩ còn nhiều hơn cả hiệu sách ấy chứ. Không biết có đọc hết không nhỉ?

Anh “e hèm”, nói giọng lạnh tanh không cảm xúc:

- Anh bị dị ứng nước chanh. Không uống được.

- Trời !

Nó buột miệng, chanh mà không uống được thì chắc mất nửa cuộc đời rồi. Không hiểu sao, nó bực bội nói:

- Chanh cũng bị dị ứng hả, anh lạ ghê he. Không uống được thì trả đây.

Nó vừa nói vừa lấy cái cốc tu một hơi, lảm bảm:

- Hừ, đã mang cho uống, không cảm ơn còn nói nữa.

Anh đột nhiên mỉm cười, làm nó quên cả bực (đúng là thấy trai đẹp là quên hết), tỉnh bơ nói:

- Em lảm bảm gì này giờ anh nghe hết rồi đó. Anh đâu biểu mang vô đâu, em tự nguyện mà.

- Ủ, em tự nguyện đấy, nhưng anh cũng cảm ơn 1 câu chứ. Có mất mát gì đâu. Xi, đáng ghét.

Nó đã trở lại là nó rồi. Nó không dễ bị “mỹ nam kế” thế đâu. Nói xong, nó vùng vằng bỏ qua phòng coi phim tiếp với Ti...

Năm đó anh đỗ thủ khoa ĐH Y. Nhà anh làm liên hoan to lắm, nó cũng được góp mặt. Nó ước ngày nào đó cũng được như thế. 4 năm nữa thôi. Hihi.

- Chị, anh Hai đi rồi. Từ nay ở nhà có mình em, chán chết. Chị nhớ qua chơi với em đó.

- Uh, biết rồi, chị rủ luôn thằng Hiền qua nữa.

- Thôi, nó mới chút xíu, biết gì chứ. Chị em mình vẫn là vui nhất.Hihi.

Con bé nhỏ hơn nó một tuổi, tuy quen nhau không lâu nhưng 2 đứa rất thân, có chuyện gì cũng kể nhau nghe. Nhiều lúc nó thắc mắc con bé dễ thương thế này mà lại có ông anh máu lạnh thế sao chịu nổi. Nó nói y “bà cụ non”:

- Anh em nhìn vậy chứ tốt lắm, anh rất thương em, em thích gì anh đều chiều cả. Em thương anh Hai lắm. Anh đi rồi không ai bày em học, không ai mua kem em ăn nữa. Híc....

Mới nói mà Ti khóc rồi. Đúng là nó thương anh nó thật. Chắc anh ta đối với người lạ thì lạnh lùng, nhưng em gái thì phải đối xử khác. Hèn gì họ nói anh trai thường thương em gái. Nó chợt ước mình có một ông anh, chứ không phải thằng em quậy như quỷ sứ bây giờ.

Anh đi rồi, không thường xuyên đến nhà nó như trước. Nó cảm giác trống vắng, thiếu thiếu. Đến nhà anh chơi, căn phòng ấy giờ bỏ trống. Nó bước vào. Dù không có anh nhưng phòng vẫn gọn gàng, sạch sẽ. Nó phát hiện ra mình nhớ anh! Ôi, nó đang nghĩ cái quái gì vậy chứ? Nó lắc đầu, cố xua ý nghĩ “điên khùng” vừa thoáng qua trong đầu. Nhìn qua bàn học anh, Lam thấy trên bàn có mấy bức ảnh. Tò mò, nó cầm lên. Có hai bức. Một bức anh đang cười, bức kia là khuôn mặt anh lạnh đầy cuốn hút. Nó ngắm, pic nào cũng đẹp cả. Dù muốn dù không, nó phải thừa nhận anh rất đẹp trai. Chắc cũng ngang ngửa hoặc hơn Jang Dong Gun (thời đó), Lee Min Ho, Hero...(thời nay). Một bức ảnh rơi xuống. Lam nhặt lên, và chợt thấy còn một pic nữa. Do lúc này không để ý, nó đặt hai pic của anh sát vào, kẹp một pic ở giữa. Là một cô gái! Có lẽ là bạn gái anh ấy. Chị ấy có mái tóc dài, buộc cao, mặc chiếc áo dài trắng, đang mỉm cười. Nó thở dài. Anh đã có bạn gái rồi. Mà cũng đúng, anh ấy toàn diện vậy, chưa có bạn gái mới lạ. Suy nghĩ một lúc, Lam lén lấy pic anh cười bỏ vào cặp. Rồi lặng lẽ đóng cửa phòng...

Học ở SG, nên Tết và hè anh mới về. Mà mỗi lần về anh chỉ qua chào hỏi ba mẹ Lam một chút rồi xin phép về. Nghe nhỏ Ti nói anh đi học lớp, đi chơi, rồi vui đùa trong phòng học. Học, học, lúc nào trong đầu anh ấy cũng biết học thôi.

Mới đó mà anh đi học đã hai năm. Tết năm ấy, anh chở Ti qua nhà nó. Ngồi nói chuyện một lúc, anh nhìn nó, nháy mắt:

- Sao em không lớn lên xúu nào vậy. Ăn nhiều au lớn chứ, nhìn Ti mà học tập nghe.

Lam phồng má:

- Mặc kệ em !!!

Anh lại cười, sao hôm nay anh cười nhiều vậy không biết. Còn Ti nữa, hôm nay nó lại im khô, chẳng cười nói như mọi khi.

- Sao hôm nay anh cười nhiều vậy? Còn Ti nữa, em “hiền” làm chị sợ đó, Hihi.

- Cười để có người cười lại, chứ ít bữa không có ai để cười.

Nó chưa hiểu lời anh nói thì Ti òa lên khóc:

- Anh Hai sắp đi Pháp du học rồi chị ơi !!!

Nó sững. Đi Pháp à? Nó thấy mắt mình cay cay. Mà thôi, sao lại khóc chứ. Anh đi chứ có phải ai đi mà nó buồn.

- Anh đi học chứ phải đi chơi đâu mà Ti khóc.

- Anh đi bao lâu vậy?

- Không biết nữa, chắc 4,5 năm gì đó. Nhanh thôi.

- 4,5 năm mà anh coi như không vậy hả?

Lam hét lên. Tiếng nó hét làm Ti cũng nín khóc. Nó chẳng hiểu mình nữa. Nó không muốn anh đi. Anh đi SG, đâu sao cũng ở Việt Nam, nó có thể gặp anh. Còn, anh đi Pháp thì...Dù anh và nó ít nói chuyện, anh cũng không quan tâm nó, quan trọng là anh chẳng là gì của nó cả. Vậy mà...Nó thích anh rồi sao? 15 tuổi, nó cũng có thể thích một ai chứ. Tụi trong lớp cũng thích nhau đầy rẫy. Nhưng, nó thích một anh chàng siêu hot-boy, hơn nó 5 tuổi chứ ít gì. Anh ấy làm sao có thể để ý đến con nhóc như nó được. Trong khoảnh khắc, nhiều suy nghĩ dồn dập ồa đến, không kịp nén được, nó khóc. Cảm giác vị mặn chát, nó hoảng hốt, bỏ chạy lên phòng, để mặc hai anh em đang bàng hoàng nhìn theo nó.

Giờ nó mới biết vì sao lúc nào anh cũng học, học. Anh cố kiếm học bổng toàn phần tại trường ĐH danh tiếng trên thế giới. Chuyện anh đi du học ở Pháp gây xôn xao. Bởi trường ĐH đó chuyên đào tạo những người giỏi nhất, và quan trọng là anh quá trẻ.

- Chị, sao hôm đó chị như thế?
 - Hả, ờ, chị cũng không biết. Có lẽ chị thấy anh em quá hồ hững, nhìn em khóc như mưa vậy mà không an ủi gì. Còn nói nhanh thôi nữa.
 - Hi hi.
 - Sao cười?
 - Vậy mà em tưởng...
 - Tưởng gì?
 - Chị thích anh Hai.
 - Tưởng tượng quá nhóc (không, em không tưởng tượng đâu, em giỏi quá), chị mà thích anh em gì. Bao giờ chị thích ai chị nói cho em biết. Chết, vậy anh em có nghĩ giống em không?
 - Chị nhớ kể đó nghe. Anh Hai em biết gì chứ, chị đừng lo, mà chị không thích thì thôi, sợ gì. À, chị có mua quà gì tặng anh Hai không?
 - Quà gì, mau làm chi ?
 - Chán chị chưa, anh Hai đi không biết bao giờ về, mua cái gì cho anh còn nhớ về quê nhà chứ, không khéo qua đó mê luôn mấy cô tóc vàng mũi xanh thì khổ.
 - Nói y bà già, nếu thế em sướng chứ khổ gì. Có chị dâu là người nước ngoài còn chê.
- Mặc dù nói với Ti vậy, nhưng trong đầu Lam thoáng qua hình ảnh cô gái trong tấm hình. Sao chưa bao giờ nghe Ti kể nhỉ?...

Mặc dù miệng nói không mua quà, nhưng hôm xuống Hội An chơi, thấy một shop bán đồ lưu niệm, Lam chạy ào vào. Một hồi lâu, nó quyết định mua tặng anh...một cặp tượng, hình người con trai và con gái mặc áo dài đỏ, đằng sau có hai thỏ nam châm. Nó cũng mua ỉnh cặp màu xanh lá cây. Nó mua tượng vì không biết nên mua gì, với lại nếu nhìn vào thấy mặc áo dài thì sẽ nhớ quê ngay. Nó tự khen mình thông minh ^^.

Ngày anh ra sân bay, nó không tiễn, lấy lí do đi học, vì nó sợ mình sẽ khóc, không khéo bị nghi ngờ. Món quà đó nó gửi Ti, nhờ đưa hộ cho anh, kèm theo tấm thiệp: “Anh đi giữ gìn sức khỏe, luôn nhớ về mọi người nhé (nói vậy chứ không biết anh có nhớ không, anh “máu lạnh” vậy mà). Em không định mua quà cho anh đâu, tại Ti nó ép em quá nên mới mua. Nhớ kiếm về cho em với Ti một chị dâu tóc vàng đó”.

Những lời lẽ trong đó hầu như trái ngược với suy nghĩ của Lam. Lam không muốn anh quên ai cả, muốn mau quà cho anh chứ không phải Ti ép buộc, và không muốn anh mang về một cô gái tóc vàng nào...

Ngước lên bầu trời, nhìn cho đến khi chiếc máy bay khuất trong mây, Lam bật khóc. Nó khóc như chưa hề được khóc. Anh đã đi, xa nó thật rồi. Không biết đến bao giờ nó mới có thể được gặp lại anh...Và khi trở về, anh có còn nhớ đến nó không?...

3. Chương 3

Mới đó mà hơn 4 năm rồi, trong thời gian du học, anh chỉ về thăm nhà một lần duy nhất. Anh muốn tập trung 100% cho việc học. Anh có ghé qua nhà Lam, nhưng bữa đó Lam mắc đi học thêm, về nghe mẹ kể Lam tiếc hùi hụi .

Lam còn đang mơ màng thì một giọng nói vang lên:

- BẠN..., à uh, đứng lên nghe tôi hỏi.
- Nó chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, anh ấy đang nói ai vậy nhỉ? Nó chưa kịp nhóm dậy thì con My véo nó một cái đầu đinh, thì thầm:
- Trời, này giờ mi ngủ gục hả. Thầy kêu mi kìa, chết chưa. Híc...

Nó định cãi lại con My rằng nó không ngủ thì bắt gặp ánh mắt của anh, nó im bật. Lúc này anh đang đứng rất rất gần nó. Tim nó đập thành thịch,

- Bạn, nói cho tôi biết này giờ tôi giảng về cái gì.

" Phen này chết quá !!!! " - Nó trầm nghĩ, rồi quay qua tụi bạn xin cứu trợ,

- Mấy bạn kia mà nhắc tôi đuổi ra khỏi lớp luôn đó.

Híc, đây có phải là anh không chứ? Nó cúi đầu không nói gì.

- Không nói được à, tôi hỏi tiếp. Không nhìn vào sách, kể các cơ quan hệ tuần hoàn và chức năng.

-.....

- Nói sơ bộ hoạt động hệ tuần hoàn.

-....

- NÀY GIỜ TÔI GIẢNG EM NGHE CÁI GÌ HẢ ?

Tiếng hét của anh đánh thức mấy đứa ngủ gật phía cuối lớp (sau này nhớ lại, nó ầm ỨC ví sao không gọi mấy đứa ấy mà gọi nó làm gì, nó đâu có ngủ đâu). Tụi con gái tròn mắt nhìn anh, chắc không ngờ khuôn mặt "đẹp như hoa" đó lại "dữ dằn" đến thế.

- Dạ, dạ..., em, em...

- Em, em cái gì. Sao lúng túng thế?

Anh vừa nói xong, nó ngẩng đầu lên nhìn. Anh nói câu đó giống cái đêm nó ở nhà anh quá.

Nó lén thở dài. Thôi, có gì nói vậy chứ biết làm sao:

- Em xin lỗi, này giờ em không nghe giảng.

- Sao không nghe. Tôi giảng khó hiểu, buồn ngủ lắm à. Cả lớp có thấy vậy không?

- Không ạ.....

Trời, bộ giảng dễ hiểu lắm hay sao mà gần như cả lớp đều đồng thanh " Không ạ" thế nhỉ? Nó cảm thấy xấu hổ quá, chưa bao giờ mất mặt thế này. Nó đâm ra ghét anh ghê gớm. Những gì tốt đẹp về anh giờ mất hết. Nó là đứa có cục tự ái rất lớn, lớn như...mặt trời vậy . Eotteokhajyo (Làm thế nào bây giờ), eotteokhajyo... A! Có cách rồi, nó là đứa thông minh nổi tiếng kiamà :

- Tại, tại, tại em bị sốt. Mới hết sốt nhưng em không dám nghỉ, lên trường mệt quá, nên...

- Thật không?

Nó gật, cố tỏ vẻ mặt thê thảm như người mới ốm dậy.

- Được rồi, nếu ốm thì tôi bỏ qua. Nhưng này giờ bạn không nghe giảng, nên, tôi sẽ giảng sơ lại. Bạn phải về đọc thêm trong sách, và hỏi mấy bạn trong lớp nữa, nếu không kiểm tra không làm bài được đâu.

Nói rồi anh bước lên bục, giảng lại từ đầu. Thái độ anh khác hẳn với dự tính của nó. Nó nghĩ anh sẽ hoạch học đủ thứ chứ. Tự nhiên nó thấy thương anh quá, nó có đau ốm gì đâu (mới ghét giờ chuyển qua thương rồi). Nhưng, cách nói chuyện kia, sao xa lạ quá. Híc, không biết anh có còn nhớ nó hay quên nó mất tiêu rồi. Không, không, anh ấy không phải người mau quên vậy đâu. Mình phải tin tưởng anh ấy chứ. Nó mỉm cười.

- Ê, mi làm trò gì mà tùm tùm cười vậy. Muốn bị gọi lên nữa hả.

- Đâu có, ai dám. Tại ta nhớ đến chuyện vui nên cười thôi.

- Thích cười thì xiu nữa cười. Lo nghe giảng kia, thầy dạy hay lắm đó.

- Biết rồi. Mà làm gì mi véo ta đau điếng vậy, sáng giờ hai cái rồi đó. Đau chết được.

- Hi hi, đau hả. Ta giúp mi thôi mà.

- Giải, lát nữa biết tay ta nghe...

Ừa, con My vừa khen anh dạy hay sao? Nó khó tính lắm mà, dễ gì chịu khen ai...

- Rồi, bạn gì đó, bạn bị tôi gọi hồi nãy ấy. Bạn hiểu bài chưa?

Trời, giảng xong rồi sao? Lam hồi hận quá, nãy giờ để ý đâu đâu, không chú ý gì cả. Bây giờ mà nói không hiểu nữa chắc chết. Thôi, đành nói dối vậy, nói dối làm vui lòng người khác thì phải nói dối chứ. Nó theo thói quen như khi nói chuyện với đám bạn, chu môi đáp:

- Hiểu rồi.

Con My véo nó thêm một cái nữa. Lúc ấy nó mới biết nó vừa làm một hành động thật kinh khủng với thầy giáo. Có lẽ anh cũng thấy vậy, anh sững sốt 5s rồi nghiêm mặt:

- Dù tôi chỉ hơn mấy bạn vài tuổi, nhưng vẫn là thầy của các bạn. Vì vậy các bạn cần có hành vi ứng xử đúng đắn. Đây là trường học, không phải là nơi để đùa giỡn.

Cả lớp im phăng phắc, ai nấy đều tỏ vẻ khó hiểu trước lời anh nói. Chỉ có vài đứa thấy “hành vi đáng lên án” của nó. Nó buồn. Anh có cần gay gắt với nó đến vậy không? Nó muốn khóc...

- Thôi, cho giải lao 20'. Khi tôi quay lại nếu ai vào trễ thì tôi cho ra ngoài đứng hết tiết luôn đó.

Anh vừa ra khỏi lớp. cả lớp náo loạn cả lên. Tụi nó hùa nhau bình luận:

- Trời, thiệt ta chưa thấy ai ở Việt Nam đẹp trai như ông thầy.

- Có nói quá không, đẹp trai vậy thi Nam Vương rồi.

- Ta thấy giảng bài hay quá đi, mấy người dạy lúc trước chán gì đâu, buồn ngủ nữa. Ôi, thầy so kute.

- Hay ho lắm hay sao mà đứa nào cũng khen.

- Ê, mi làm gì mà chê bai thầy dữ vậy Lam? Bình thường ai đẹp trai mi cũng “ghien” hết mà. À, hay là tại vụ hồi nãy nên mi ghét. Ai biểu, ngồi trong lớp mà ngủ, nếu mi lười nghe thì...ngắm thầy cũng được kìa, quá trời đứa như Ngọc, Trân ngồi nhìn thầy say sưa.

- Sặc, ta không thèm >.<>

- Có phải mi đó không Lam ??????

Mặc kệ tụi bạn, Lam rút điện thoại ra gọi cho Ti:

- Hi, em nghe nè. Có chuyện gì mới sáng chị gọi em vậy?

- Nè, anh Hai em về nước rồi hả?

- Uh, về chắc cũng tuần rồi đó. À mà nhắc mới nhớ, anh dạy trường chị đó. Hihi.

- Con khỉ, chuyện hệ trọng vậy sao không nói chị sớm.

- Em quên mất, híc. Em học 12 mà, chị phải thông cảm chứ.

- Ủ, biết rồi. Nghĩ cũng lạ, chuyện quan trọng vậy em không kể chị.

- Hi, bữa trước anh Hai có qua nhà chị mà.

- Hả, sao chị không biết gì hết. Chắc chị đi học không có nhà. Mẹ chị cũng không thèm nói lại.

- Ủa, chứ sao chị biết anh Hai về?

- Dài dòng lắm, ít bữa chị kể. Thôi, chị sắp vào học rồi. Bye em nghe.

- Bibì chị, chủ nhật qua nhà em chơi đó.

Haiza, cả thế giới đều biết anh về, trừ nó. Nếu biết trước, có lẽ nó không gặp phải chuyện lúc nãy với anh. Sao mà nó thấy chán thế không biết. Xung quanh, những lời bàn luận về thầy giáo mới vẫn chưa chấm dứt. Đứa nào cũng tò mò về xuất thân của “ông” thầy kute (phát xít nữa chứ), suy nghĩ hàng tá câu hỏi để cuối

giờ chờ giải đáp.

4. Chương 4

Vào tiết, Lam rút kinh nghiệm, nó chăm chú nghe anh giảng bài. Thực sự nó chỉ nhìn anh, chứ không chú ý đến lời anh. Nó ghét cay đắng môn Giải phẫu, nên dù ai dạy nó cũng không muốn học.

Nhìn anh, Lam thấy khoảng cách giữa anh và nó sao xa quá. Anh không còn là anh của ngày xưa. Anh giờ chừng chắc, nghiêm nghị hơn. Anh chắc không thể vô tư nói chuyện với nó. Anh khác nó quá nhiều. Quan trọng nhất, anh là thầy của nó. “Thầy, thầy”...- Lam lẩm bẩm. Có lẽ nó phải tập gọi “thầy” thôi. Bây giờ khác trước rồi, híc...

Bắt gặp ánh mắt nó, anh, à quên, thầy chăm chú nhìn, nó hoảng hốt quay đi, lòng thầm mong cho nhanh hết giờ. Nếu cứ tiếp tục nhìn thầy, Lam sợ mình sẽ có “suy nghĩ bất chính” với “ông” thầy kute này .

- Rồi, bài Hệ tuần hoàn coi như kết thúc ở đây. Có gì không hiểu các bạn cứ hỏi, đừng ngại.

- Dạ không thầy ơi...

- Hiểu rồi thầy....

- OK, tốt lắm. Nhớ về đọc thêm tài liệu nhé, tôi chỉ giảng ý chính thôi, các bạn phải tự đọc mới hiểu bài sâu. Uhm, 10h15 rồi, tôi cho lớp nghỉ sớm 15’.

- Khoan đã thầy ơi...

- Ồ, nghỉ sớm thế sao thầy. Thầy thất hứa quá....

- Lớp trật tự đi. Bạn nào nói tôi thất hứa, cho về sớm còn kêu ca gì nữa.

- Đầu giờ thầy chẳng bảo cuối giờ sẽ trả lời thắc mắc tụi em còn gì?

- Ờ ờ, tôi quên mất. Bây giờ ai muốn hỏi thì đứng dậy hỏi, từng người một. Tôi chỉ trả lời đến 10h30 thôi đó. Các bạn có 10’.

- Thầy ơi, thầy tên gì vậy thầy, với lại cho em biết...sinh nhật thầy nữa được không ạ?

Huyền - hot girl lớp nó vừa hỏi xong, cả lớp nháo nhào, không nghĩ Huyền bạo dạn thế. Lam ngồi, nói một mình: - Hoàng Hải Nam, 18/2/1987...

- Tôi tên Hoàng Hải Nam, sinh ngày 18/2/1987.

- Hả ????????

Diệu và My hét lên. Không hẹn mà gặp, hai đứa quay sang nó:

- Sao, sao mi biết tên, rồi sinh nhật của thầy vậy?

- Lam, mi quen thầy à ?

Lam thở dài:

- Chiều đi trà sữa rồi t kể cho, giờ tụi bây đừng hỏi nữa.

- Uh, nhớ đó, chiều 3h nghe.

Sau khi Nam nói tên, lớp ồn ào khiếp. Tụi nó đang bình phẩm loạn cả lên. Đứa nào cũng khen tên hay, ngày sinh đẹp, hèn gì người cũng đẹp. Bó tay cho tụi này luôn .

- TRẬT TỰ !!!!! AI HỎI GÌ THÌ ĐỨNG LÊN HỎI, ỒN ÀO VẬY LỚP KHÁC SAO HỌC ĐƯỢC?

- Thưa thầy, có phải thầy mới chuyển về trường không ạ? Thầy sẽ dạy luôn lớp em hay chỉ dạy thế một buổi?

Oa, Lam xin bình chọn đây là câu hỏi hay nhất trong ngày . Nó cũng đang hồi hộp chờ câu trả lời của thầy.

- Đúng, tôi mới chuyển về mấy bữa thôi. Lớp các bạn là lớp đầu tiên tôi giảng dạy. Do đang thiếu người, nên tôi dạy thế. Nhưng có lẽ tôi sẽ xin dạy luôn lớp này, dù Giải phẫu không phải sở trường của tôi, chuyên ngành của tôi là Xét nghiệm. Các bạn sẽ gặp tôi thường xuyên ở phòng thực tập bộ môn Kí sinh trùng.

Thầy vừa dứt lời, cả lớp vỗ tay ầm ĩ. Chắc thầy cũng không nghĩ mình được chào đón nồng nhiệt như thế. Thoáng chút ngạc nhiên, rồi thầy cũng nhẹ mỉm cười. OH MY GOD, nụ cười hút hồn .

- Cảm ơn các bạn đã hoan nghênh tôi, hôm nay có lẽ tôi hơi khó tính. Vì tôi hơi căng thẳng, dẫu sao tôi cũng lần đầu đứng lớp mà.

- Không sao ạ, tụi em thấy thầy dạy rất dễ hiểu, cũng vui tính nữa.

Đây có phải thằng Quân lớp trưởng không vậy cà? Ăn nói lịch sự quá, khác hẳn mọi ngày.

- Hi, tôi dạy dễ hiểu vậy sao? Cảm ơn nhé, lời khen của các bạn sẽ giúp tôi có thêm tự tin khi lên lớp. Giờ lớp nghỉ, ra về nhẹ nhàng cho lớp bên cạnh còn học. À, nhớ học bài đó, tiết sau có thể tôi kiểm tra bất kì bạn nào.

Trời, lại có chuyện kiểm tra nữa sao? Chán quá .

Cả lớp lục đục ra khỏi lớp. Khi xuống đến nhà xe thì Lam giật mình thốt lên:

- Chết, ta để quên điện thoại trong học bàn rồi. Hồi nãy gọi cho nhỏ em xong ta quên không bỏ vào cặp.

- Mi chạy lên lấy đi, lẹ lên. Tụi ta về trước, còn nấu cơm nữa. Mi từ từ về sau nhen, dẫu sao mi về cũng có cơm mẹ nấu sẵn rồi. Hihi.

- Xì, bạn bè tốt vậy đó.

Lam nói rồi vội vã chạy lên lầu 5. Hu hu, sao khổ thế không biết, có cái điện thoại mà cũng quên. Bữa nay còn học ở tầng 5 nữa chứ ! Cầu mong cho điện thoại không bị mất, Lam quý cái điện thoại này lắm...

May quá, cái phone yêu quý vẫn nằm trong học bàn. Lớp nó có mấy đứa bỏ quên điện thoại, ví tiền..., lúc quay lại thì đã không cánh mà bay. Đời chán thế đó .

Lam vui vẻ ra về, thôi kệ, coi như tập thể dục, điện thoại không mất là tốt rồi.

- Á, xin lỗi.

Lam vừa nói vừa nhặt mấy quyển sách, vừa ngẩng đầu nhìn người nó lỡ va phải. Là...thầy !

- Không sao, lỗi là của...tôi mà.

Lam không nói gì nữa, nó cúi đầu nhặt sách. Bỗng, tay nó và tay thầy cùng chạm vào nhau. Nó giật mình rút tay lại, tim đập thành thịch . Nam cũng có vẻ bối rối. Nam nhìn nó, rồi hỏi nhỏ:

- Em, em..., còn nhớ tôi không?

Lam bất ngờ trước câu hỏi của Nam. Nó nhìn thầy chăm chú, (lại) cúi đầu đáp nhỏ:

- Thưa thầy, dạ nhớ .

Nhặt xong mấy cuốn sách, nó đưa cho thầy, lặng lẽ bước xuống cầu thang. Nó vui. Vì thầy còn nhớ nó. Nhưng nó lại thấy lòng nặng trĩu...Tại sao nó không thể tự nhiên nhìn vào mắt thầy? Tại sao nó không thể nói chuyện vô tư với thầy như trước? Tại sao thầy xưng hô với nó như thế? Biết bao câu hỏi " Tại sao" trong đầu nó. Những câu hỏi nó biết nó biết không có đáp án...

5. Chương 5

Nhà Lam

- Mẹ, mẹ ơi !!!!!

Vừa dắt xe vào cổng, Lam đã gọi mẹ loạn xạ cả lên.

- Mẹ chưa về đâu chị Hai.

- Ủa, sao bữa nay mẹ về trễ vậy Hiền? Ba cũng chưa đi làm về hả?

- Mẹ gọi điện về, nói hôm nay Sở Y tế gì đó về kiểm tra, nên về trễ một chút. Ba đi đám nhà mới rồi.

- Haiza, chán chưa. Hiền nấu cơm chưa?

- Rồi, mẹ bảo thức ăn mẹ nấu cả rồi, chỉ cần hâm lại thôi.

- Ồ, vậy khỏe. Nè, thầy, à quên, anh Nam về nước rồi, Hiền biết không?

- Không, bữa đó Hiền đi học mà. Nhưng nghe mẹ kể, mẹ nói ảnh đẹp trai hơn trước nhiều luôn đó.

- Ấc, biết đẹp trai rồi, khỏi khen. Sao mẹ không kể cho chị Hai mà kể cho Hiền nhỉ?

- Ủa, mẹ không kể chị Hai hả? Chắc mẹ quên á.

Lam định gật đầu với thằng em thì mẹ về.

- Mẹ ơi, thầy, à, anh Nam về sao mẹ không nói cho con biết?

-Ủa, mẹ chưa nói cho con à? Mẹ nhớ mẹ đã nói rồi mà.

- Híc, chắc mẹ nhớ lộn đó. Mẹ chỉ kể thằng Hiền thôi.

- Ồ, dạo này đầu óc mẹ lú lẫn quá.

- Hôm đó tới chơi lâu không mẹ?

- Không, nó tới lúc mẹ chuẩn bị đi làm mà. À, tối mai đi ăn nhà hàng con nhé. Nhà thằng Nam mở tiệc mừng nó về. Ai cũng bận bịu, cuối tuần mới rảnh rồi tổ chức.

- Yeh, được đi ăn nhà hàng !!!!

- Xì, hồi nào nghe ăn cũng mừng hết, đi nhà hàng có gì vui. Ở nhà ăn cơm còn ngon hơn.

-Bữa nay con lạ vậy? Mấy bữa con thích đi lăm mà, cứ tíu tít với Ti mãi.

-Mấy bữa khác, giờ khác, con không thích.

-Con bé này...

Lam nói rồi vùng vằng bỏ lên phòng.

- Mẹ, chị Hai bị sao vậy?

- Mẹ chịu, con lên hỏi chị con á...

Lam ngồi trong phòng, bực bội nghĩ đến chuyện tối mai phải “đối mặt” với thầy. Nếu là trước kia, nó đã vui và hớn hờ vì gặp Ti, hai chị em tha hồ nói chuyện. Nhưng bây giờ...Giá Nam không phải thầy nó, giá Nam là Nam của ngày xưa, nó sẽ mừng rỡ, trông chờ ngày mai biết bao nhiêu...

6. Chương 6

Quán Trà sữa K-pop

- Mi kể chuyện hồi sáng mi hứa kể đi Lam.

- Uh, đúng đó. Kể đi mi.

- Được rồi, ta kể đây.

.....

- Oa, lãng mạn quá. Vậy là sau bao năm xa cách, hoàng tử Nam đã trở về với công chúa Lam của chúng ta rồi, hi hi.

- Giỡn hoài đi My, hoàng tử với chả công chúa. Ta chẳng thấy lãng mạn gì hết, đang rầu thú vị ruột nè. Híc.

- Có gì mà mi phải rầu, vui mới đúng chứ. Prince đã quay về mà, ha ha...

- Dẹp đi. Hết con My tới mi hả Diệu, ta không thèm chơi với tụi mi nữa.

- Thôi mà, giỡn chút cho vui mà, xin lỗi được chưa, công chúa hết giận giùm đi !!!!!!!!

- Xì, ghét. Tha lỗi đó. Lần sau còn giỡn ta nghỉ chơi thiệt đó.

- Ok, ok...

- Mà mắc chi mi buồn?

- Ta không biết, chắc, vì bây giờ khác trước. Đã là thầy của ta rồi, không thể gần gũi, thoải mái nói chuyện, cũng không được phép nghĩ đến quá tình cảm thầy trò. Vậy không buồn mới lạ !

- Trời ơi, con này. Tưởng gì, mắc chi mi buồn chuyện vớ vẩn thế chứ? Mi cứ cứ xử như trước, cứ nói chuyện, cứ cười đùa, cứ thoải mái, cứ...thế nào mi thích là được. Hi hi. Thầy thì thầy chứ, có phải ma đâu mà sợ. Đi học mi gọi “thầy”, ở nhà mi gọi “anh” hay ... “oppa” cũng được,à à, sorry, ta không giỡn.

- My nói đúng đó. Mi cứ bình thường đi, đừng phức tạp hóa vấn đề, để mọi chuyện tự nhiên là tốt nhất, cái gì đến sẽ đến thôi. Thời gian sẽ trả lời tất cả.

- Tụi mi nói như dễ lắm ấy.

- Chứ sao, dễ còn hơn, hơn gì Diệu? À, hơn uống trà sữa í. Với lại, mi là ai chứ? Mi có bao giờ biết chữ “ngại” viết như thế nào đâu? Ta nhớ mi kể mi còn chủ động tỏ tình với thằng nào học chung lớp với mi năm 12 nữa mà .

- Lam “dũng cảm” của chúng ta không lẽ chỉ vì một ông thầy mà mất hết chí khí thế hả? Sao ta thấy tầm thường quá, My nhỉ? (vừa nói Diệu vừa nháy mắt với My)

- Ồ, ta thất vọng quá đi thôi !!!!

Lam vẫn không phản bác gì. Như mọi lần thế nào nó cũng bậm môi trợn mắt với hai con bạn , rồi sau đó sẽ chứng tỏ nó là “nữ anh hùng hào kiệt” ra sao. Giờ có lẽ ” thời thế đổi thay“, ”nữ anh hùng” Lưu Trà Lam oanh liệt trong lòng My và Diệu đã “gục ngã” trước “đạo tặc” Hoàng Hải Nam “vô danh tiểu tốt” . Đáng buồn thay, đúng là khó thoát nổi “mỹ nam kế” của tên “đạo tặc” này .

- Lam, LƯU TRÀ LAM, có phải mi không hả?

- Thôi My ơi, kiểu này con Lam nó trúng “mũi tên tình ái” của thầy Nam rồi !!!!

- Ô mô (cái từ này bị nhiễm từ Lam ^^), ta không dám tin đâu Diệu. Mi nói gì đi Lam.

- Ta biết nói gì đây? Tụi mi nói đúng hết, không sai.

Diệu chạy lại ngồi sát Lam hơn.

- Lam, thật đó hả?

- Uh, ta còn phải nói bao nhiêu lần nữa hai tụi bây mới tin?

- Thật sự tụi ta cũng không nghĩ mi thích thật đâu. Có lẽ, chỉ là sự ngưỡng mộ thôi.

- Ngưỡng mộ hả?

- Ôi, mi đọc Trà sữa nhiều như vậy làm gì không biết, chẳng rút được kinh nghiệm chi hết. Theo như truyện thì hầu hết các tình cảm đều là ngộ nhận cả, sẽ có một nhân vật xuất hiện, giúp mi nhận ra sai lầm. Và thế là...

- Khùng quá đi !!!!!

- Khùng gì, mi không tin thì thôi, còn nói ta khùng, đừng hòng kể chuyện cho ta, nhờ ta tư vấn nữa.

- Híc, ta xin lỗi mà Diệu, đừng vậy mà . Nhưng, thực tế và truyện đâu giống nhau.

Diệu chưa kịp trả lời, My đã nói:

- Không có thực tế thì làm gì có truyện. Truyện cũng từ cuộc sống đời thường mà ra thôi nhóc. Ta thấy con Diệu nói cũng đúng đó. Mi cứ từ từ suy xét tình cảm của mi đi, thời gian còn dài. Nhưng trước mắt là thái độ của mi á. Bình thường đi, mi như vậy bị nghi ngờ liền. Con bé Ti gì gì đó, ta cảm giác nó thông minh lắm, không khéo “lộ tẩy”.

- Ti còn phải nói, nó thông minh hết như thầy vậy. Nhưng nếu nó biết thì khỏi lo, ta với nó thân như hai chị em mà ^^.

- Vậy thì được. Quan trọng nhất là thái độ...

- Ta biết rồi mà, quan trọng nhất là thái độ của ta, hi hi. Ta sẽ cẩn thận .

- Uh, í, gần 5h rồi tụi bây ơi, ta phải đi học Anh văn nữa. Thôi giải tán tại đây nhé, mai đi chơi vui vẻ, có gì kể ta với My.

- Biết rồi, khỏi nói. Mà ta đi “ăn” chứ không phải “chơi”.

- Ôi dào, chơi với ăn như nhau, mệt mi quá, thế mà cũng chỉnh sửa. À, bữa nay ta đãi hai đứa mi, ok?

- Yeh, iu Diệu “xynh” nhiều nhiều .

- Không thêm, bình thường giỏi nói vậy đi. Về thôi, lẹ lên....

- Dạ...- Lam và My đồng thanh...

7. Chương 7

- Lam ơi, thay quần áo rồi đi, trễ rồi đó!

- Còn sớm mà mẹ, mới có 6h20 mà.

- Trễ rồi chứ sớm sửa gì, lẹ lên, đừng để người ta chờ.

- Dạ, biết rồi.

Lam uể oải tắt cái laptop. “Đang nghe nhạc một hay” - Lam lầm bầm trong miệng (quên nói, nó là chuyên gia “lầm bầm” đầy mọi người ạ).

- Haiza, mặc cái gì bây giờ nhỉ?

Suy nghĩ một lát, nó quyết định mặc cái yếm xanh mới “tậu” hồi Tết. Mang đôi giày thể thao vàng, lấy tay vuốt sơ mái tóc ngắn cũn cỡn (tóc ngắn sướt vậy đó ^^), nó nhìn vào gương mỉm cười:

- Ok, tạm ổn.

Nhà hàng

- Chị, hôm nay chị xinh quá

- Xinh gì, bình thường chị cũng thế, em có khen đâu .

- Hi, giỡn mà. Chị lúc nào chẳng xinh, em không khen chị phải tự biết chứ.

- Nói không lại cái miệng em đó.

- Hi hi.
 - À, em biết vì sao chị biết anh em về không?
 - Không, chị nói đi.
 - ^^
 - Ô mô (con nhỏ này cũng bị nhiễm từ Lam, nó quả có sự ảnh hưởng lớn ^^), thật hả chị ?
 - Uh, chị cũng không ngờ. Tức nhất là vụ bắt chị đứng lên đó, em biết chị xấu hổ đến chừng nào không? Nghĩ lại chị còn tức .
 - Ha ha, anh Hai bình thường không thế đâu, tuy nhiên khi giảng bài là nghiêm dữ lắm. Chị không muốn học thì cứ giả vờ lắng nghe. Dù anh Hai nghiêm, nhưng ảnh dạy dễ hiểu cực kì. Em thích ảnh dạy em học nhất, còn giỏi hơn thầy cô trên trường em.
 - Chị không thèm, mấy đứa lớp chị cũng mê lắm.
 - Điều đó đương nhiên, anh Hai em No.1.
 - Xì.....
 - Hai đứa, ba mẹ gọi vô kia.
- Ti và Lam giật mình quay lại. Hôm nay Nam mặc áo thun và quần jeans, trông handsome và trẻ trung hơn mặc áo sơ-mi ^^.
- Dạ, vô đây.
- Ti nói rồi kéo Lam vào. Đi qua thầy, nó không thèm nhìn thầy một cái (xin đính chính là “không dám” chứ không phải “không thèm”).
- Nào, Ti và Nhí qua đây ngồi.
- Lam hơi nhăn mặt. Cái nickname “Nhí” bình thường nó vẫn thích được gọi, nhưng hôm nay nó thấy sao sao khi mẹ thầy gọi thế. Khó hiểu quá .
- Nam, con ngồi bên cạnh Nhí ấy.
- Ôi trời, phen này ngồi ăn không nổi rồi. Sao cô lại sắp xếp kì cục thế hả cô? Lam than thầm.
- Mọi người dùng tự nhiên nhé!
 - Chuyện, ba hôm nay nói năng hay ghê.
 - Ba nói vậy mà con cũng bắt bẻ hả Ti?
 - Hi hi, tại con thấy hôm nay ba khách sáo quá. Mình với nhà chú quen quá rồi.
 - Ờ, hôm nay có anh con nên ba lịch sự chút.
 - Anh Hai là VIP hả?
 - Thôi thôi, hai cha con dừng lại được rồi đó. Ti, con không ăn chú ăn mất phần ráng chịu đó.
- Ba nó lên tiếng, nói xong mọi người cười vang. Không khí thật ấm áp. Ai cũng ăn vui vẻ, trừ Lam. Ngồi bên thầy, nó không tập trung ăn được.
- Kìa Nhí, sao con không gấp thức ăn?
 - Dạ, từ từ con ăn.
 - Nam, gấp thức ăn cho em đi con.
- Ặc, làm như nó con nít không bằng. Lam định nói không cần thì Nam đã gấp một lát thịt to tướng vào chén nó:
- Ăn nhiều au lớn.

Nó lí nhí:

- Cảm ơn.

- Nam này, con về đi làm ở đâu vậy?

- Dạ, con đi dạy.

- Anh này, chú hỏi anh đi làm ở đâu kia mà. Hi hi, anh dạy ở trường chị Nhí đó. À không, dạy lớp chị ấy luôn đó.

Nghe Ti nói, Lam suýt rơi đôi đũa xuống đất. Con nhỏ này “không đánh mà khai” .

- Hả?

4 vị phụ huynh tròn mắt ngạc nhiên.

- À đúng rồi, mẹ quên khuấy mất. Thằng Nam dạy trường bé Nhí, chắc, vậy mà mẹ không để ý. Nam, con dạy lớp Nhí hả?

- Sao cô chú không nghe con Nhí kể gì hết vậy?

- Hay nhỉ? Nam, con lo dạy bảo em, đừng bắt nạt nó nếu không nó về méc chú Bảo thì con biết tay ba đó. Nhí, anh Nam có bắt nạt con không, có gì con cứ nói với chú nghe.

- Dạ, con dạy lớp Nhí. Con cũng quên em ấy học trường đó, vô lớp dạy con mới biết. Cũng tại ba mẹ với nhỏ Ti không nói. Ba yên tâm, con không dám bắt nạt em đâu. Chú Bảo và cô Quỳnh cũng yên tâm ạ.

” Đáng ghét, chỉ được cái miệng, không dám bắt nạt mà vậy đó” - Lam ầm ứ nhưng không dám nói. Nó cố cười nói:

- Dạ, thầy tốt lắm, dạy dễ hiểu nữa. Thầy không bắt nạt gì con hết, đối xử với con rất tốt. Cô chú yên tâm ^^.

- Không dám..., ơ ơ...

Lam quay sang bịt miệng Ti lại, trước khi nó tài lanh nói hết ra:

- Có chuyện gì thế?

- Hi, dạ không có gì đâu mẹ.

- Uh, được vậy cũng mừng. Chà, Nam bữa nay lên chức “thầy” rồi nhé!

Nam gãi đầu, mỉm cười:

- Mẹ đừng trêu con.

Lam tức học máu, cái kiểu cười kia thật đáng ghét, nhưng...dễ thương quá T-T. Nó ghét thầy quá, hành hạ nó như vậy mà còn...Nó không dám nói nó không chú ý bài học, bị bắt đứng lên cả buổi, xấu hổ bao nhiêu. Đã vậy, còn nói tốt cho thầy.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lòng nó như muốn gào thét lên kể tội thầy. Nhưng, nó cũng có lỗi mà, nói thể nào ba mẹ cũng la tới bởi, và khen thầy cho coi. Thôi, chấp nhận vậy...

8. Chương 8

Cuối cùng cũng kết thúc bữa ăn, Lam thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nó chưa kịp thở xong thì:

- Con xin phép ba mẹ và cô chú về trước ạ !

- Ủa, sao về sớm vậy Ti.
 - Dạ, tối nay con phải học thêm Hóa nữa cô. 12 khổ thật, trông cho hết năm nay là con tha hồ ăn chơi. Haiza, gần 5 tháng nữa...
 - Uhm, vậy thôi con đi học kéo trễ. Ráng ăn uống mới học được đó.
 - Dạ.
- Trước khi về, Ti nháy mắt với Lam:
- Em về trước nhé ^^.
 - Chị nghĩ chơi em luôn, bỏ chị lại một mình .
 - Hì, chứ chị nhớ năm ngoái chị cũng bỏ em suốt không? Em phải ngồi chơi với thằng Hiễn, chơi với con nít chán không chịu được >,<>
 - Ờ ờ, thế hả, chị quên ^^ . Nhưng em còn có thằng Hiễn, bữa nay nó đi về quê với chú nó, chị bơ vơ đây nè.
 - Chị quên anh Hai em hả? Nói chuyện với anh kia.
 - Không dám, anh Hai em chị không mơ.
 - Chị, sao chị có vẻ ác cảm với anh Hai em vậy? Lúc trước chị có vậy đâu.
 - Đâu, đâu nào. Chị làm gì ác cảm, em chỉ giỏi suy diễn. Thôi đi học đi, chị sẽ nói chuyện “thân ái” với anh Hai em mà, hi hi.
 - Uh, nhớ đó nghe chị. Em đi đã.
 - Anh Hai, “chăm sóc” chị Nhí giùm Ti nghe !!!!!!!!!!!
- Trước khi đi, Ti còn “kịp” để lại lời nhắn cho Nam, làm Lam ngượng kinh khủng, lòng thầm rửa con bé lạnh chanh .
- Hai đứa lâu quá không gặp chắc nhiều chuyện để nói lắm. Nam dẫn em ra ngoài cho tự nhiên đi con.
- Nghe mẹ Nam nói, Lam thấy “ớn”. Nó và thầy có gì để nói chứ. Nhưng thôi, ra ngoài ắt vậy, ở trong phòng này cũng chán, nóng nữa. Nó xin phép rồi kéo ghế bước ra. Đằng sau, Nam cũng lục đục bước theo.
- Mát quá.
- Lam buột miệng thốt lên. Nam đứng bên nó từ lúc nào, cười hỏi:
- Mát đến vậy hả?
 - Á, ở đâu chui ra vậy? Giật cả mình !!!!
 - Lúc em đi ra tôi cũng đi theo, tôi tưởng em biết chứ.
 - Ai biết đâu, sao không ở trong đó chơi.
 - Toàn là người lớn, biết nói chuyện gì chứ. Ra đây thoải mái hơn.
 - Thầy cũng là người lớn mà, làm như còn trẻ lắm.
 - Tôi cũng là 8X, đâu đến nỗi già đâu mà em nói thế.
 - Xì, cỡ thầy tụi em đều cho là già hết.
 - Không dám, tôi già mà sao con gái lớp em mê dữ vậy? Mà không riêng gì lớp em, tôi thấy con gái hầu như đều mê tôi hết.
 - Ê, thầy chảnh vừa thôi. Làm như đẹp trai lắm không bằng. Tụi nó chắc ăn trúng thứ gì á, thầy có gì hay ho đâu. Cỡ thầy lớp em đây (cái này nổ quá, lớp nó chắc không thằng nào được 1/3 thầy)
 - Nói đùa với em vậy thôi, em nói đúng, tôi thấy tôi cũng chẳng có gì hay ho. Cũng là thằng con trai bình thường như bao người khác, có khi tệ hơn nữa chứ.

Nó tròn mắt nghe thầy nói. Híc, sao thầy lại nghĩ mình như vậy chứ? Nó muốn nói rằng thầy thật hoàn hảo, tuyệt vời, rất rất hay ho (bó tay Lam, lúc thế này lúc thế kia. Con người nó cực kì mâu thuẫn). Thầy là No., ít nhất là với nó. Nhưng, có cho vàng nó cũng không dám nói vậy đâu. Nó giận bản thân mình nhất. Lam cố nén lòng, mỉm cười nhìn thầy nói:

- Uhm, đúng rồi, xem ra thầy cũng biết đánh giá bản thân mình đó. Nhưng công bằng mà nói, thầy cũng không tệ vậy đâu, chắc cũng được 5/10 .

Thầy nhìn nó thở dài:

- Công bằng của em là tôi 5/10 hả?

- Ờ ờ, vậy thầy còn chê gì nữa.

- Nè, em đừng xưng hô với tôi như vậy nữa. Đây đâu phải trường học đâu mà “thầy, em”. Cứ tự nhiên đi.

- Tự nhiên rồi quen miệng lên trường cũng xưng hô vậy thì sao? Ừa mà tự nhiên thì xưng hô thế nào?

- Thì “anh, em” như trước. Tôi thấy xưng vậy hợp lí đó.

- Xì, thầy bảo em xưng “anh, em” mà thầy lại xưng “tôi, em” à? Tôi, tôi, nghe xa lạ chết được.

- O ơ, vậy hả, tôi quen xưng “tôi” vậy rồi. Thôi kệ em, thích xưng gì thì xưng.

Lam tức thầy chết được. Chính thầy đề nghị đổi cách xưng hô, giờ lại bảo mặc kệ nó.

- À, còn nữa, sao em nói chuyện cộc lốc vậy hả? Nói chuyện với người lớn phải...

- NÓI ĐỦ CHƯA???????????? THẦY LÀ GÌ MÀ SAO HAY NHẮC NHỎ NGƯỜI KHÁC QUÁ VẬY. TÔI TỐT XẤU THẾ NÀO MẶC TÔI, THẦY ĐỪNG XEN VÀO. TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CON NÍT.

Cơn giận dữ của Lam đã lên đến đỉnh điểm, nó bực thầy ghê gớm. Xem nó như con nít mà dạy bảo. Nó không muốn bị coi như đứa trẻ, nó cũng đã 18 rồi còn gì. Chắc thầy rất sốc, có lẽ thầy không ngờ nó lại như thế. Còn xưng “tôi” nữa chứ. Nó ân hận vì hành động vừa nãy của mình, nhưng chuyện đã làm rồi sao thay đổi được. Nó lăm lăm bỏ vào trong, để mặc thầy còn đứng sững sờ như pho tượng .

9. Chương 9

Bàn ăn bây giờ có thêm 4,5 người đàn ông lạ hoắc, đang nói chuyện say sưa. Nó bước lại chỗ mẹ nó và mẹ thầy:

- Mẹ, về chưa? Mai con có bài kiểm tra nữa.

- Suyt, không thấy ba con với ba anh Nam đang có khách à. Mấy ông đó là bạn cũ, mấy năm rồi không có liên lạc gì. Hôm nay hên sao mà gặp được, chắc phải lâu lắm mới về đó.

- Híc, vậy tính sao giờ. Con chưa học bài gì hết mẹ ơi (nó đang nói láo mẹ nó, mai có kiểm tra thật, nhưng kiểm tra Anh vẫn là sở trường của nó mà. Nó chỉ đang trốn thầy thôi).

- Ai biểu con không chịu tập xe máy làm gì. Giờ có muốn về cũng không được. Hay con ra đón xe ôm về?

- Mẹ giỡn hả, con không đi xe ôm đâu.

- Hi, mẹ giỡn mà. Để mẹ tính cách.

- Hay để cô nói thằng Nam đưa con về?- Mẹ thầy nãy giờ mới lên tiếng.

- Dạ thôi, không cần đâu cô ơi, con ở lại chờ tí cũng được mà. Về thức khuya chút học cũng chưa muộn - Lam hoảng hốt khi nghe đề nghị của mẹ thầy.

- Sao được chứ con, việc học quan trọng hơn. Thằng Nam cũng tiện đường mà, với lại giờ nó ở lại cũng không được gì.

Lam chưa kịp nói gì thì mẹ Nam thấy Nam đang bước vào thì ngoắt lại:

- Nam, Nam !!!

Phen này tiêu thật rồi, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà. Nó than thầm trong bụng.

- Gì vậy mẹ?

- Con chờ Nhí về nhé. Hai ông già kia gặp lại bạn cũ chắc về muộn lắm. Mà con bé phải về học bài, mai nó kiểm tra gì đó nữa.

Nam nhìn qua Lam, Lam giả vờ quay trái quay phải...ngắm cảnh (ặc ặc), coi như không biết Nam đứng đó.

- Con chờ được không mà im khô vậy? Giờ con cũng về chứ không lẽ đi đâu?

- À dạ, để con chờ về.

- Vậy thì tốt.

Sau một hồi thì:

- Thưa cô con về, con về trước nghe mẹ.

- Uh, về mà thằng Hiền chưa về thì con khóa cửa ngoài nghe. Ba mẹ có lẽ về trễ.

- Con chờ em đi cẩn thận đó nghe. Đi từ từ thôi đó...

Bây giờ thì Lam đang lẻo đẻo đi đằng sau Nam. Nó muốn khóc cho “thân phận” của mình quá (đáng lí phải vui vì đi cùng với Prince chứ nhỉ ???). Sao lại khổ thế này chứ, muốn tránh cũng không được. Thôi, mình phải biết “đối mặt” với “số phận” (ghê chưa). Nó nhủ thầm rồi hùng dũng ngược mặt lên, và mỉm cười. Woa, nó không biết thầy cao chính xác bao nhiêu cm, nhưng chắc tề gì cũng phải 1m80. Nó cao chính xác 149,5 cm , sao cuộc đời trở trêu thế chứ. Nó mong có thêm 0,5 cm nữa thôi, vậy mà sao khó quá. Còn thầy thì chót vót...Đang mãi suy nghĩ thì:

- Đứng đó chờ tôi vô lấy xe.

Thầy lạnh lùng nói. Nó tự nhiên thấy buồn, lúc này mới vui vẻ được một chút, giờ thì mất hết rồi...

Ôi, thầy nó đang cỡi con Exciter đen trắng đời mới nhất đẹp kinh khủng, nó nghe tụi bạn bảo hình như 48 triệu . Nó là con gái mà còn mê chiếc này mà . Lam nhìn thầy rồi nhớ đến lời con Lan lớp nó: ” Con trai đi AB đẹp kiểu công tử, còn đi Exciter đẹp manly”. Nghe con bạn nói, Lam ra đường dòm dỏ con mắt vẫn không thấy thằng con trai nào đi Exciter mà đẹp cả . Nhưng giờ, có lẽ nó đã thấy được rồi. Nó còn đang ngẩn ngơ nhìn thì Nam hét lên:

- Làm gì đứng ngẩn ra đó vậy, lên xe đi. Bộ không muốn về học bài à?

Nó vôi vàng trào lên xe. Ặc, xe gì mà cao thế không biết, mất một lúc nó mới yên vị lên xe. Chưa kịp thở thì nó đứng tim vì kiểu chạy xe dã man của Nam. Cái xe Exciter tốc độ thế nào mọi người biết rồi đó. Nó muốn hét lên nhưng không mở miệng được. Lam hoảng hồn, nó chưa muốn chết đâu, đời nó còn đẹp mà, nó chưa có người yêu, chưa có sự nghiệp, chưa có gì hết. Lam không nói được, nhưng nó còn cái...tay. Nó đập mạnh mấy phát vào lưng Nam. Nam phanh xe “Kitssssssssssssssss” một cái, do đột ngột, mặt Lam đập vào lưng Nam, đau điếng.

- Này, làm trò gì đánh tôi đau vậy hả?

- Anh, à thầy, đi xe kiểu gì kì cục vậy? Thầy có biết đang chở một nhân vật cao quý trên xe không hả? . Mà dù không phải chở em, nếu là chở người khác thầy cũng phải đi đằng hoàng chứ. Em không nghĩ thầy chạy như mấy thằng đua xe vậy đó. Thầy có biết em sợ lắm không. Sợ đến nỗi nói không được nên mới dùng “biện pháp mạnh” cho thầy dừng lại, chứ tôi không cố ý. Hèn gì lúc này cô bảo anh đi chậm. Dã man quá, híc...

10. Chương 10

Nam nghe Lam nói xong không nói gì, lặng lẽ đi tiếp. Bây giờ thì không dám chạy nhanh nữa . Cả hai không nói gì với nhau. Lam chúa ghét bầu không khí yên tĩnh này, nhưng nó không dám mở miệng bắt chuyện trước. Bỗng nó hoảng hồn khi phát hiện ra tụi bạn cùng lớp đang đi phía trước, nói chuyện rất rôm rả. Trời ơi, tụi nó mà thấy thầy chở nó thế này thế nào cũng có chuyện lớn cho xem. Híc, làm sao đây? Lam lấy hết dũng khí vỗ vai thầy:

- Thầy, thầy thấy cái đám đằng trước không?

Nhìn theo tay nó chỉ, thầy gật:

- Ồ, thấy. Mà sao?

- Thầy chạy thật nhanh vượt qua tụi nó nhé. Chạy như lúc nãy chở em vậy. OK? Thầy dư sức làm được mà, phải không?

- Tại sao lại phải làm vậy?

- Mấy đứa đó học lớp em, bộ thầy muốn tụi nó thấy em với thầy đi với nhau thế này à?

- À, ra là vậy. Nhưng mà, em có thể...ôm tôi được không. Đừng nghĩ tôi lợi dụng nhé. Tôi chỉ sợ tôi đi nhanh quá em té thôi.

Trời, ôm à? Lam làm sao mà dám ôm, nó cũng có thể diện chứ.

- Thôi không cần đâu.

- Nhớ lời em nói nghe, lỡ có chuyện gì đừng đổ thừa lỗi tại tôi đó.

- Biết rồi mà, thầy lo chạy cho nhanh đi.

Miệng nói vậy chứ Lam cũng run lảo. Lúc nãy do đột ngột, nên nó còn có khả năng ngồi vững trên xe, nhưng giờ nó không dám chắc mình có thể trụ trên xe với tốc độ đi xe khủng khiếp của thầy không ?

Nó chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì thầy đã phóng xe cái vèo. Nó hoảng quá. Thôi, tính mạng quan trọng nhất, thể diện...từ từ tính sau. Nghĩ sao làm vậy, nó đưa tay ôm chặt lấy thầy. Cái ôm của Lam quá đột ngột, làm Nam cũng bất ngờ, tay lái bị mất thăng bằng một chút, xém nữa cả hai làm bạn...với mặt đường rồi (cũng may là Lam không phát hiện ra, nếu không nó hét toáng lên rồi).

Nam phóng vèo một cái là hai đứa đã vượt tụi bạn Lam một khoảng khá xa. Nãy giờ Lam nhắm tịt hai mắt lại, không dám mở. Nam lên tiếng:

- Này, sao nói không cần mà giờ em ôm tôi chặt quá vậy, còn không thả ra đi, tôi sắp chết vì chịu không nổi rồi đó. Mấy đứa bạn em có lẽ giờ cách chúng ta 100 km rồi.

Lúc này nó mới dám mở mắt, ngượng ngùng khi thấy nó ôm thầy cứng ngắt như thế. Nó lí nhí nói:

- Xin lỗi, tại sợ quá...

- Biết rồi, em không cần nói đâu.

Bây giờ, cả hai lại tiếp tục yên lặng.

- Tôi...

- Em...

Không hẹn mà cả nó và thầy đều cùng lên tiếng. Híc, ngại chết được.

- Em nói trước đi.

- Thầy nói trước đi.

- Em muốn nói gì thì nói đi.

- Thầy nói đi. Chuyện em nói cũng không quan trọng đâu.

- Vậy thì thôi đừng ai nói hết.

Thầy làm nó cụt hứng quá đi thôi. Không biết định nói gì với mình nữa? Tò mò quá. Ghét cái ông thầy này quá (quá miết). Chắc mình phải nói trước rồi, híc...

- Được rồi, em nói. Em nói xong thầy nói đó. Em, em, em xin lỗi. Lúc này ở nhà hàng em không nên quát thầy như thế. Vậy đó, hết rồi, thầy thấy đó, cũng đâu gì quan trọng đâu. Mà thầy định nói gì với em ?

- Ờ ờ,ờ...

- Sao thầy cứ ờ mãi thế ? Bộ khó nói lắm sao? Vậy thôi đừng nói nữa, hứ (Lam tức giận rồi đó, nó ghét ai cứ lấp lửng như vậy lắm)

- Không không. Tôi, chỉ là tôi muốn xin lỗi em thôi. Lẽ ra tôi không nên nhắc nhở em như thế, em quát lại tôi như thế cũng không có gì to tát (ặc, phải thầy không vậy). Với lại tôi cũng xin lỗi vì đã đi xe nhanh quá, làm em sợ. Tại tôi khoái tốc độ nên...

Nó mỉm cười. Hi hi, thầy nó đúng là dễ thương mà . Ồi ôi, lại suy nghĩ bậy bạ rồi, stop ngay ...

- Thôi, không sao đâu. Em không phải kẻ hẹp hòi, em tha lỗi cho thầy đó (oai chưa???), hi hi.

- OK. Tôi cũng tha lỗi cho em, dù tội em hỗn với người lớn rất nặng. Nếu lần sau còn tái phạm tôi cũng sẽ hẹp hòi không tha thứ đâu.

- Ơ ơ...

Lam còn đang “ơ ơ” vì bất ngờ trước lời nói của thầy thì đã đến nhà nó mất rồi.

- Xong, tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi nhé.

Nó xuống xe, nói:

- Cảm ơn thầy nhiều nhiều.

- No problems, hi , chỉ cần em ngoan ngoãn với tôi là được .

- Em trước giờ ngoan hiền sẵn rồi, thầy không biết hả?

- Không, tôi thấy em bướng bỉnh khó dạy thì có. Hồi nhỏ em dễ thương hơn.

- Xì, thầy nói sai bét cũng nói (dù thầy nói đúng 100%, nhưng nó vẫn phản kháng lại).

- Thôi không đòi co với em làm gì ệt, tôi về. Mà, em ở nhà một mình có sao không? Thăng Hiển chưa về phải không?

- Không sao đâu, khóa cửa là xong chứ gì. Với lại chắc ba mẹ cũng sắp về. Thầy cứ về đi. Đừng lo.

- Tôi đâu có lo, tôi sợ ba mẹ tôi thôi. Ba mẹ tôi bảo phải trông nom em, nên tôi đâu dám trái lời.

- Bộ thầy chỉ lo cho em vì nghĩa vụ thôi hả - Lam buồn rầu hỏi, nhưng nó không đợi câu trả lời của Nam, dẫu sao nó cũng biết thầy trả lời thế nào rồi.

- Bye thầy, em vào đây.

Lam nói rồi chạy ù vào, không thèm nghe thầy đang gọi với theo.

11. Chương 11

Nam

Đúng là về nhà thoải mái thật. Tôi phải thừa nhận đi đâu cũng không bằng nhà mình cả. Tôi nằm trên giường, nhớ lại chuyện tối nay. Tôi đến khổ với cô bé . Dù cô bé đã lớn, nhưng không hiểu sao, với tôi, cô

bé vẫn chỉ là con nít. Tôi xem cô bé như nhỏ Ti - em gái tôi. Tôi thấy có em gái cũng vui, nhưng cũng phiền phức, vì tôi hầu như không hiểu được suy nghĩ của con gái, lúc thế này lúc thế kia, thay đổi nhanh như chong chóng. Có một đứa em gái đã khổ, nay mai chắc tôi còn khổ hơn vì ba mẹ bảo tôi phải chăm sóc luôn cho cô bé Nhí đó nữa . Haiza, mấy thằng bạn tôi luôn ao ước có em gái. Tụi nó bảo có em gái tha hồ bắt nạt, sai bảo. Nhưng đặt vào trường hợp như tôi, tụi nó sẽ thấy nhận định ấy hoàn toàn sai lầm !!!!!!!!!!!!!

.....

Lam ngồi trong phòng, nhìn tấm ảnh Nam ngày xưa mà buồn rười rượi. Thầy thật vô tâm!!! Hóa ra thầy chẳng quan tâm gì nó thật lòng. Thầy chỉ vì sợ ba mẹ la nên mới như thế. Thầy có thể thản nhiên nói ra nữa. Thầy không coi trọng nó. Càng nghĩ, nó càng tức bản thân. Nó nhận thấy tình cảm của mình trao nhầm chỗ. Nó luôn nghĩ và mong chờ Prince của nó là thầy, vì thầy tốt bụng, dễ thương, học giỏi, chững chặc, biết quan tâm...(nhiều không kể hết). Nhưng giờ, nó thất vọng. Có lẽ thầy có người yêu rồi, nên mới đối xử với nó kiểu như thế . Ồi, chắc suy đoán của nó đúng ít nhất cũng 90%. Broken heart !!!!!!!!!!!!!!! Giờ thì, nó hết hy vọng thật sự. Nó tự bảo với lòng từ nay không được nghĩ nhiều tới thầy nữa, thầy không phải là Prince của nó. Nó sẽ tìm được một người tuyệt hơn thầy . Cố lên, mi quên thầy đi Lam !!!!!!! Lam biết khóc không phải là biện pháp tốt, nhưng với nó bây giờ mà nói, chỉ có khóc mới xoa dịu “nỗi đau” thôi. Ngày mai, nó sẽ không bao giờ khóc vì thầy nữa. Nhất định là thế !!!!!

Đầu tuần, lớp nó ồn kinh khủng, tụi trong lớp kể đủ chuyện hay ho cuối tuần, rồi bàn việc đi chơi...Diệu vỗ vai nó:

- Eh, hôm rồi đi ăn tối vui không mi?
- Thôi, đừng nhắc nữa mi ơi.
- Sao, bộ có chuyện gì xảy ra hả? - Mi lo lắng hỏi.
- Uh, để ta kể cho nghe nè. Bla..bla..bla
- Chuyện vậy đó, bởi vậy từ nay ta không thích nữa, tới đâu thì hay .
- Mi có chắc thầy có người yêu chưa, hay suy đoán vậy? Mi toàn giỏi đoán vậy không thôi còn gì.
- Ờ thì ta đoán, nhưng chắc thế. Thầy vậy mà không lẽ chưa có người yêu?
- Biết đâu được, như mấy anh Hàn Quốc đẹp trai của mi có ai có người yêu chưa?
- He, chưa ai có hết.
- Bởi vậy mi cũng đừng từ bỏ hy vọng. Ta cảm giác thầy cũng quý mi lắm. Nhưng mà mi thích...vừa vừa thôi nhé, lỡ thầy không thích mi hay có bạn gái rồi thì mi vẫn có thể từ bỏ dễ dàng.
- Nói như mi. Eh, vậy mi “iu” anh Nhật cũng còn để trong lòng một ít hả ?
- Ồ hay, ta với anh í đến với nhau rồi, nên phải “iu” hết lòng chứ. Hi hi, với lại anh Nhật không phải là hạng đào hoa, lăng nhăng, ta cũng yên tâm.
- Mi sướng nhỉ? Ước gì ta với con Lam cũng được như mi. Ta còn thấy anh Nhật “iu” mi nhiều hơn mi “iu” anh. Đúng không Lam?
- Xì, thằng Hải thích mi kìa, sao không đáp lại, còn đòi hỏi.
- Phải từ từ để ta suy nghĩ chứ.
- Hừ, lo nghĩ, đến hồi mất đừng tiếc. Thằng đó học Bách khoa, nhìn cũng kute, con gái bên đó “cướp” mất hồi nào mi không hay á. Hấn chờ mi hoài chịu không nổi bỏ cuộc luôn đó.
- Thì ta nói để ta nghĩ mà. Mi lo chuyện mi đi, hihi.
- Haiza, chuyện ta có gì phải lo, ta sẽ không mơ tưởng nữa. Chỉ xem là thầy, là anh trai thôi. Mọi chuyện đều có duyên số, nếu thầy là Prince của ta thì là của ta, từ từ cũng đến, không phải thì thôi (nói như bà già).
- OK, mi nghĩ được thế là tốt.

- Thôi vô học rồi, đừng nói chuyện nữa tụi bây.

12. Chương 12

Lam lững thững đi xuống phòng photo lấy tài liệu thì gặp Nam đang đứng chỗ thang máy dành cho giáo viên. Nó định đi một hơi không nhìn thì Nam gọi giật lại:

- Này, thấy giáo viên mà không chào hả?

- Chào thầy.

- Chào mà sao cái mặt bí xị thế?

- Vậy phải làm sao thầy mới hài lòng chứ? Em đang vội không rảnh như thầy đâu!

Thấy thái độ của Lam, Nam lúng túng vội nói:

- Ờ, không sao, tôi đùa tí mà. Em vội thì đi đi. À, mai có giờ tôi đó, em ngồi chú ý nghe giảng đó.

Hừm, nhắc đến chuyện này Lam càng cay cú thầy hơn. Nó còn thấy ngượng vì bị thầy gọi lên trước cả lớp lần trước

- Hôm trước thầy làm em quê lắm đó thầy biết không? Mai em sẽ chú ý nghe “lời vàng ngọc” của thầy, thầy đừng có mf gọi em đứng lên nữa đó. Chào thầy.

Nói xong Lam lạnh lùng quay đi, còn Nam lẩm bẩm: ” Lạ quá, sao hôm nay cô bé lạnh nhạt với mình thế nhỉ?” (Có ai biết lý do thì trả lời giúp Nam nhé ^^)

Hôm sau, Nam vừa bước vào lớp, cả lớp đã xôn xao, chủ đề mà bọn nó nói không ai khác là Nam. Lam bực bội, học trò bây giờ thật kì cục, ngay đến thầy giáo cũng không tha, đẹp trai đến mấy cũng để trong lòng mà khen, có nhất thiết phải âm ỉ nhe thế không ?????(Hihi,Lam có giống tụi bạn nó không nhỉ ??)

Nam phải đập bàn mấy lần, lớp mới trật tự. Thăng Quân có lẽ cũng bó tay với cái lớp này nên hẳn không buồn la hét nữa.

- Có chuyện gì mà ồn như cái chợ vậy hả? Cần nói gì thì đứng dậy phát biểu, tôi đâu có cấm. Tôi nhắc lần cuối, từ giờ lớp còn mất trật tự thì đừng trách tôi đó. Mổ giáo trình ra, chúng ta bắt đầu học.

Bữa trước học hệ tuần hoàn đã chán, hôm nay học hệ thần kinh còn kinh dị hơn. Lam cầu mong cho nhanh hết giờ. Nó giả vờ nhìn chăm chú vào cuốn giáo trình dày cộp, ra vẻ ta đây đang chăm chỉ nghiên cứu bài. Nó không biết chốc chốc Nam lại đưa mắt xuống chỗ nó, nhìn điệu bộ nó Nam không khỏi mỉm cười .

Lam mặc dù vờ chú ý vào sách, nhưng thỉnh thoảng, nó cũng lén ...ngắm thầy . Đã dặn lòng không được nhìn, không được nghĩ đến thầy, tuy nhiên Lam không làm được. Nó không có đủ quyết tâm. Chỉ cần nhìn thầy cười, thầy nói, nó lại quên hết .Trời ơi, phải làm sao đây????????? Thôi, đành phó mặc số trời vậy. Nó phải đối diện với tình cảm của mình, không nên lẩn tránh nữa .

13. Chương 13

Lam ngồi cứ nghĩ vẩn vơ, đến khi thầy cho giải lao mà nó cũng không hay. Diệu phải lấy tay đung đưa trước mắt nó mấy lần nó mới giật mình:

- Eh, làm trò gì vậy mi?

- Mi làm gì mà thất thần vậy. Tụi ta lo quá à.

- Hi, ta suy nghĩ tí chuyện í mà. Đừng lo, ta nghĩ xong rồi

- Híc, ta nghi quá, mi thì biết nghĩ gì chứ. Đầu óc mi toàn nghĩ lung tung thôi.
- Ặc, sao nói ta vậy mi , ta cũng nhiều suy nghĩ hay ho lắm chứ.
- Thấy ghê, dù mới chơi với mi nhưng tại ta còn lạ gì mi. Chắc mấy đứa bạn của mi cũng khổ vì mi quá. Hi hi.
- Không dám á, đừng coi thường ta nghe, ai cũng phải “hãnh diện” vì làm bạn với Lưu Trà Lam đó .
- Ừm, “hãnh diện” ghê ^^.
- Xì !!!!!
- Hồi nãy mi có nghe giảng bài không?
- Hỏi biết câu trả lời của ta còn hỏi gì mệt. Dĩ nhiên là không rồi .
- Trời, mi làm ơn chú ý đi, môn này quan trọng lắm á, nhân hệ số 5 lận. Coi chừng thi lại, học lại nữa. Học kì rồi quá trời đứa bị thi lại kìa. Với lại thầy Nam còn giảng dễ hiểu nữa, không học uống lắm Lam à.
- Eo, ghê vậy hả. Nhưng ta không muốn học, làm sao giờ?
- Trời, không muốn cũng phải học chứ, học mà mi nói như giỡn. Ra trường lơ lơ mơ mơ họ đuổi cổ. Thầy còn dạy có hai buổi, ráng học đi. Mấy bài khác trúng mấy người dạy khô khan, chán ngắt. Ước gì thầy Nam dạy hết .
- Haiza, tối nay ta sẽ bắt đầu học. Ta bỏ quá trời bài, ôn lại chắc chết quá, hu hu .
- Ai biểu lười biếng, thôi ráng lên đi “cưng” . Đừng để thi lại nhé !!!!
- Đẹp đi, đừng có trù ẻo ta.

.....

Giải lao xong, Nam bước vào lớp vội nói:

- Xin lỗi các bạn, tôi có chút việc bận, nên lớp mình nghỉ sớm. Bài hệ thần kinh rất dài, hôm nay chúng ta mới học được một chút thôi, các bạn về cố gắng đọc trước bài, bữa sau tôi sẽ dạy tiếp. À còn nữa, tuần sau có giờ tôi sẽ cho các bạn làm bài kiểm tra 20'. Nhớ học bài nhé!
 - Trời, mới học có mấy bài mà kiểm tra thầy?
 - Kiểm tra tự luận hay trắc nghiệm vậy thầy?
 - Ra đề dễ thôi nghe thầy .
 - Ôn quá, im lặng đi. Những gì tôi dạy rồi thì tôi kiểm tra. Các bạn còn nhiều bài kiểm tra lắm, hệ tiêu hóa, hệ tiết niệu...đều có một bài kiểm tra cả, lo về học đi. Cách ra đề tùy người dạy. Tôi sẽ cho khoảng 15 câu trắc nghiệm và một câu tự luận.
 - Nhiều vậy sao thầy, bớt lại thầy ơi!
 - Học sinh mà trả giá với giáo viên à, còn nói nữa tôi ra đề khó thêm đó!! Thôi, giải tán, ra về giữ trật tự cho lớp khác học.
- My quay sang Lam:
- Về lo học nghe mi!
 - Hi, biết rồi, nhắc mãi, ta cũng đâu muốn thi lại.

14. Chương 14

Mặc dù hứa với hai con bạn tối về ôn bài, nhưng Lam lại quên bén. Không biết nó đã quên bao nhiêu lần rồi. Nó nhiều lúc cũng bực bội bản thân lắm, nó hứa nhiều, nhưng hiếm khi thực hiện được. Như tối nay,

nó ôm cái laptop cập nhật facebook, rồi đọc báo, nghe nhạc, xem phim, chơi game... Bao nhiêu chuyện như thế làm sao đựng vào quyển giáo trình được, mà nó không thể bỏ mấy thói quen ấy. Thôi, để mai học cũng chưa muộn (rồi thể nào cũng quên tiếp à xem).

“Quên” là thói quen muôn đời của con người, nhưng kiểu “quên” của Lam thật khủng khiếp. Nó quên luôn bài kiểm tra quan trọng thầy dặn. Tối đó nó còn ngồi rung chân nghe “Happiness” của SuJu và xem “49Days” nữa chứ, nó không biết ngày mai của nó sẽ “tồi tệ” thế nào !!!!!!!!!!!

Lam tung tăng bước vào lớp, thấy ai cũng chăm chỉ học bài, nó thấy lạ quá. Cả tên Tiến lười nhất lớp cũng đang lẩm nhẩm đọc bài. Là sao? Sắp có động đất à????????????????

Lam lôi cái điện thoại yêu quý ra nghe nhạc. Nó không thể sống mà không có âm nhạc được

- Trời, giờ là lúc nào mà mi còn rảnh rỗi nghe nhạc vậy?

- Ủa, bộ có chuyện gì hả?

- Đừng nói mi quên hôm nay kiểm tra chứ?

- Hả, kiểm tra gì vậy? Ta đâu nghe ai nói.

- Ta bó tay mi luôn Lam ơi, hôm trước thầy nhắc kiểm tra, bảo về học bài còn gì.

- Chết, giờ ta mới nhớ. Làm sao đây?

- Giờ học không kịp đâu, mi tranh thủ coi tập đề này nè, biết đâu xui trúng vài câu. Mà mấy bữa rồi mi có ôn bài không?

- Không, híc, ta cứ hẹn mai...

- Thiệt tình, dù biết mi nói không nhưng ta cũng bất ngờ. Cả ngày mi làm gì hả, cơm không nấu, quần áo không giặt, nhà không quét...

Lam tiu nghỉu nghe My lên lớp. Dù My nói sai vài chỗ, chẳng hạn như Lam có quét nhà (tuần quét 1 lần thì phải), nhưng nó không dám nói lại. Diệu xua tay:

- Thôi thôi đừng nói nữa. Con Lam bó tay rồi, mi để cho nó ôn tí đi My.

- Hừ!

- Cảm ơn mi nhé Diệu - Lam đá lông nheo.

Diệu lừ mắt:

- Lo coi bài đi, kiểm tra xong rồi nói.

Đời oái oăm, Lam vừa mới mở sách ra thì thầy đã bước vào:

- Cất hết sách vở vô kiểm tra.

- Thầy ơi, học rồi kiểm tra được không thầy.

- Không nói nhiều, ai số thứ tự từ 1-30 ở lại, còn lại ra ngoài. Mỗi bạn ngồi một bàn. Kiểm tra nhanh còn học.

Lam khóc thầm, nó hối hận quá, biết vậy hồi tối ngồi học bài rồi. Nó hối hận chắc cũng hơn trăm lần, nhưng đâu lại vào đó. Bản tính nó vốn lười biếng mà.

Nếu cho ngồi chung kiểm tra, nó còn hỏi mấy đứa bạn được, nhưng giờ mỗi đứa một bàn chắc nó chấp nhận 0 rồi. Nó ngồi bàn đầu nữa. Cộng với ánh mắt nghiêm nghị của Nam, đồ đứa nào dám trao đổi. Nam bắt đầu phát đề. Cả lớp nín thở.

- Ok, bắt đầu làm bài. Ai trao đổi tôi đuổi ra, cho 0 tại chỗ.

Lam lật tới lật lui cái đề 3,4 lần, nó cũng không biết làm dù chỉ 1 câu. Thật sự đề không khó lắm, nếu không học bài nhưng chịu khó nghe giảng chắc cũng được 5 điểm. Lam đã không học bài, lại còn không nghe giảng, nó “xứng đáng” xơi ngỗng quá còn gì !!!! Phèn này thiệt rồi, bữa trước nó mới bị con 3

thực hành hệ xương . Nó nghĩ đến viễn cảnh bị thi lại mà muốn khóc. Đáng lẽ nó nên nghe lời con My về học bài, đáng lẽ nó nên chăm chỉ học, đáng lẽ nó không nên ham chơi, đáng lẽ...

- Em không làm bài được phải không? Tôi ra dễ thế kia mà, em lười quá đi - Nam ở đâu thà thì bên tai làm nó giật mình, suýt hét lên rồi

- Thầy làm cái quỷ gì vậy, sao lần nào cũng khiến em giật mình hét vậy?

- Em có tật giật mình thì có. Em chưa làm câu nào hết kìa, còn chưa đến 5 phút nữa hết giờ đó.

- Không cần thầy nhắc. Em không biết làm, được chưa?

- Em học hành kiểu gì vậy? Tôi cố tình ra dễ...

- Em quên, nếu không em cũng học.

- Không học cũng biết làm chứ, chỉ cần nghe tôi giảng....

- Mấy bữa thầy giảng em “quên” không nghe.

- Trời, tôi thua em đó. Thôi téo đại vô đi, học hành kiểu em bị 0 cũng đáng .

- Thầy quá đáng vừa thôi chứ !!!!!

Nó không kịp thời gian mà cãi lại thầy, nó vội téo đáp án cho nhanh rồi nộp bài. Nó bước ra khỏi phòng với tâm trạng nặng nề vì sợ thi lại (nhưng thể nào tí nữa nó cũng tí tởn cho xem)

- Ê, đề khó không tui mi?

- Thầy coi dễ không?

- Dễ ẹt á, không học bài nghe giảng cũng làm được 5. Yên tâm đi.

- Thầy coi khó nhưng đề dễ.

- Dễ.

Nó nghe mấy đứa nói chuyện càng sầu. Dễ học kì này bét lớp quá.

- Lam, làm được không?

- Không.

- Mi muôn đời biết mỗi từ “không”.

- Khổ, thôi lần sau ráng gỡ lại vậy.

- Hôm trước ta bị 3 điểm thực hành , hồi nãy hên xui, không biết téo có đúng câu nào không. Hu hu, ta hối hận quá, ta sợ thi lại lắm.

- Biết sợ thì tốt, mi lo học đi. Ẽc, mẹ mi biết mi học hành thế này chắc cắt net, cắt tiền tiêu vặt của mi luôn.

- Híc, chứ còn gì nữa. Mà ta sợ thầy méc mẹ ta quá.

- Nhắc mới nhớ, hồi nãy mi với thầy nói gì vậy?

- Thì hỏi ta làm không được à, rồi học hành vậy bị 0 đáng đời. Ghét dễ sợ !!!!!

- Ghét hay thương???? Hi hi, thầy lớn rồi chứ có phải con nít đâu mà méc chứ.

- Mong vậy.

- Lam, tính ta không thích nói nhiều. Mi về lo học đi đó, nghe chưa?????

- Hí, không thích nói nhiều mà ta nghe câu này lần thứ mấy rồi không biết

15. Chương 15

- Hồi nãy làm bài được không?

- Dạ được thầy!

- Đề dễ lắm thầy ơi.

- Tốt, cứ thế phát huy nhé. Bây giờ tôi sửa bài. Câu 1 chọn...

Lam (lại) tiếp tục ca cẩm, khi gặp chuyện gì không vừa lòng là nó lại than ngắn thở dài liên tục:

- Ôi, chán quá. Giá lúc nãy thầy ra đề là “Bạn hãy kể tên các thành viên và quê quán các thành viên SuJu” hoặc “Kể tên các album SHINee đã phát hành” hoặc “Chọn đáp án đúng nhất cho ngày sinh của Yoochun” thì ta đã ăn 10 chữ không ăn ngỗng thế này. Hu hu, ta thương thầy, không muốn ghét thầy tí nào, nhưng sự đời dường như ép ta phải ghét thầy hay sao ấy.

- Thôi đi, mi ở đó nói nhảm hoài. Đáng lẽ mi không nên thi vô trường này, mi thi trường nào có ngành PR á. Mi làm “bà bầu” chắc hợp lắm đó, nhóm đó chắc nổi khắp châu Á.

- Đẹp đi, đang khen hay giễu...

- Trong lớp chúng ta không phải ai cũng làm bài kiểm tra tốt. Tôi sửa bài là giúp các bạn ôn tập một lần nữa. Tôi như vậy là nhiệt tình quá rồi, các bạn không nghe thì thôi, còn nói chuyện riêng. Muốn nói ra ngoài mà nói.

Giọng Nam có vẻ gay gắt. Cả lớp nhìn quanh, tìm xem thầy đang “ám chỉ” đứa nào, nhưng bó tay. Ba đứa bọn nó đưa mắt nhìn nhau, Diệu có vẻ bức bối. Lam dù biết mình sai nhưng vẫn lén lườm thầy một cái. Đây, nó đâu muốn ghét thầy, tự thầy “gây thù” với nó thôi. Cả lớp bây giờ im phăng phắc nghe “lời vàng ngọc” của thầy, trừ Lam. (Bướng bỉnh không ai chịu nổi !!!!!!!!!!!!!)

- Hai tuần nữa có giờ tôi, lo đọc trước bài đó. Bài “Sinh lí máu” tuy ngắn nhưng rất quan trọng, nhất là đối với sinh viên Xét nghiệm các bạn, tôi sẽ bổ sung thêm nhiều kiến thức không có trong giáo trình. Giờ sau là giờ cuối tôi dạy, chú ý mà học. 10h30 rồi, lớp nghỉ.

Nam nói giọng không cảm xúc, rồi lạnh lùng bước đi. Lam ngồi thẫn thờ nhìn theo bóng thầy. Lớp nó nháo nhào cả lên, chủ yếu tiếc nuối vì không được gặp thầy. Chợt nhỏ Hằng reo lên:

- Ê, tụi mình còn học thực tập thầy nữa mà, lo gì.

- Ờ quên hén, lấy thời khóa biểu ra coi thử đi (Lam bậm môi: - Tụi mi thật “dại trai”)

- Vui quá, chiều mai tở mình có giờ thầy nè.

- Thật không, chuyện này bà chị cùng phòng thể nào cũng ghen tị với ta cho xem.

Quên chưa kể, Nam về trường mới gần một tháng mà dường như tụi con gái cả trường đều “knock out” trước Nam. Chúng nó kiếm đâu ra cả một profile cực kì hoành tráng của Nam, đến nỗi Lam đọc xong cũng shock, thắc mắc bọn nó thu thập ở đâu đầy đủ đến thế. Bây giờ, không chỉ tụi năm 1 như Lam, mà đến mấy chị khóa trên cũng ao ước được Nam đứng lớp, dù chỉ một buổi (trừ Lam ra nhé ^^). Dù biết rõ sức hút của Nam, nhưng nó không nghĩ tầm ảnh hưởng Nam lại lớn như vậy.

16. Chương 16

Lam đang say sưa ngủ, chợt nó cảm giác nhột nhột ở chân. Tưởng thằng em lại giở trò quậy phá, nó (còn nhắm mắt) ré um lên:

- Hiện! Làm trò gì đó? Dừng lại chưa, chị Hai mà dậy là liệu hồn đó, im cho chị Hai ngủ xịu.

- Động đất 9 độ rich-te rồi kìa, không lo dậy đi. 4h rồi mà còn ngủ nữa hả chị, khách quý tới nhà mà không tiếp.

Lúc này Lam mới mở hé hé mắt ra:

- Ủa, Ti hả? Chị tưởng thằng Hiền trên chị chứ. Tới hồi nào vậy, hôm nay em không đi học thêm à?

- Tới hồi 2h kìa, nhìn chị ngủ say quá em không nỡ đánh thức, ráng đợi chị đó, chịu không nổi nữa mới gọi chị dậy đó. Thằng Hiền giờ này đi học rồi còn đâu mà chọc phá.

- Xì, em nói láo vừa thôi. 2h chị mới ngủ mà bày đặt.

- Hì, giỡn thôi, em mới tới. Lát nữa mới đi học, tranh thủ qua đây nói chuyện với chị tí.

- Chà, thương chị dữ nhỉ? Mà em đi xe gì qua đây?

- Em quá giang con bạn, chốc nữa gọi anh Hai qua chở. Dạo này chị có gì vui không? Anh Hai em ở trường có được hâm mộ không chị?

- Vui về nỗi gì. Chị đang chán chết nè.

Đúng là “nỗi đau chạm vào tim”, nhắc đến Nam, Lam ngồi kể một lèo cho Ti. Nào chuyện kiểm tra, chuyện bị Nam “nói móc” lúc nó nói chuyện, chuyện tụi con gái “mê” Nam như điều đó...

- Ha ha, em nói chị rồi mà. Anh Hai em bình thường không gì đáng nói, nhưng đụng vào chuyện học nghiêm không chịu nổi luôn. Được anh dạy vừa khổ vừa sướng. Anh dạy dễ hiểu, cần kễ, nhiệt tình. Nhưng “hắc ám” thôi rồi.

- Uh, mấy đứa trong lớp cũng nói y em vậy đó. Nhưng chị chưa nghe cần kễ anh em giảng nên không biết.

- Trời, chị học hành vậy à? Em tưởng cấp III chị mới lười thế, ai dè...

- Bộ em chưa nghe “giang sơn khó đổi, bản tính khó dời” sao? Hi hi.

- Chán chị quá, híc, lo học vô nghe chị, coi chừng anh em méc mẹ chị là tiêu.

- Hì, chị cũng sợ anh em méc, nhưng chị My với Diệu bảo anh em lớn rồi, không chơi trò trẻ con vậy đâu.

- Ồ, có thể. Omo, 4h25 rồi, em phải gọi anh Hai qua chở đã.

17. Chương 17

- Ông anh chết bầm thiệt, gần 5h rồi mà còn chưa qua, bực quá!

- Em có trễ không? Mấy giờ học?

- 5h30, mà học ông thầy này hơi bị xa. Thôi để em gọi thằng Hoàng qua chở vậy.

- Uh, gọi lẹ lên chứ không nó đi rồi khổ nữa.

...

- Chị, thằng Hoàng đang ở trước nhà chị. Em đi học đã.

- Chị tiễn em, hihi.

Thằng Hiền vừa đi học về, thấy Ti lễ phép:

- Chào chị Ti. Anh Hoàng chờ nãy giờ kìa.

- Lễ phép ghê nhỉ? Biết chờ rồi chị mới về nè. Chị đi học nghe, bữa nào qua nhà chị, chị cho ăn mút dâu ^^.

- Em muốn nó phát phì thêm hay sao mà dụ nó ăn hả?

Thằng nhóc vừa tươi cười đã xịu mặt, chào Ti rồi vô coi TV.

- Chào chị Nhí, í lộn, chị Lam. He he.

- Gớm, bữa nay bày đặt lịch sự làm chị giật mình đó.
- Chị chọc quê em rồi.
- Thôi lo đi học kéo muộn, ở đó nói nữa.
- Dạ, biết rồi. Bye chị.
- Em đi học đây.
- Uh, đi cẩn thận đó.

Tạm biệt hai đứa nhóc, Lam lên phòng định đi tắm thì:

- Chị Hai, anh Tùng qua chơi kìa.

“Trời, hôm nay ngày gì mà tiếp khách mệt nghỉ vậy không biết?” - Lam nghĩ thầm:

- Nghe rồi, nói anh Tùng đợi chị chút.

Lam nói rồi nhanh chân chạy xuống. Cũng lâu rồi nó chưa gặp Tùng. Tùng là anh họ của Tiên – bạn thân nó (giờ Tiên đang học Kinh tế ở Sài Gòn), mẹ nó với ba Tùng làm cùng bệnh viện nên nó cũng thân thiết với Tùng. Tùng hơn nó hai tuổi, đang học Bách khoa.

- Hello anh nhé, lâu lắm rồi anh không ghé em chơi đó.
- Thì hôm nay anh đến nè. Tại bận học quá.
- Xì, không dám. Anh bận đi chơi với bạn gái thì có. Mỗi ngày một cô, thời gian đâu mà nhớ đến em nữa. Nói thật đi, em không giận đâu.
- Làm gì đến nỗi mỗi ngày một cô. Chính xác là 3 ngày. Ha ha.
- Trời, anh thay người yêu như thay áo vậy. Biết anh đào hoa nhưng em không nghĩ ghê vậy. À mà nhìn mắt anh cũng đủ đoán anh thế nào.
- Mắt anh sao?
- Đuôi mắt dài gì mà dài kinh khủng, thấy ghê! Người như vậy là lẳng nhăng “trùm”.
- Mắt anh bao nhiêu cô mê mà em chê bai vậy hả? Tụi con gái nghe em nói vậy chắc đánh hội đồng em luôn đó.
- Thách tụi nó động vô em, hi hi. Í, anh mới đổi xe hả?
- Ờ, đẹp không?
- Đẹp sao không? Em thích xe này lắm á.

Xe mới của Tùng gần giống chiếc motor của Ji Hoo sunbae trong BOF. Từ bé, Lam luôn mơ ước được người yêu chở trên chiếc xe này (mơ mộng quá).

18. Chương 18

- Anh Tùng, anh chở em đi một vòng được không? Hi hi, chở em nhé!!!!
- Lấy mubahi đội vào đi, em đề nghị anh không dám thực hiện sao?
- He he, anh biết điều đó. Chờ em chút.
- Xong rồi, let's go !!!!!!!
- Em có vẻ phấn khích quá nhỉ???
- Dĩ nhiên.

Tùng đi xe tốc độ cũng kinh dị như Nam, nói chính xác là hơn 100 lần. Vì dẫu sao Tùng cũng thuộc loại ăn chơi, còn Nam là “tri thức” ^^

- Oa, đã quá!!!!!!!!!!!!!!
- Em làm gì hét toáng lên thế, người ta ngó kìa.
- Kệ họ, em hét quyền của em chứ. Anh biết không, hồi nhỏ đến giờ, em luôn ước có người yêu đi xe loại này đó.
- Hì, vậy thỏa ước nguyện rồi nhé. Hay làm bạn gái anh đi, anh chở em đi mãi luôn.
- Không giỡn nghe! Anh đẹp trai quá, em sợ đi với anh bị “khử” hồi nào không hay.
- Lo gì, anh sẽ bảo vệ em.
- Chắc không?
- Không tin anh à?
- Uh, tin. Được chưa? Hi hi.

Đi một lát đã về tới nhà. Thả Lam xuống, Tùng sức nhớ điều gì, kéo tay Lam lại:

- Anh quên mất, thứ 7 tuần sau sinh nhật anh, em nhớ đi nghe!
- Đến sinh nhật anh rồi hả? Nhanh nhí, anh không nói em quên luôn. Em sẽ tặng anh một món quà bất ngờ. Hi. Mà sinh nhật ở đâu anh?
- Ở quán bar đường Bạch Đằng ấy.
- Ặc, anh biết em không đi xe máy được rồi, tổ chức chỗ đó em đi sao nổi?
- Ai bảo em đi xe đạp mà nói.
- Chứ đi gì, em đi taxi không được mà!!!!
- Ngốc, anh qua chở em. Ok?
- Hi, vậy thì được. À mấy giờ anh đón em?
- 5h nhé.
- Ok.
- Nhớ đó, anh sợ em quên quá. Em không bao giờ nhớ lời anh nói cả.
- Nhớ mà, anh yên tâm.

“Kitssssssssssssssssssss”, tiếng xe máy đột ngột dừng lại làm Lam giật mình. Nó quay lại. Là.....

Các bạn biết ai không????????????? Đón đọc chap tiếp theo của mình nhé, hihi.

19. Chương 19

- Ủa?
- Ủa?
- Hai anh biết nhau hả?

Tùng nhìn Lam cười:

- Quá biết ấy chứ. Anh Nam là bạn thân anh Hai anh mà !

- Sao kia? Bạn thân anh Tuấn hả?
 - Em đừng tròn mắt ngạc nhiên vậy được không? Anh lên cơn đau tim đấy! Có gì mà em bất ngờ dữ vậy?
 - Tại, tại, anh Tuấn, anh ấy...
 - À, ý em là anh Hai anh đào hoa ăn chơi, làm sao kết bạn với anh Nam chứ gì?
- Lam bẽn lẽn:
- Ủ thì cũng đại loại vậy!!! Hì.
- Nam lúc này mới lên tiếng:
- Khác nhau vậy làm bạn mới hợp. Tôi không thích kết bạn với những người giống như tôi. À, mà làm sao em quen Nhí, à Lam vậy Tùng?
 - Dạ, em họ em là bạn thân Lam. Ba em làm cùng cơ quan với mẹ Lam nữa. Còn anh...
 - Thầy em đó anh Tùng.
 - Thầy?
 - Ủ, dạy lớp em đó. Với lại ba thầy là bạn thân ba em.
 - Hi hi, nhất em rồi. Được anh Nam dạy là phúc của em đó.
 - Hứ, không dám đâu.
- Rồi nó quay sang Nam:
- Ủa, thầy qua đây làm gì vậy?
 - Đón Ti đi học chứ làm gì?
 - Trời, thầy đi sớm quá vậy? Nó trẻ học nên gọi Hoàng chở đi rồi.
 - Hừ, vậy mà không chịu gọi điện báo lại, mất công sang đây.
 - Chắc nó quên. Tí nữa nhớ chở nó về đó.
 - Uh, thôi tôi về đây. Anh về trước nhé Tùng!
 - Dạ, rảnh ghé em chơi nghen!
 - Ok!
- Nói xong Nam phóng xe cái vù, mất hút.
- Con trai mấy anh ai cũng chạy xe kiểu đó hả?
 - Hi hi, tùy thôi. Có nhiều thằng nhát cáy có bao giờ dám chạy 100km/h đâu. Anh Nam chơi với anh Tuấn nên nhiễm sở thích đi xe tốc độ. Anh cũng bị ảnh hưởng theo.
 - Anh đi còn đường hoàng hơn. Bữa trước thầy chở em đi, em sợ chết khiếp.
 - Anh chở em anh mới “đàng hoàng” thôi. Bình thường anh chạy 100km/h trở lên thôi.
 - Eo ơi, anh muốn chết hay sao vậy? Anh đừng đi như vậy nữa đó.
 - Muốn anh không đi như vậy hả? Vậy em phải để anh chở suốt đời nhé !!!!
 - Anh đừng trêu em nữa, híc. Thôi, muộn rồi, anh về đi. Em phải đi tắm rồi ăn cơm, cả chiều nay tiếp khách mệt quá !!!
 - Đuổi anh về à? Haiza, thì về, hì. Anh về đây, nhớ thứ 7 đó.
 - Bye anh, em nhớ mà, anh nói mãi.

20. Chương 20

- Này, hôm qua tại mi học Kí sinh trùng thầy dạy thế nào?

- Thầy dạy thì khỏi chê, nhưng ...

- Sao?

- Thầy nghiêm dã man. Không nghiêm túc, nói chuyện, làm việc riêng là đuổi ra khỏi phòng, còn mắng ột trận nữa. Híc.

- Trời, không tin nổi. Nhìn thầy vậy mà...

- Ủ, hình như khi dạy thầy mới thế. Chứ bình thường thân thiện, vui vẻ. Mi không hiểu chỗ nào cứ hỏi, thầy nhiệt tình lắm, chỉ bảo cặn kẽ. Học thầy thích thiệt, nhưng sợ ^^

Lam nghe My với Diệu nói chuyện mà tưởng tượng đến cảnh nó sẽ bị thầy “hành hạ” dã man thế nào vào giờ thực tập tuần sau. Híc.

Tối, Lam đang ngồi coi Music World trên TV thì nghe chuông cửa, định chạy ra mở cửa thì mẹ nó bảo:

- Để mẹ.

Đang nhún nhảy theo “Perfection” thì:

- Giỏi nhỉ, giờ tôi hiểu vì sao em không làm bài được rồi !!!!

- Ô ơ, thầy đến làm gì vậy? Nhỏ Ti đâu có ở đây đâu? – Lam ngạc nhiên vì sự xuất hiện của thầy quá đổi.

Thầy chưa kịp nói, mẹ nó đã lên tiếng:

-Nhí, tắt TV lên phòng học bài. Mẹ nghe Nam nói rồi, chương trình học của con rất nặng, trên lớp không đủ thời gian truyền tải nội dung, về tự học chủ yếu. Bữa trước con bị đau bụng hả? Sao không kể mẹ nghe? Nam nó bảo hôm ấy học bài Hệ thần kinh rất khó, con về nên chắc không hiểu bài. Vì vậy từ hôm nay sẽ đến kèm con học, tuần 3 buổi. Môn gì không hiểu cứ hỏi anh Nam.

Mẹ nó nói một tràng, nó nghe mà đầu óc quay loạn cả lên, nó đau bụng hồi nào, có nghỉ học bữa nào đâu...Định thanh minh thì nó bắt gặp cái nháy mắt của Nam. Chuyện gì nữa đây ??????????????

- Em nghe mẹ em nói rồi đó, từ hôm nay tôi sẽ kèm em học, lo mà học chứ không phải dán mắt vào TV suốt ngày đâu.

- Ô ơ...

- Còn ơ gì nữa, dẫn thầy lên phòng đi. Mỗi tối học 1h30' thôi.

Nó đứng ngẩn người ra, chưa kịp hoàn hồn. Chuyện gì thế này???? Kèm nó học? 1h30' mỗi buổi? Còn gì là tự do của nó nữa? Ai sẽ xem phim, nghe nhạc, đọc báo cho nó đây?

Nó còn chưa suy nghĩ xong thì Nam đã nắm tay, kéo nó lên lầu.

- Thả tay em ra, đau quá. Em là chủ nhà hay thầy là chủ nhà vậy?

- Xin lỗi, đau lắm hả? Tại em yếu quá, tôi nắm nhẹ hều mà. Em là chủ, được chưa? Nhưng nếu tôi không kéo em lên, không biết em sẽ làm những hành động điên rồ gì nữa.

- Hành động điên rồ gì, thầy nói em không hiểu gì cả.

- Thôi, giải thích với em thêm một, biết vậy được rồi. Em nghe mẹ em nói rồi đây, từ hôm nay tôi sẽ kèm em học.

Nhắc tới vụ kèm học, Lam sức nhớ:

- À quên, thầy bày trò gì vậy? Em đau hồi nào, có nghỉ học bữa nào đâu mà thầy nói với mẹ em thế?

- Chứ em muốn tôi nói với mẹ em rằng, “con gái yêu của cô lười biếng, không học bài, nên làm bài kiểm tra xơi 0. Đã vậy thực hành còn bị điểm 3. Con không muốn tiếp tục tình trạng này nên con quyết định kèm em ấy học” à?

- Ô ơ...

- Em không còn từ nào ngoài “ơ ơ” hả?

- Ô, à không. Vậy thầy quyết định kèm em học hả? Thầy chắc không?

- Không chắc mà tôi đến đây sao? Ba mẹ tôi bảo quan tâm em, tôi không muốn cuối học kì em thi lại môn của tôi. Lúc đó ba mẹ tôi chắc chắn bầm tôi thành trăm mảnh.

Lam nuốt nước bọt:

- Thôi, không cần đâu, thầy về đi. Em tự học được. Em lớn rồi, không phải con nít đâu mà kèm cặp.

- Hừ, em còn thua cả đứa con nít. Con nít dẫu sao tụi nó cũng biết nghe lời, biết tự giác học tập, còn em nhìn lại bản thân đi? Học hành như vậy không lo, cứ nhõn nhỡ vui chơi.

Lam cúi gầm mặt, thầy mà tiếp tục chắt nước mắt nó đầm đìa quá.

- Em không nỗ lực, khi ra trường em sẽ hối hận lắm, biết không? Ngẩng mặt lên tôi xem nào, đừng nói em khóc nhé.

- Ai nói em khóc chứ!!!

Lam cãi. Nó lén lau giọt nước mắt ở khóe mắt rồi nhìn thầy.

- Tốt lắm, thôi dẫn tôi vào phòng em đi. Học nhanh rồi tôi về nữa.

21. Chương 21

Lam mở cửa phòng. Nam bước vào, hét lên khe khẽ:

- What????? Đây là phòng học hay là phòng triển lãm nghệ sĩ vậy hả?

Lam cười toen toét:

- Thầy thấy đẹp không?

- Tôi đã hiểu một phần lý do em không kiểm tra được rồi.

- Vì sao?

- Cứ ngẩng mấy tên này em học được à? Tôi xem nào. Super Junior- Super Show3, TVXQ, SHINee, Yoochun, Big Bang, Lee Min Ho, Tae Min...Ồi trời, tôi xem cả ngày cũng không hết đồng này.

- Ê, sao thầy dùng từ “đồng” để nói về báu vật của ai vậy chứ?

Nam làm lơ, tiếp tục nhìn sang kho DVD, album của nó:

- Em chơi sang quá nhỉ? Mua cả đĩa gốc nữa. Em xem hết chưa vậy?

- Xem hết rồi, ngày nào em cũng xem lại nữa.

Nam nhìn nó “thất thần”, không phải vì “sắc đẹp” của nó, mà vì mức độ “cuồng” của nó. Rồi Nam nghiêm mặt:

- Em nghe tôi nói đây! Em phải dọn dẹp bớt chỗ poster, ticker, album kia đi. Như vậy em mới học hành được. Nếu em thích thi lại, thích không tốt nghiệp, thích ba mẹ thất vọng, thì cứ việc để đó. Tùy em thôi.

Lam im lặng. Rồi nó bắt đầu thu dọn, lòng buồn vô hạn.

- Đợi tôi về rồi dọn, em cũng biết nghe lời đó. Mà tôi không hiểu, sao em lại “si mê” tụi đó quá vậy?
- Thầy dùng từ đàng hoàng nghe. “Tụi đó” gì chứ? Thầy không được xúc phạm các anh.

Nam bật cười:

- Các anh? Tôi phải công nhận làn sóng Hàn Quốc kinh khủng thật (biết điều đấy ^^)!!!! Ok, tôi không nói “tụi đó” nữa. Này, em thích “các anh” làm gì? Em cũng đâu thể gặp “các anh”? Thích tôi không tốt hơn sao? Tôi còn đẹp trai hơn, ai nhĩ, à, Lee Min Ho, rồi TVXQ gì đó ấy chứ! Tôi có thể ngồi đây cho em nhìn ngắm thoải mái, cho em chữ kí cũng được. Còn cơ hội em gặp “các anh”, nói thật chứ xác suất là 1/100.

- Mặc kệ em, dù không có hy vọng em cũng cứ thích. Thích thầy em được gì chứ? Thầy có thích em lại không? Để em thích các anh trong vô vọng còn tốt hơn.

Không khí bây giờ trong phòng ngột ngạt, căng thẳng. Hai bên không ai nói gì nữa. Lam không biết làm sao thoát khỏi hoàn cảnh này. Nó đang tính cách thì may làm sao, điện thoại nó báo tin nhắn. Lam chụp lấy điện thoại, định đọc, nhưng Nam đã giật cái điện thoại trên tay nó:

- Học, trễ quá rồi. Học xong rồi đọc tin nhắn sau. Em tắt luôn điện thoại đi. Tôi không thích đang học mà có ai gọi đến đâu.

Dù bực bội Nam, nhưng Lam không dám phản kháng lại. Nó ầm ỨC tắt máy, lấy giáo trình ra. Haizzzz, thôi kệ, dẫu sao cũng nhờ tin nhắn ấy...

- Tập trung vô đây. Tôi giảng bài hệ tuần hoàn trước. ...
- Hiểu không?
- Sơ sơ.
- Sơ sơ được rồi. Tôi phải giảng lại chỗ nào không?
- Chỗ máu chảy về van nhĩ thất, nhĩ phải, động mạch, tĩnh mạch ấy. Em hay quên..
- Được rồi, tôi bày cách này để nhớ lắm...

Híc, mới đó 9h rồi, mới học hơn 30' mà nó ngáp lên ngáp xuống:

- Buồn ngủ rồi à?

Nó gật:

- Đừng học nữa nghe thầy, bữa khác học. Cái gì mà ép em học nhiều quá, là em...buồn nôn đó.
- Em nói thật đó. Hồi ôn thi Đại học, ông thầy ra chục bài lượng giác, em giải 5 bài đã chịu không nổi, nên không thèm làm nữa. Với em cái gì cũng phải có mức độ thôi.

Nam phì cười:

- Được rồi, nghỉ thì nghỉ, tôi sợ em nôn thật chắc chết tôi. Mới học có chút xíu mà em quá tãi à? Vậy khi nghe nhạc, xem phim có thể không. Mai ở nhà lo đọc lại bài đó, buổi tiếp theo tôi kiểm tra.

Lam nhăn mặt:

- Trên trường kiểm tra chưa đủ hả thầy? Híc. Để em tiễn thầy về.

Mẹ nó niềm nở nhìn Nam:

- Con bé học thế nào con?
- Dạ, cũng được cô.
- Uh, con cố giúp nó nhé. Nó lười lắm, không chịu học gì hết. Hồi thi ĐH nó cũng chơi suốt, cô sợ nó không đậu được trường nào luôn.
- Dạ, con sẽ cố, cô yên tâm, con bé cũng thông minh lắm.

Vừa nói Nam vừa nháy mắt với Lam. Lam đỏ mặt nhưng may sao, Nam không thấy.

- Thưa cô chú con về. Tôi về đây. Anh về nghe Hiền (khổ, xưng hô đủ kiểu).

22. Chương 22

Nam về rồi, Lam mở máy lên xem tin nhắn. Ặc, Ti nhắn tin, hỏi nó học hành với Nam thế nào. Lam gọi điện cho Ti luôn, giờ nó lười nhắn quá (chơi sang quá ^^)....

Sáng hôm sau, vừa đến lớp, Lam kéo hai con bạn lại:

- Ta kể chuyện này nè. Tối qua...
- Trời, romantic quá !!!!
- Đẹp đi, ta khôn đồn thế này mà mi cho là romantic hả? Híc.
- Thầy tốt thiệt đó chứ!
- Nếu tốt thật ta đã sung sướng rồi. Cũng là do ba mẹ thầy bảo phải quan tâm ta thôi.
- Xì, đừng nghi ngờ lòng tốt của thầy chứ mi. Phải biết trân trọng.
- Ta không cảm nhận được lòng tốt của thầy như mi nói. Hi hi.
- Ngốc quá đi, có ngày mi hối hận vì đã nghi ngờ thầy cho xem. Chà, thầy dạy kèm, tuyệt quá. Mi thấy thầy dạy hay không?
- Ờ, công nhận dễ hiểu.
- Thấy chưa, ta đã nói mà. Bữa nào ta phải qua học ké mới được.
- Mơ đi, đừng hòng ta i qua phá đám nhé.
- Hứ, ta giỡn thôi làm gì ghê vậy? Thầy của mi có gì hay ho, anh Nhật của ta No.1.
- Chứ ta có nói anh Nhật mi không No.1 à? Ta cũng đùa thôi, thích thì qua nhà ta, ta nói thầy dạy luôn. Mình ta học cũng ổn, thầy “phát-xít” thế nào mi biết rồi!!!!
- Thôi, ta nói vậy, chứ ta cũng sợ thầy. Giá như lúc nào thầy cũng hiền thì ok rồi.
- Bởi vậy mới nói con người đâu phải lúc nào cũng hoàn mỹ. Thầy phát-xít vậy mà con gái theo quá trời, nếu mà tính tình thầy bình thường chắc xã hội loạn ^^.
- Mi nói chuẩn không cần chỉnh luôn! Đây Lam, giờ mới nhớ, mi về đọc lại lý thuyết Kí sinh trùng đó. Thầy gọi vài đứa lên hỏi, trả lời không được cũng tiêu với thầy á.
- Trời, mai ta thực tập rồi. Tối nay còn phải ngồi ôn Giải phẫu nữa. Sao khổ quá vậy nè?
- Cố lên đi cưng!

Tối hôm đó cả nhà sững sốt khi thấy Lam vừa ăn cơm xong đã vội lên phòng học bài. Ai cũng cam đoan rằng ngày mai trời sẽ mưa to lắm cho xem.

Đọc xong phần còn lại của Hệ tuần hoàn, Lam...lăn quay luôn. Nó ghét ông tác giả viết nên cuốn sách này, à không, nó ghét ông nào tạo ra cái môn Giải phẫu sinh lí. Mệt, buồn ngủ, nhưng Lam cũng cố lấy cuốn giáo trình Kí sinh trùng đọc sơ qua. Nó không muốn ngày mai là kẻ xui xẻo bị thầy gọi lên mà không trả lời được. Tội nghiệp Lam, nó mệt quá, mới đọc 2,3 trang đã ngủ quên luôn. Híc....

Phòng thực tập

- Mi coi lại bài chưa? – Lan hỏi Lam.

- Ôi, hồi tối ta coi bài Giải phẫu, đọc xong đã hơn 10h rồi. Ta mới lấy cuốn Kí sinh trùng ra đọc vài trang, thì ngủ hồi nào không hay.

- Trời, lỗ lã nữa thầy hỏi không biết là chết mi luôn đó. Mấy đứa tổ 1 không đọc bài trước, bị thầy la tơi bời hoa lá.

- Thôi, mi đừng nói nữa. Ta sợ quá!...

Nam bước vào, nhìn một lượt rồi hỏi:

- Ai là nhóm trưởng? Điểm danh chưa?

Mai đứng dậy:

- Dạ thưa thầy, tổ em 21 bạn, có 2 bạn chưa đến.

Nam nhíu mày:

- 7h học mà giờ này chưa đến à? Đọc tên hai bạn đó cho tôi.

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, le lưỡi.

- Dạ, Lê Anh Quân và Trần Kim Ngọc.

- Có phải anh lớp trưởng không?

- Dạ.

- Hừ, lớp trưởng mà không gương mẫu gì hết.

Vừa lúc đó, Quân hốt hải chạy vào, đằng sau là Ngọc:

- Thưa thầy cho em vào lớp.

- Lớp trưởng mà đi học trễ vậy à? Như thế sao làm gương cho các bạn được?

Quân cúi đầu không nói gì. Nam hạ giọng:

- Vào lớp đi. Cuối giờ hai bạn ở lại dọn vệ sinh phòng...Các bộ môn khác tôi không biết thế nào. Nhưng học ở đây phải đi học đúng giờ, 7h tôi vô mà ai chưa đến thì bữa đó coi như nghỉ học không phép. Mà nghỉ học không phép dù một buổi cũng không được thi thực hành. Các bạn rõ chưa? Hôm nay buổi đầu tiên nên tôi bỏ qua.

- Xếp giáo trình lại, nghe tôi hỏi đây. Cho tôi biết cấu tạo của một Kính hiển vi quang học...Nhóm trưởng, tổ mình bắt đầu từ số thứ tự bao nhiêu?

- Dạ, từ 20 đến 41 ạ.

- Ok, bạn có số thứ tự 30 đứng lên trả lời nào.

Nhiều đứa chưa ôn bài thở phào. Lam có thở phào không? Dĩ nhiên là không, vì số 30 là nó mà. Hu hu. Nó thất thểu đứng dậy:

- Thưa thầy, kính hiển vi gồm có, ơ, thị kính, mâm kính...

- Dừng lại đi. Kính hiển vi gồm hai bộ phận nào?

Bộ phận gì nhỉ? Hình như hồi tối nó có đọc rồi. À, may quá, nhớ rồi:

- Ô, dạ, bộ phận cơ học và quang học.

- Đúng, kể cấu tạo theo cơ học và quang học đi.

- Thưa thầy, bộ phận quang học gồm gương, tụ, tụ, tụ quang...Cơ học gồm mâm kính, thân kính, ốc đại cấp, ốc vi cấp, ơ, vật kính, thị kính...Em nhớ từng đó thôi thầy.(nó nói càng, giờ biết gì nói vậy chứ sao).

Nó thấy con Mai ngồi đối diện lắc đầu liên tục, miệng nhắc nó cái gì đó mà nó không hiểu. Cả tổ nghe nó nói thì rộ lên "Sai rồi, sai rồi..." làm nó hoảng quá.

- HỌC HÀNH KIỂU GÌ VẬY? NÓI CÁC BỘ PHẬN CŨNG SAI. VẬT KÍNH, THỊ KÍNH MÀ LÀ BỘ PHẬN CƠ HỌC À? AI DẠY EM VẬY? NHỮNG CÁI CỰC KÌ CƠ BẢN CÒN KHÔNG BIẾT THÌ CÒN HỌC HÀNH GÌ NỮA. KÍNH HIỂN VI BAO NHIÊU BIẾT BAO BỘ PHẬN, EM KỂ CHƯA ĐƯỢC ½. LƯU TRÀ LAM, EM HỌC KIỂU ĐÓ THÌ NGHỈ LUÔN ĐI, ĐỪNG HỌC NỮA.

Nước mắt nó rơi lã chã. Nó tủi thân quá. Tại ai chứ? Tại thầy. Nếu thầy không bảo nó ôn bài Giải phẫu để tối nay kiểm tra thì nó đã đọc Kí sinh trùng rồi. Tại vì sợ thầy quá nên nó mới đọc bài Giải phẫu. Thầy không biết nó đã cố gắng đến mức nào để đọc xong bài Hệ tuần hoàn. Càng nghĩ nó càng khóc. Cả tổ nó im phăng phắc, có lẽ đứa nào cũng shock trước tiếng quát vừa nãy của thầy. Con Mỹ và con Lan ngồi bên thì thầm:

- Đừng khóc nữa Lam ơi.

Đối diện, tụi bạn cũng bảo nó nín đi.

- CÒN KHÓC NỮA HẢ? TÔI NÓI CÓ GÌ SAI SAO? EM TRẢ LỜI ĐI. TÔI NÓI SAI CHỖ NÀO MÀ EM KHÓC.

- Dạ không, thầy nói đúng, không sai chỗ nào cả. Em xấu hổ quá nên khóc thôi. Thưa thầy cho em ra ngoài rửa mặt.

Không đợi Nam có cho phép hay không, Lam đã chạy ra khỏi phòng. Nó vô phòng vệ sinh ngồi khóc.

- Lam, nín đi mi. Vô phòng đi.

Lam ngẩng đầu lên. Là Mỹ.

- Ta không vô đâu.

- Mi nghĩ gì mà không vô hả? Muốn chọc giận thầy thêm à?

- Ta muốn nghỉ học, ổng nói đúng, ta học kiểu này thì nghỉ quách chứ học làm gì. Ta sẽ thi lại trường khác.

- Khùng quá. Thầy bực bội nói vậy thôi, chứ không lẽ muốn mi nghỉ...

- Thôi, đừng nói nữa. Vô thôi, ta sẽ suy nghĩ thêm chuyện nghỉ học

- Suy nghĩ cái con khỉ, đầu óc mi toàn suy nghĩ bậy bạ không đâu. Dẹp cái suy nghĩ điên khùng đó đi.

Hai đứa dắt nhau vào lớp. Thầy không nhìn nó dù chỉ một chút, híc. Quân đang trả lời các quy trình sử dụng kính...

- Tôi nhắc lại về bài kính hiển vi, lắng nghe cho rõ nhé....

- Có ai thắc mắc gì nữa không?

- Dạ không.

- Tốt, bây giờ mở tủ lấy hết kính ra. Hai em một kính. Đọc tên và số thứ tự ở trên thân kính. Nếu kính số 1 bị hư hỏng gì thì hai em dùng kính đó sẽ chịu trách nhiệm. Đọc tên đi.

- Nguyễn Thị Mỹ Linh và Trần Ngọc Minh kính số 1.

- Lưu Trà Lam và Nguyễn Thị Trà My kính số 2.....

23. Chương 23

- Hôm nay tôi sẽ hướng dẫn các bạn cách lấy ánh sáng bằng gương khi soi kính. Nhìn tôi làm mẫu một lần. Tôi sẽ làm từ từ cho các bạn dễ theo dõi. Đầu tiên xoay gương về phía ánh sáng, mở màn chắn sáng.

- Rồi xoay vật kính 10X vào giữa mâm kính và điều chỉnh khoảng cách tụ quang phù hợp lỗ chiếu quang. Tiếp theo...

Lam tập trung nhìn thầy làm. Không hiểu sao thấy cái kính hiển vi, ý định nghỉ học của nó chạy đâu mất.

- Xong rồi, bạn nào lại đây nhìn thử.

Nam đưa mắt nhìn Lam, như muốn bảo nó lại. Nhưng nó lại chạy tuốt ra xa, Mai bước lại xem:

- Thế nào? Rõ không?

- Dạ rõ.

- Lát nữa chắc chắn sẽ có bạn lấy ánh mà phi trường sẽ có chỗ tối, chỗ sáng. Khi đó giải quyết thế nào biết không?

- Các bạn phải chỉnh gương. Còn khi sáng quá hoặc tối quá thì chỉnh tụ quang, rồi chỉnh gương. Nhớ mấy trường hợp đó chút nữa sẽ gặp đấy. Thực hành đi, có gì thắc mắc hỏi tôi.

Nói xong Nam rời khỏi phòng. Cả bọn thở phào nhẹ nhõm. Mai hỏi Lam:

- Hồi nãy sao bà nói sai hết trơn vậy? Tui nhắc bài mà bà không nghe.

- Uh, tui có thấy bà nhắc, nhưng lúc đó hoảng quá, tui không hiểu bà nói gì. Híc, sao mà xui xẻo thế không biết !!!

- Công nhận mi xui thiệt. Từ hôm đầu tiên thầy vô mi đã bị gọi lên rồi. Mà sao hồi tối mi không lo học Kí sinh trùng, học Giải phẫu làm gì? – Lan thắc mắc.

Lam chưa kịp trả lời thì thằng Quân nhắc:

- Lo thực tập đi, thầy sắp vô rồi.

Lời nhắc nhở của Quân có hiệu lực tức khắc, đứa nào cũng tập trung vô lấy ánh sáng.

- Híc, sao lấy nãy giờ mà không được vậy kìa? Tức quá!

- Ôi, sao phi trường của ta tối thui thế này?

- Mừng quá! Ta làm được rồi nè!!!

Cả phòng nhộn nhịp cả lên, đứa thì than thở, đứa mừng rỡ...

- Đây, các bạn ngồi lên ghế đằng hoàng mà làm, không được đứng.

- Thầy ơi, thầy xem em sai chỗ nào mà ánh sáng tối dữ vậy thầy!

- Xem của em đúng chưa thầy?

- Đưa tôi xem...

My làm xong rồi, nó rời khỏi ghế cho Lam vào làm. Nó vừa ngồi xuống thì thầy bước đến bên cạnh nó:

- Ngồi thẳng lên. Đầu tiên em xoay gương phẳng về phía có ánh sáng, rồi mở chắn sáng ra...

Lam quay qua, nhìn vào mặt thầy nói:

- Em tự làm được rồi, dù em tệ đến mấy thầy cũng không cần phải vất vả đứng đây chỉ bảo em đâu. Không làm được em sẽ hỏi các bạn.

Nam sững sờ khi nghe nó nói thế. Nó cũng không hiểu sao nó có thể nói như vậy với thầy. Nhưng, thực tâm, nó không muốn thầy coi thường nó, không muốn thầy gượng ép quan tâm đến nó...

Nam cười một nụ cười cay đắng, rồi lại bước đi. Bóng Nam trải dài trên hành lang...

- Lam, sao mi nói với thầy thế hả? – My thở dài.

-

- Thầy quan tâm mi như vậy...

- Đừng nói nữa, ta muốn tập trung làm.

My (lại) thở dài. Mấy đứa trong tổ cũng thắc mắc vô cùng:

- Con Lam lạ quá! Mà thầy cũng lạ, có vẻ rất quan tâm nó, nhưng sao nó kì cục vậy chứ? Hồi nãy nó nói vậy, thầy còn cười nữa.

- Cười à? Tui thấy cười như khóc ấy. Tội nghiệp thầy quá !!!!!!!!

Tối, nó đang coi lại bài thì nghe tiếng gõ cửa. “Ai mà lịch sự dữ vậy? Ba mẹ hay thằng Hiên có bào giờ gõ cửa đâu?”- Lam nghĩ thầm.

- Vào đi, cửa không khóa.

Nam đến. Nó nhìn Nam một cái thật nhanh, nó không nói gì, rồi dán mắt vào cuốn giáo trình, coi như không có Nam ở đây. Nam ngồi xuống bên nó, cũng im lặng.

Một lúc lâu sau, Nam mới khê hỏi:

- Em,....., em ghét tôi lắm phải không?

-

- Em nói gì đi chứ, như thế này tôi khó chịu lắm, em hiểu không?

24. Chương 24

Dường như những uất ức kìm nén trong lòng không thể kiềm chế được nữa, nó khóc òa lên:

- Thầy muốn em nói gì đây? Nói em buồn, em tủi thân, em giận, em ghét thầy à? Phải, em ghét thầy lắm, ghét đến nỗi không muốn nhìn thầy nữa. Em đâu muốn ghét thầy, nhưng chính thầy lại luôn làm em phải ghét thầy. Thầy có biết tối hôm qua ăn cơm xong em học bài giải phẫu đến hơn 10h mới xong không? Học xong mệt không chịu nổi, nhưng em cũng cố lấy Kí sinh trùng ra học. Nhưng mệt quá, nên em ngủ quên lúc nào không hay....

Nó nói một tràng, hai hàng nước mắt chảy dài, nhưng nó mặc kệ.

- Em đừng khóc nữa, nín đi...

- Em cứ khóc đấy. Tại thầy, tại thầy tất cả, nếu như thầy không bắt em học bài Giải phẫu để tối nay thầy kiểm tra thì em đã học xong bài Kí sinh trùng, đâu đến nỗi bị thầy làm bẽ mặt trước lớp như thế. Em đã học vất vả thế nào thầy biết không? Chưa bao giờ em thức khuya học bài, vì thầy, em mới cố gắng thức. Thầy không hiểu em, thầy tàn nhẫn lắm, thầy, thầy ác...

“Chụt !!!!!!!”. WHAT THE HELL?????? OH MY GOD!!!!!! Lam đang khóc, đang nói ngon lành thì một sự việc xảy ra làm nó đứng hình 5s. Mắt nó mở to hết cỡ. Thầy vừa “kiss” lên mắt nó.

- Thầy, thầy, thầy làm trò gì vậy hả? Sao thầy...Thầy có được phép của em hay không mà thầy làm vậy?

- Tôi xin lỗi, nhưng tôi xin phép em có cho không? Tôi bảo em đừng khóc nữa, ai bảo em không chịu nghe lời? Tôi, không thể chịu được nước mắt của con gái. Nên,...,tôi mới làm thế, chứ tôi không có ý gì đâu, em đừng hiểu lầm.

Nó giờ đã dừng khóc, chỉ ngồi thút thít.

- Phải, tôi ác, tôi tàn nhẫn, tôi xấu xa. Em cứ mắng **** tôi thế nào cũng không được, chỉ cần đừng khóc. Tôi thật lòng xin lỗi em. Tôi đã sai, tôi đã không thấy sự cố gắng của em. Nhưng tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho em. Lúc sáng, thấy em như vậy tôi cũng buồn chứ. Tôi đâu biết em có số thứ tự 30? Nếu biết tôi sẽ không gọi em, tôi nói thật đấy! Em bỏ ra khỏi phòng, tôi sợ em không nghe tôi giảng cách lấy ánh sáng nên tôi đã nói lại một lần nữa. Chứ bình thường tôi không mất thời gian nhắc đi nhắc lại như thế đâu. Em còn nhớ lần đầu tiên tôi dạy lớp em không? Vì em nói không hiểu, với lại em còn ngủ gật nữa, tôi đã phải giảng

lại cho em. Tối về, tôi bị viêm họng luôn...Mặc dù tôi nhắc đi nhắc lại cách lấy ánh sáng, nhưng tôi biết em vừa khóc xong, nên sẽ chẳng tiếp thu được gì lời tôi nói. Khi em thực hành, tôi chạy lại định hướng dẫn em, nhưng em lại nói câu đó, như dội gáo nước lạnh vào người tôi vậy. Em có nghĩ đến cảm giác của tôi khi ấy không?

Nam nói còn nhiều hơn nó nói. Nó nín khóc nãy giờ, nhưng nghe những lời Nam nói, nước mắt nó chảy lúc nào không hay. Nam thở dài rồi tiếp tục:

- Mà thôi, chắc em cũng không hiểu đâu. Tôi xin lỗi em. Em không muốn tôi kèm em nữa phải không? Được rồi, tôi về đây. Em cố gắng học nhé, nếu, có gì không hiểu, thì cứ đến gặp tôi...Tôi về đây.

Lam khóc càng lúc càng nhiều. Nó nhìn theo thầy, rồi vô thức, nó chạy lại níu tay thầy:

- Thầy, đừng về. Thầy tiếp tục dạy em đi. Thầy, không cần phải xin lỗi em đâu. Em cũng sai. Em chỉ biết trách thầy, em không hiểu cho suy nghĩ của thầy. Thầy đừng về nhé! Em xin lỗi.

Nam nhìn nó, cười dịu dàng:

- Em đừng khóc nữa được không? Em lau nước mắt rồi muốn nói gì thì nói. Hay đợi tôi “kiss” em mới chịu nín.

Lam lấy tay lau nước mắt, vội nói:

- Em nín đây, thầy đừng “kiss” em nữa. Thầy ở lại, nghe thầy.

Nam thấy cử chỉ ngộ nghĩnh của nó, cười:

- Uhm, tôi không về nữa. Em mà năn nỉ thì ai mà không dám nghe chứ...

Buổi học hôm ấy diễn ra hết sức...bình yên. Đang học, Lam chợt nhớ, nó phải thanh minh với thầy mới được:

- Thầy, hôm ấy không phải em ngủ gật trong lớp đâu. Khi đó em đang nằm suy nghĩ thôi. Em nói thật đó....

Tiến thầy về rồi, nó lấy điện thoại nhắn tin cho My và Diệu: “Ta sẽ không suy nghĩ chuyện nghỉ học nữa đâu :D”.

25. Chương 25

Cả tuần nay dồn dập đủ chuyện, khiến Lam quên bèn vụ sinh nhật Tùng. Chiều thứ 7, Tiên gọi điện thoại cho nó. “Tám” đã đời, Tiên chợt hỏi:

- Mi có hay gặp anh Tùng không?

- Mới gặp tuần trước nè, ổng từ hồi vô năm học đến giờ mới ghé ta đó. Lo đi chơi với mấy em xinh đẹp thôi.

- Hi hi, đẹp trai thì vậy thôi.

- Xì, mi thấy Nam đẹp trai còn hơn ổng mà có thể đâu?

- Ai biết được, hi hi. Hôm nay sinh nhật anh Tùng nè, không biết có party gì vui không?

- Chết, mi nhắc sinh nhật ta mới nhớ. Híc, bữa trước anh ấy hẹn ta 5h chiều thứ 7 đi sinh nhật. Ta quên mất tiêu!

- Bó tay mi luôn, đầu óc mi để đâu vậy? Được “đệ nhất mỹ nam” mời mà cũng quên. Ặc, 4h rồi, lo chuẩn bị nhanh lên. Anh Tùng đến mà mi chưa xong ổng bỏ ở nhà luôn đó.

- Xì, chờ ta đi là vinh hạnh rồi, dám bỏ ta lại à? Bibi mi nhé, iu mi nhiều, giữ gìn sức khỏe nghe!

- Ok, ta cũng iu mi. Bibi.

Sau một hồi chĩnh trang, nó nhìn vào gương, đưa hai ngón tay lên:

- Ok, tạm ổn.

Giờ chỉ còn ngồi chờ Tùng đến thôi. Nhưng nó sực nhớ một chuyện quan trọng, nó chưa chuẩn bị quà cho Tùng. Híc, thà không hứa thì thôi, bữa trước nó đã hứa sẽ chuẩn bị một món quà bất ngờ cơ mà. Làm sao đây? Chưa kịp suy nghĩ xong thì:

- Chị Hai, anh Tùng đến kìa.

“Thằng khỉ này hồi nào cũng hét toáng lên, giật cả mình”

- Nghe rồi, lần sau hét nhỏ nhỏ thôi nghe , hét to đến nỗi cái tường cũng rung kìa. Sập nhà ra đường ở đừng có than trách ai.

- Híc, biết rồi chị Hai. Tại mấy bữa chị Hai bảo có ai đến tìm thì gọi thật to, nên Hiền mới...

- Được rồi, được rồi, thích làm gì thì làm. Chị Hai đi đã, nói mẹ đừng nấu cơm nghe.

- Dạ.

Đứng trước mặt Tùng, Lam ấp úng:

- Anh Tùng, em...

- Chuyện gì thế? Lên xe rồi nói.

- Em, em quên mất chiều nay đi sinh nhật anh . Hên là lúc chiều Tiên gọi điện, nó nhắc hôm nay sinh nhật anh, em mới nhớ. Do đó, do đó...

- Do đó thế nào?

- Do đó em chưa chuẩn bị quà cho anh. Em xin lỗi, ít bữa em sẽ bù cho anh.

Tùng thở dài:

- Đấy, anh biết trước em quên mà. Đáng lẽ anh nên gọi điện nhắc em. Thôi, không sao. Em dự sinh nhật của anh là quý rồi. Thôi chúng ta đi, trễ rồi.

- Dạ....

Tùng dừng xe trước quán Bar ở đường Bạch Đằng. Đây là Bar tập trung hầu hết dân ăn chơi của Đà Nẵng. Lam thấy ngại, tính nó dù rất ham vui, nhưng nó cũng có một quy tắc khi đi chơi, đó là “Không vào Bar”. Hôm nay nể lời mời của Tùng nên nó mới phá lệ.

- Vào đi em.

Tùng nắm tay nó, dẫn nó vào, như sợ lạc mất nó vậy. Ổn kinh khủng, tiếng nhạc xập xình làm nó khó chịu. Trước mặt nó là đám bạn của Tùng, tên nào tên nấy đều rất handsome, nhưng trông giống như giang hồ ấy. Nó thấy hơi sợ. À, còn phải nói đến ánh mắt hình viên đạn của mấy cô gái đang chăm chăm nhìn nó nữa chứ . Nó bất giác rung mình.

- Hey Tùng, bữa nay đổi style rồi hả?

- Nhóc này đủ tuổi vị thành niên chưa vậy? Cần thận kéo công an “túm” đấy!!!

- Baby chắc học lớp 9 là cùng!

Cả bọn phá lên cười. Tùng cũng cười, chưa kịp đáp thì:

- Hừ, nhóc 19 tuổi rồi, đừng coi thường nghe. Nói như mấy anh cũng xem là xúc phạm đến thân thể người khác, coi chừng công an bắt đó .

Nó bực bội nói. Dù mọi người ai cũng nói nó nhìn như học sinh cấp II, cấp III. Được khen trẻ ai không thích, nhưng giọng điệu của mấy tên đó khiến Lam bực bội ghê gớm.

- Ha ha, nhóc đùa bọn anh hả? Nhìn mấy chị này nè, 19 tuổi đấy, có lóc chóc giống nhóc không?

- Các anh không tin thì thôi! Tôi không nói dối.

Lam tức quá, nhưng không biết nói sao cho bọn họ tin. Đúng là nếu so đáng đáp và khuôn mặt với mấy cô gái ấy, bọn họ bảo nó đùa quả không sai.

- Thôi, em đừng tức giận nữa. Lam không nói dối đâu, tụi bây đừng trêu em ấy nữa .

- Mi nói gì? Không lẽ con bé ấy 19 tuổi thật sao?

- Uhm, 19 đó. Baby quá phải không?

- Hì, em cho bọn anh xin lỗi nhé. Nhìn em vậy ai tin em 19 tuổi chứ. Ủa, em là bạn gái mới của thằng Tùng à?

- Không sao, ai gặp em cũng không nghĩ em 19 tuổi. Em là bạn thân của em họ anh ấy. Em làm gì có cửa làm bạn gái anh Tùng chứ !...

Mấy cô gái đó cứ xúm xít xung quanh Tùng, làm đủ trò để gây sự chú ý. Lam bực nhưng không nói gì. Chán ơi là chán, nó ngồi ăn trái cây, uống nước chứ không biết làm gì. Chẳng có ai trò chuyện. Tùng thì “bận bịu” tiếp mấy cô kia, mời nó rồi giờ “bỏ rơi” nó thế này đây . Gần 7h rồi, chịu không nổi cái cảnh này, nó chen vô chỗ mấy cô gái, hét vào tai Tùng (ồn quá mà, nó hét to thế không chắc Tùng có nghe không ấy chứ):

- Anh Tùng, em về trước đây.

Tùng ngạc nhiên (hét lại):

- Sao thế em, đang vui mà.

- Vui cái con khỉ , em chán lắm. Em về đây.

- Ai chở em về chứ? Đứng đó chờ anh.

- Thôi, không cần đâu, để em nói bạn...

- Anh bảo em đứng yên đó! – Tùng gần giọng.

- Dạ...

Tùng gọi tụi bạn lại, nói:

- Ta bận tí chuyện, về trước đây.

- O thằng này, đang vui mà, chưa đi “tầng 2” nữa mà?

- Thôi, tụi bây thích thì đi, ta bận thật. Tại Lam mai có bài kiểm tra, ta phải chở nhóc về học bài.

- Chà, ra đáng anh trai ghê nhỉ? Được rồi, mi về đi, bữa khác đi nhé.

- Ok, ta về đây.

Lam đưa mắt nhìn tụi “đầu gấu” (hot boy mà nó gọi thế đấy), mỉm cười:

- Em xin phép các anh về trước.

- Em về học chăm chỉ mai làm bài tốt nhé. Vì em mà thằng Tùng mất vui đấy!!!!

Nghe anh chàng đó nói, Lam liếc Tùng, cảm giác áy náy. Hiểu ý Lam, Tùng xua tay:

- Em đừng nghe thằng ấy nói bậy, mất vui gì đâu, ngày nào anh chẳng đi thế này. Còn mi, đừng phát ngôn bừa bãi.

- Eo ôi, phải mi không Tùng?

Tùng nhếch mép:

- Ta chứ ai. Bye, về nhé.

Thoát khỏi đám bạn, Tùng còn phải “đối mặt” với lũ con gái.

- Anh Tùng, sao anh về sớm vậy?

- Anh đành lòng bỏ em về sao ? Híc.

- Ở lại đi anh, nhờ người khác chở con bé đó về cũng được mà.

Thấy cử chỉ nũng nịu của mấy cô gái với Tùng, nó nổi cả da gà.

- Ngoan, chỉ hôm nay thôi. Ngày mai anh bù cho các em nhé!

Vừa nói, Tùng vừa “khuyến mãi” thêm một nụ cười chết người và đá lông nheo nữa. Híc, đúng là “mĩ nam kế” bao giờ cũng lợi hại .

- Anh nhớ ghen, không được lừa tụi em đâu.

- Uh, anh nữ gạt mấy em đáng yêu thế này à? Thả anh ra đi, anh về nhé.

Giải quyết xong, Tùng thở phào, quay qua Lam:

- Xong rồi, giờ anh chở em về.

- Anh đúng là “cao thủ”.

- Em khen hay giỡn cợt anh thế?

- Anh muốn nghĩ sao cũng được. Hi .

.....

- Lam, anh xin lỗi.

Nó ngơ ngác;

- Sao lại xin lỗi em?

- Đáng lẽ anh không nên đưa em đến những nơi như vậy. Đã mời em mà lại bỏ em ngồi một mình nữa...

- Không sao đâu, anh biết vậy là tốt rồi. Lần sau đừng dẫn em đến nữa là được. Em ghét Bar lắm, không bao giờ em đặt chân vào, vì anh nên em phá lệ đó.

- Cảm ơn em vì không giận anh nhé. Anh chuộc lỗi với em, được không? Muốn gì nào?

- Ặc, sinh nhật anh mà hỏi em muốn gì? Hi hi. Anh Tùng, em công nhận anh đẹp trai thật đó, đào hoa số 1 nữa, cặp một lần mấy cô. Sao anh không đi tìm “tình yêu chân chính”?

- Anh đẹp trai xưa nay ai cũng biết, mà giờ em mới khen? Ai bảo anh không tìm, chỉ là đang chờ...

- Chờ gì?

- Thôi, đừng nói chuyện này nữa. Em muốn ăn gì không? Hồi này em có ăn được gì đâu?

- Hi, anh khao em nhé? Uh, để xem, em muốn ăn bánh canh ở Nguyễn Chí Thanh.

- Ok, ôm anh chặt vào, nếu không ngã ráng chịu.

Vì sợ, nên Lam đành ôm chặt Tùng. Dẫu sao ngồi đằng sau Tùng không hồi hộp như lúc ngồi sau thầy. Lam chợt nhớ đến thầy quá! Không biết thầy đang làm gì nhỉ? Chắc đang đi Café, hoặc xem tivi...Trời hơi lạnh, ôm Tùng cảm giác thích thật ! Nó xem Tùng như anh trai, nên ôm cũng không ngại lắm. Còn Tùng thì khác, nếu Lam bảo Tùng quay mặt lại cho nó nhìn, chắc chắn nó sẽ nghĩ Tùng đang bị sốt 40 độ .

Hồi học 11, nó đã từng rất kết Tùng, nhưng nó lại luôn nghĩ rằng Tùng chỉ xem nó như em gái . Nó không dám thổ lộ tình cảm cho Tùng biết, nó sợ khi nói ra, tình cảm anh em cũng không còn, híc. Giá như ngày trước nó được Tùng chở đi chơi thế này, chắc nó hạnh phúc lắm . Bây giờ, nó chỉ thích thầy thôi . Nhưng giả sử (giả sử thôi nhé) Tùng ngỏ lời, 100% nó sẽ đồng ý(). Tùng đẹp trai, ga-lăng, học giỏi...vậy cơ mà (mỗi tội lẳng nhăng), ai không thích có người yêu như thế chứ, nhĩ ??? (mê trai quá ^^).

Đến trước nhà Lam, Tùng tạm biệt nó rồi phóng xe đi, Lam gọi với theo:

- Anh Tùng, em quên mất, chúc mừng sinh nhật anh nhé!!!!!!!

Rồi Lam mở cửa, thầm nghĩ với tốc độ đi xe như thế, chắc Tùng cũng gần về tới nhà. Ai ngờ, một bàn tay khê nắm tay nó, nó đứng tim, quay lại thì thấy...Tùng.

- Omo, anh chưa về hả? Làm em sợ chết khiếp!
- Đáng lẽ anh về đến nhà rồi, hi hi, nhưng nghe em gọi, anh quay lại. Cảm ơn em đã chúc mừng sinh nhật anh.
- Ặc, anh này kì cục. Sinh nhật anh, anh mời em đi ăn, em đã không tặng cho anh, chúc anh có một câu mà anh lại cảm ơn. Em mới phải cảm ơn anh chứ.
- Ủ, sao cũng được(là sao???). Anh về đây, chúc em ngủ ngon.
- Anh cũng ngủ ngon, bye anh. Em sẽ tặng quà cho anh sau .

26. Chương 26

Đang giảng bài, nhìn Lam thất thần, Nam bực bội :

- Này, em làm gì ngồi thờ người ra vậy? Tôi giảng này giờ em có nghe gì không?
- O, híc, xin lỗi. Tại em đang tiếc...
- Tiếc? Tiếc cái gì? Em mất tiền hả ?
- Không phải, tiền gì chứ. Em tiếc bài kiểm tra lần trước. Nếu học chăm chỉ như bây giờ thì không bị 0 rồi. Thêm con 3 nữa, không biết có gỡ được hay không? Mấy bài hệ nội tiết khó ồm, không khéo ít bữa làm bị 0 .
- Thôi, lo học đi, chuyện qua rồi nhắc làm gì. Ai bảo em không lo học để giờ hối hận?
- Dạ, biết rồi...
- À, em có cuốn Atlat Giải phẫu sinh lí không?

Nó ngơ ngác:

- Atlat Giải phẫu hả? Hình như em nghe cô Chi nói qua rồi thì phải. Có quyển ấy học bài mau thuộc lắm hả thầy?
- Cũng gần như thế, người ta vẽ sống động như thật nên học nhanh nhớ. Em không có sao?
- Không....

Học được một chút, Lam giả vờ hỏi băng quơ :

- Thầy, thầy dạy em thế này, thời gian đâu đi chơi với người yêu? Chị ấy có giận thầy không?
- Không.

Híc, thầy nói vậy tức thầy có người yêu rồi sao? Lam bỗng thấy lòng đau nhói .

- Thầy nói thật không? Vậy thì tốt, xem ra thầy biết chọn người đấy! Hi hi (Lam cười mà buồn kinh khủng).
- Đùa em thôi.

- Thầy đùa? Trời! Thế chị ấy trách thầy à? Làm sao bây giờ?— Lam lo lắng hỏi.

Nam cười:

- Em làm gì lo lắng thế? Ý tôi là tôi chưa tôi có bạn gái. Vì vậy không có chuyện giận hờn gì ở đây cả.

Lam tròn mắt:

- Thầy nói thật không? Thầy chưa có người yêu à?
- Uhm, thật, tôi phải nói bao nhiêu lần em mới tin đây?
- Hi hi, em tin rồi. Thôi, học tiếp đi thầy.

Suốt khoảng thời gian còn lại, Lam học mà cứ tủm tỉm cười, Nam ngạc nhiên hỏi mãi:

- Em làm gì cười hoài nãy giờ thế?
- Không có gì đâu, thầy đừng để ý .

(Mọi người chắc biết lý do làm Lam cười rồi chứ ???)....

Sáng hôm sau, My với Diệu vừa vào lớp đã bị Lam kéo lại:

- Nhanh lên, ta kể chuyện này hay lắm !
- Hay thật không? Mi lúc nào cũng toàn chuyện nhảm nhí thôi.
- Xi! Nghe này, thầy chưa có người yêu. Hi hi.
- Hả? Thật không? Ai nói mi biết?
- Thầy chứ ai! 100%. Hôm qua ta giả vờ hỏi thầy dạy ta học thế này thời gian đâu đi chơi với người yêu? Thầy nói chưa có người yêu, nên không sao cả. Ta vui cả buổi, ngồi học cười mãi, hi hi. Giờ cũng còn vui nè.
- Ồ, có lẽ thầy nói thật.
- Không lẽ thầy nói dối à? Thầy nói dối ta làm gì chứ ?
- Ta đâu bảo thầy nói dối đâu mà mi nổi nóng ghê vậy? Ha ha. Tụi ta chúc mừng mi nhé! Mi vẫn còn cơ hội đó, cố lên! Í, mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến kia, linh thật.
- Ủa, Diệu, hôm nay học Sinh học di truyền phải không?
- Ủ, hình như mới có giờ thầy mà. Thầy đến làm gì nhỉ? Ê, hay đến tìm mi vậy Lam?
- Khùng, được vậy cũng quý ^^ .

Cả lớp cũng đang thắc mắc giống tụi nó, Nam bước vào, ra hiệu cả lớp trật tự rồi nói:

- Thứ 6 là buổi cuối cùng tôi dạy. Đến hôm ấy, lớp mình sẽ làm lại bài kiểm tra vừa rồi nhé!
- Trời, làm bài lại hả thầy? Tại sao vậy thầy? Híc, làm lại có khó hơn không thầy!
- Tôi xin lỗi các bạn. Hôm đó tôi bỏ xấp bài kiểm tra trong cặp, đang đi trên đường thì gặp tên cướp. Tên đó giật luôn cái cặp của tôi, nên bài của các bạn...
- Trời ơi, thầy bị cướp! Thầy có bị làm sao không thầy!
- Quỷ tha ma bắt tên cướp đó đi, dám cướp đồ thầy “iu” của ta. Hừ!!!!!!!!!!!!
- Thầy có bị ngã không thầy?
- Không, tôi không sao. May tôi chống chân kịp nên không bị ngã. Chỉ tiếc bài kiểm tra...
- Thầy không bị gì tốt rồi. Tụi em làm lại cũng được mà, hihi. Thầy nhớ ra dễ dễ như lần trước nghe thầy.
- Ok, tôi sẽ ra mức độ dễ như lần trước, các bạn nhớ ôn bài nhé. Cảm ơn các bạn nhiều lắm. Chào cả lớp.
- Chào thầy ạ!

Lam chưng hửng. Thầy bị cướp hồi nào nhỉ, nó có nghe ai nói gì đâu? Bọn trong lớp cũng lạ thật, nếu gặp giáo viên khác, bắt kiểm tra lại thế nào tụi nó cũng bực bội, la ré...Vậy mà...Đúng là đẹp trai sướng thật....My cắt ngang suy nghĩ của nó:

- Hey Lam, thầy bị cướp khi nào, sao không kể tụi ta nghe?
- Ô, ta cũng đang thắc mắc nè. Ta có nghe nhà ta nói thầy bị vậy đâu.
- Á à, ta biết rồi ...
- Biết gì? – Lam và Diệu đồng thanh.
- My cười “nham hiểm”, thì thâm vào tai Diệu và Lam:
- Hay là...
- Tối, thầy qua nhà Lam.
- Ủa, thầy đi đâu vậy? Thầy mới dạy em hôm qua mà?
- Tôi đến đưa em một thứ.
- Gì vậy thầy? Có ăn được không?
- Nam nhăn mặt:
- Đầu óc em lúc nào cũng nghĩ đến ăn uống với chơi bời.
- Nam vừa nói vừa lấy trong cặp ra một quyển sách.
- “ Atlas Giải phẫu sinh lí”. Ở đâu vậy thầy?
- Em hỏi toàn những câu vô nghĩa. Mua chứ ở đâu ra?
- Thầy đưa em làm gì vậy?
- Trời ơi, em làm tôi tức chết mất . Để em học chứ làm gì? Em còn hỏi gì nữa không?
- Không, hi hi. Trời, 350K lặn hủ? Thôi, em không mua đâu, đắt quá .
- Em mua quá trời poster, album...đắt xấp xỉ quyển này, em không than một tiếng. Còn thứ cần cho việc học em lại...
- Hi hi, cái gì em thích tốn bao nhiêu em không tiếc .
- Nam thở dài:
- Tôi đoán thế nào em cũng nói vậy mà. Biết em “ki bo” nên tôi mua tặng em đấy.
- Hả? Thầy...tặng em? Thôi, em không lấy đâu...
- Việc học quan trọng hay sĩ diện quan trọng?
- O ơ...
- Đừng có “ơ ơ” nữa, tôi ghét nghe em lúc nào cũng “ơ ơ” lắm! Nếu không có quyển Atlas này, với đầu óc em, chắc tới già cũng không nhớ nổi các cơ quan trong cơ thể con người đâu. Tôi sợ em học hành không ra gì, tôi bị ba mẹ quở trách nên mới “hy sinh” để mua quyển Atlas cho em. Em lo mà học đi đấy!
- Em, em, cảm ơn thầy!
- Không cần nói suông, thứ 6 có bài kiểm tra, làm tốt thì coi như cảm ơn tôi rồi...
- Thầy, lúc sáng, thầy nói dối phải không?
- Nói dối gì?
- Chuyện, chuyện bị cướp ấy....
- Ủm, tôi nói dối đấy. Có chuyện gì à?
- Không không, nhưng, tại sao thầy lại nói dối như thế?
- Tự mà hiểu lấy, tôi không giải thích đâu. Tôi về đây....

Một tin nhắn “bay” đến diên thoại của Diệu và My: “Uh, thầy nói dối chuyện bị cướp đấy. Ta hỏi vì sao, thầy bảo tự hiểu. Híc, thầy còn tặng ta quyển Atlas giải phẫu 350K nữa, bảo ta lo học. Thương thầy quá :x”...

27. Chương 27

Nhờ sự “dạy bảo” nhiệt tình của thầy và trí thông minh “siêu phàm” của mình, Lam đã hoàn thành xuất sắc bài kiểm tra. Nó vô cùng tự hào vì bản thân nó . Trong lúc đợi nửa lớp còn lại kiểm tra, nó “tám” với con My. My cứ lải nhải hoài điệp khúc:

- Nhất mi rồi nghe Lam! Ta thấy thầy thương mi lắm đó, ghen tị quá, híc híc .
- Hừ, thương nổi gì. Thương cái kiểu anh trai thương em gái ta có cần . À mà không, đâu sao như vậy còn tốt hơn không có tình cảm gì với ta .
- Đúng là “được voi đòi tiên” mà...

Lam lấy đề yêu, gửi một SMS đến thầy “iu” của nó: “Thầy, em làm bài rất ok. Hi hi, em cảm ơn thầy nhiều nhiều”...

Tan học, để thưởng “nóng” cho sự chăm chỉ suốt mấy ngày qua, Lam quyết định đến K-pop Manga “tậu” album siêu hot mới ra lò tuần trước của SHINee (mơ thôi, không biết bao giờ mấy oppa mới ra album đây??? ^^).

Ra khỏi quán, chưa kịp vui sướng vì sắp được ngắm mấy oppa kute, thì tim Lam bỗng như muốn ngừng đập khi thấy cảnh tượng trước mắt . OH MY GOD!!!! Chiếc xe đạp của nó đã...biến mất . Chuyện gì thế nhỉ? Chìa khóa xe vẫn đang trên tay nó kia mà . Vậy chiếc xe nó biến đi đâu?(ngốc quá ^^). Nó bàng hoàng nhận ra xe nó đã bị tên trộm quý quái nào “cuôm” mất. Hu hu, nó muốn khóc quá ! Chiếc xe ấy mẹ mua tặng nó khi nó đỗ vào lớp chuyên của trường năm lớp10. Chiếc xe ấy gắn bó với nó biết bao kỉ niệm. Vậy mà...Nó rửa tên trộm không thương tiếc. Đang rửa, nó chợt thấy giờ có **** cũng không được gì, quan trọng nhất bây giờ là về nhà. Nhưng làm sao về? Nó đi bus không được cơ mà. Mở cặp lấy điện thoại, không hiểu sao nó lại gọi cho Tùng.

- Anh nghe đây, có chuyện gì thế em?
- Híc, anh đang ở đâu vậy?
- Anh đang mua phở ẹ anh, chỗ đường Quang Trung ấy. Có chuyện gì mà nghe giọng em gần khóc đến nơi vậy?
- May quá, anh qua quán K-pop Manga ở 52 Hải Phòng được không? Đến rồi em kể...
- Ok, chờ anh một tí nhé.

Chưa đầy 5 phút sau, Tùng đã có mặt. Cũng may quán phở ấy ở gần K-pop Manga, nếu không Lam cũng chờ dài cổ.

- Lam, sao thế? Em khóc à? Chuyện gì nói anh nghe coi.
- Em mất xe rồi anh ơi. Hu hu...

Nãy giờ nó bản lĩnh lắm, **** tên trộm kia nữa mà, nhưng Tùng đến, nó mít ướt vậy đấy.

- Trời, em làm gì mà mất xe?
- Em khóa xe, vào mua album mới của SHINee, lúc đi ra đã không thấy xe nữa. Giờ phải làm sao đây? Ba mẹ em biết chắc chết mất ...
- Thôi, chuyện đã lỡ rồi, em nín đi. Đừng lo, ba mẹ em sẽ không trách đâu, yên tâm. Đừng khóc nữa, lên xe anh chở về.

Lam gật đầu, trèo lên xe.

- Em hên lắm nhé, hôm nay anh được nghỉ. Nếu không lúc này em gọi anh không thể đến chở em về thế này rồi.

- Híc, may thật. Đường Quang Trung cũng gần đường Hải Phòng nữa.

- Uh, mà sao em gọi cho anh vậy. Lỡ anh đang đi học thì sao, trường anh cách chỗ này hơn 20 km, anh đến sao kịp?

- Hi, em không biết vì sao lại gọi cho anh nữa. Nhưng nếu anh không đến được, em sẽ gọi cho ba mẹ em.

- Anh rất vui .

- Em mất xe, buồn thúi ruột mà anh lại vui? Đúng là “vui trên nỗi đau khổ” của người khác mà .

- Bởi vì, trong lúc khó khăn, người đầu tiên em nghĩ đến là anh...Anh vui vì điều đó...

Tùng nói hơi nhỏ, thêm nữa lúc ấy Lam đang ngắm cái poster phim ở BigC nên không nghe rõ Tùng nói.

- Hả, anh nói gì, em nghe không rõ.

- Thôi, em không nghe cũng được.

- Xì....

Đúng như Tùng dự đoán, ba mẹ nó không trách mắng gì, chỉ nhắc nhở nó lần sau phải cẩn thận, “tốt nhất đừng đến chỗ đó nữa”- ba nó dặn. Nó không nói gì, thà bảo nó đừng đến trường, chứ đừng mơ cấm nó đặt chân đến K-pop Manga . Tùng nháy mắt với nó, ý bảo “thấy chưa, anh đã nói ba mẹ em không la rồi mà”. Nó le lưỡi, mỉm cười lại. Tùng về rồi, ba nó gọi lại bảo:

- Tạm thời, ba hoặc mẹ sẽ chở con đi học. Nhưng con phải lo tập xe máy đi (vừa nói ba vừa chỉ chiếc xe Max đặt ở góc nhà). Ba mẹ chỉ chở 1 tháng, à không, 3 tuần thôi. 3 tuần sau, con vẫn chưa đi xe máy được thì tự đón xe bus...

- Sao ạ??? – Lam hét lên.

- Bắt con tập xe á? Thôi, con không tập đâu, mua cho con xe đạp khác nghe ba - Nó năn nỉ.

- Hừ, 19 tuổi đầu rồi mà còn đi xe đạp. Không nói nhiều, lo tập xe ngay. Còn không ba bắt đi xe bus đó. Con chọn cái gì?

Hu hu, sao mà ba nó ác quá! Biết nó không đi bus được, vậy mà...Nó tiu nghỉu:

- Dạ, tập xe, híc ...

- Tốt, xem ra mất xe đạp cũng có cái hay. Con lên phòng thay quần áo rồi xuống ăn cơm...

Omo, xe quý của nó bị mất mà ba nó có thể vui vẻ nói vậy được sao? Hu hu, vậy là nó phải tập đi xe máy thật à? Chán quá, nó sợ đi xe máy lắm, đường phố đông nghịt, đi xe đạp nó còn run, huống hồ gì đi xe máy. Nó mà vác xe máy ra đường chắc chắn gây tai nạn thường xuyên ...

28. Chương 28

- Này, em đừng hành hạ cái tai của tôi nữa được không?

- Chứ em biết than thở với ai đây?

- Phiền quá, em than thở với ai mặc em, đừng than với tôi.

- Hừ, thầy xấu xa quá. Em không thèm, em sẽ gọi cho anh Tùng, anh ấy lúc nào cũng lắng nghe em, thầy chỉ biết quát mắng em là giỏi...

- Này, em nghĩ tôi như vậy à? Được rồi, cứ gọi đi, nhưng tôi đảm bảo giờ này nó không nghe máy đâu.

- Thầy giỏi đoán mò.

- Không tin à? Gọi rồi biết. Chắc chắn nó đang ở Bar với mấy em nào đó...

- Xì, không tin. Thầy đợi nhé...

- Alo, anh Tùng hả? (Nam lầm bầm: "Quái, sao hôm nay thằng nhóc lại nghe máy nhỉ?"). Hi hi, em gọi tâm sự với anh thôi. Uh, mai ba mẹ em sẽ chở em đi học, nhưng em phải tập xe máy. Híc, nếu sau 3 tuần em vẫn chưa đi xe được, ba em sẽ tống cổ em lên xe bus. Hu hu, em chán từ trưa đến giờ đây này. Mà hôm nay anh không đi chơi à? Cái gì, anh "tu" à? Anh có mà "tu hú", hì. Em tin được bao nhiêu %? 100% á? Để xem đã...Ồ, sao tự nhiên giật điện thoại của em?

- Anh Nam đây. À, anh đang dạy Lam ấy mà, cô ấy lười học lắm, nên anh phải kèm, chứ để cô ấy thi lại ba mẹ anh đuổi anh ra khỏi nhà luôn. Uh, thôi anh tiếp tục "sự nghiệp giáo dục" cao cả đây, từ tối giờ chưa học được gì, cô ấy cứ ngồi than thở chuyện mất xe, chuyện tập xe...làm anh loạn cả lên. Nãy giờ cô ấy làm phiền em lắm phải không? À, vậy hả, uhm. Bye em.

- Thầy, phép lịch sự của thầy để đâu vậy? Em đang nghe...

- Vậy em muốn tôi để em ngồi nói chuyện đông dài đến khuya à? Lỡ mẹ em tình cờ vô phòng thấy cảnh tượng này sẽ nghĩ gì? Tôi làm thế cũng vì muốn tốt cho em thôi. Tôi xin lỗi...

- Thầy lúc nào cũng vậy! Lúc nào cũng lấy ba mẹ ra cả... Thầy thực chất cũng đâu quan tâm gì em, đúng không?

- O...

- Thầy đừng nói nữa, học thôi.

.....

- Này!

- Gì?

- Giận à?

- Không. Mắc gì giận?

- Nghe tôi nói đây.

- Nói đi.

- Tôi sẽ chở em đi học.

- Cái gì? Thầy mới nói gì, nói lại em nghe coi.

- Tôi nói TÔI SẼ CHỖ EM ĐI HỌC, EM KHÔNG CẦN TẬP XE, KHÔNG CẦN ĐI XE BUS, rõ chưa?

- Thầy đùa à?

- Tôi có đùa em bao giờ chưa?

- Híc, em không muốn làm phiền thầy đâu...

- Phiền gì, tôi qua chở em cũng thuận đường mà.

Mặc dù cũng thích được Nam chở, lại khỏi cần tập xe, nhưng nó vẫn thấy ngại...

- Thôi, em không...

- CÓ NGHE LỜI TÔI KHÔNG THÌ BẢO? – Nam quát.

Giật mình bởi tiếng quát, Lam (lau mồ hôi) hoảng hồn nhìn khuôn mặt giận dữ của Nam, chỉ biết gật:

- Nghe. Cảm ơn thầy.

Lam hí hửng thông báo với ba mẹ nó rằng không cần ba mẹ chở nữa, nó cũng không cần tập xe máy nữa.

- Tại sao? Bộ con định đi xe bus à?

Nam đáp hộ Lam:

- Dạ không, con sẽ chở em ấy. Cô chú để con nói xong đã. Con qua đây chở Lam cũng thuận đường, nếu cô chú chở Lam sẽ mất thời gian hơn con, đúng không ạ? Vả lại, con dạy trường Lam nữa mà, như thế chẳng phải “vẹn cả đôi đường” sao? Cô chú đừng nghĩ làm phiền con. Hãy để con chở Lam đi học (eo, sao nghe giống con rể nói với cha mẹ vợ quá ^^)

Ba Lam bây giờ mới (được phép) nói:

- Con đã nói vậy thì cô chú đành chấp nhận. Cô chú thấy làm phiền con quá, hết nhận dạy kèm con bé, giờ lại chở nó đi học nữa. Nó gây phiền toái cho con lắm phải không Nam?

- Dạ không đâu...

- Lam, nghe ba nói. Con lo học tập, đừng phụ lòng anh Nam. Con đó, đừng gây rắc rối nữa. Ba phát mệt vì con rồi. Mà cũng phải lo tập xe, lớn rồi, không lẽ định cuốc xe đạp mãi thế hả?

- Dạ, con biết rồi, ba đừng lo .

Trước khi về, Nam dặn dò:

- Mai 6h30 tôi qua đó, lo chuẩn bị đi. 6h30 mà chưa xong tôi bỏ lại ráng chịu.

Lam chun mũi:

- Biết rồi, nhắc này giờ 3,4 lần rồi. Giống y anh Tùng .

- Là sao?

- Thì anh ấy lúc nào cũng nhắc em như thầy chứ gì.

- Thì tại tôi sợ em quên thôi.

- Hi hi, lạ thật đó, thầy nói câu này cũng y chang anh ấy luôn! Thầy về cẩn thận nhé, bye bye....

29. Chương 29

Ê, dừng lại đi thầy!

- Chưa đến trường mà, dừng làm gì?

- Chỗ này đi bộ có tí là tới trường, thầy để em đi bộ vào. Lỡ mấy đứa thấy thầy chở em là tiêu.

- Có gì đâu phải sợ?

- Thôi, thầy không sợ nhưng em sợ. Cho em xuống đi.

- Không, ngồi yên đó cho tôi. Không ai thấy đâu mà lo, em mang khẩu trang thế kia họ nhận không ra đâu.

Dù muốn dù không, nó vẫn phải nghe lệnh thầy, híc .Đúng là ông thầy hắc ám mà

My và Diệu đang gặm bánh mì, thấy Lam bước vào hét toáng lên:

- Bữa nay trời mưa hả?

- Mi có bao giờ đi học sớm như vậy đâu?

- Xì, người có lúc này lúc khác chứ. Chuyện thế này, blablabla...

- Vậy từ nay thầy là tài xế của mi à? Hi hi.

- Ủ, có thể cho là vậy .

- Sướng nhé, mi phải cảm ơn tên trộm đó, đừng **** rửa hân nữa, tội nghiệp

- Hì, nói thật thì ta cũng cảm ơn thằng xấu xa đó !...

Chiều, tổ nó lại có giờ thực tập Kí sinh trùng của thầy. Hôm nay bọn nó xem các tiêu bản dưới vật kính 10X, 40X và 100X. Mý xem xong, nó ngồi vào ghế, bắt đầu làm. Nó hồi hộp lắm, lần nào nó làm cũng đều sơ suất, cũng bị thầy mắng không ra gì . Híc. Hôm nay nhất định nó phải làm thật tốt cho thầy thấy. Cố lên !!!

Ặc, sao quái lạ vậy? Nó xem vật kính 4X, 10X xong, chuyển qua 40X xem, nhưng nó không thấy gì cả. Lam cẩn thận chạy chữ zit-zac lần nữa, nhưng cũng không xem được . Nó hoảng quá, gọi mấy đứa trong tổ lại giúp. Tụi nó chưa ngồi vào ghế đã nói:

- Mi xem không kĩ chứ làm gì có chuyện nhìn không thấy chứ!

Lam nghe vậy cũng thấy lo, nhưng may sao, tụi bạn nó toát mồ hôi vẫn không xem được.

- Ha ha, thấy chưa, ta đã nói mà!

- Để từ từ ta xem chứ.

- Thôi, mi đi ra đi, để ta nhìn thử.

Gần như cả tổ nó vào nhìn, nhưng cũng giống như nó, xem được ở vật kính 4X, 10X, chuyển qua 40X thì bó tay.

- Sao không lo làm mà xúm lại nói chuyện vậy hả? - Thầy hỏi.

Lam nói:

- Không phải nói chuyện, tụi em đang học. Thầy lại xem giùm em đi, em xem ở vật kính 4X với 10X thấy bình thường, nhưng 40X xem không được.

- Làm gì có chuyện đó? Có em xem không kĩ thôi. Em làm tôi nghi lắm .

- Mấy bạn kiểm tra rồi, cũng đâu thấy gì.

- Để tôi xem thử...

Nam bắt đầu toát mồ hôi, lấm bầm :

- Sao lạ vậy nhỉ?

Lam đặc ý:

- Em đã nói rồi mà !

- Em yên lặng để tôi xem lại lần nữa, ổn quá. Sao kì quái thế không biết!

Nam đang loay hoay thì cô Ly (cũng dạy Kí sinh trùng) chạy vào nói:

- Nam! Tổ Sinh hóa chiều nay có người mới kìa. Nghe nói cũng du học ở Pháp giống em đấy!

Nam thờ ơ:

- Vậy hả chị?

- Uhm.

- À chị Ly ơi, chị lại xem giúp em cái này với.

- Cái gì vậy?

- Em này bỏ tiêu bản vào quan sát, xem vật kính 4X và 10X bình thường, nhưng chuyển qua 40X lại không thấy gì.

- Lạ vậy à? Đưa chị xem nào.

Giống như Nam, cô Ly cũng liên tục nói:

- Lạ thật, lạ thật !!!!

- Có bao giờ tiêu bản này bị hư không cô? – Mai hỏi.

- Nãy giờ có em nào xem tiêu bản này chưa?

- Dạ, em vừa xem xong được mà cô.

- Vậy thì không phải do tiêu bản rồi. Em nào lấy cho cô cái kính hiển vi khác ra đây, có thể do kính bị trục trặc.

Quân mở tủ, định lấy kính ra thì:

- Ôi trời ơi, ra là vậy! Không cần lấy kính nữa đâu em. Em nào dùng máy này?

- Dạ thưa cô, em ạ - Lam nói.

- Em lại đây nhìn này. Em đặt tiêu bản như vậy làm sao mà nhìn được?

Nam bước lại nhìn trước, rồi sững sờ:

- Lam, em đặt tiêu bản lộn đầu vậy sao xem được? Ôi trời, tôi không bao giờ nghĩ đến trường hợp này. Em học cách sử dụng tiêu bản rồi kia mà!

Cô Ly lắc đầu:

- Cô đi dạy 10 năm rồi, bây giờ mới gặp trường hợp như em đây! Nãy giờ tốn thời gian vô ích, đúng thật không thể nghĩ đến chuyện đặt sai tiêu bản. Em đặt như thế, chỉ xem được ở vật kính 4X và 10X, nếu chuyển qua 40X thì chắc chắn không thể xem được...

Cô Ly đi rồi, Nam nhìn Lam bực bội:

- Tôi chịu thua em luôn. Lấy ánh sáng phải dùng gương phẳng, em lại xoay cái mặt gương lõm mà dùng. Khi lấy tiêu bản ra em lại không hạ mâm kính...Bây giờ lại đặt tiêu bản lộn đầu. Em phải coi lại thái độ học tập của mình đi.

Lam cúi gầm mặt, xấu hổ. Không biết bao nhiêu lần thầy làm nó mất mặt thế này, có nhất thiết phải phê bình nó trước đám đông không, thầy có thể về nhà nói cũng được mà ...

Nam định nói nữa thì một cô gái từ ngoài cửa chạy ào vào, ôm chầm lấy Nam:

- Anh Nam! Em nhớ anh quá !!!!! Anh ác lắm, bỏ về trước, không chịu đợi em về chung gì cả.

Cả tổ bất ngờ trước hành động của cô gái ấy. Cô gái ấy rất xinh, tóc hoe vàng đuôi thẳng, dáng người cao như siêu mẫu, nhìn rất xứng đôi với thầy .

- Ai vậy tụi bây?

- Nhìn thân mật như vậy chắc cú là người yêu của thầy rồi.

- Híc, “hoàng tử trong mơ” của ta đã có người yêu rồi ư? Ôi, ta chết mất !!!!

Nam đẩy cô gái ra, quát:

- Em thả anh ra chưa? Em ôm chặt như vậy anh chịu sao nổi chứ? Em nên nhớ đây là Việt Nam, không phải ở Pháp, em đừng tự do ôm anh anh như thế nữa...

- Híc, anh làm gì ghê thế ? Chẳng qua vì em nhớ anh quá thôi mà!

Cô gái đó là ai? “Tình địch” của Lam đã xuất hiện rồi chẳng?

30. Chương 30

Cô gái đó buông Nam ra, nhìn quanh phòng rồi mỉm cười:

- Học trò của anh đây hả? Dễ thương ghê !
- Hừm, hóa ra người mới của tổ Sinh hóa là em hả ? Mai mốt em dạy rồi biết chúng dễ thương đến chừng nào!
- Hi hi, anh thông minh ghê đó. Vì anh dạy ở đây nên em mới xin vào đây, đáng lẽ em vào tổ Kí sinh trùng với anh rồi, nhưng bên Sinh hóa thiếu người...Chán!
- May quá !
- Này, anh ghét em đến thế sao ? Em về méc mẹ bây giờ...Hả, ai kìa, La...

Nam bịt miệng cô gái, không cho cô ấy nói tiếp (Cả tổ: Trời, bọn họ làm trò gì thế chứ, thật quá đáng, tình tứ nơi đông người thế kia!). Nam thầm thì:

- Suyt, giả vờ như không quen biết Lam. Con bé không thích.

Cô gái gỡ tay Nam ra:

- Trời, có vậy thôi mà anh làm em xém ngọt thở. Ok, giả vờ à, chán thật, lâu ngày không gặp con nhỏ. Hèn gì nãy giờ nó cứ lăm lét, nấp sau lưng mấy đứa bạn .

Cô gái cười thật tươi, nói:

- Hello, chào các em. Cô tên Hoàng Trúc Linh, cô mới chuyển về trường, sẽ dạy các em môn Sinh hóa. Có gì các em giúp đỡ cô nhé!
- Chào cô ạ.

Mấy thằng con trai thấy người đẹp thì chỉ biết hỏi:

- Cô ơi, cô dễ thương quá . Cô mấy tuổi rồi ạ?

Tụi con gái thì lăm le một câu duy nhất:

- Cô ơi, cô là người yêu thầy Nam hả?

Linh nghe mấy đứa con gái hỏi, đứng hình 5s rồi ôm bụng cười sặc sụa:

- Ha ha, vui thật . Anh ơi, sao ai cũng nghĩ em là người yêu anh vậy?
- Hừ, em hành động như thế, người ta không nghĩ vậy mới lạ đó.
- Xin lỗi các em, cô là...em họ thầy Nam. Cô và thầy là anh em chú bác ruột. Các em không để ý cô và thầy ấy đều họ Hoàng sao? Cô không có anh chị em, nên coi thầy Nam như anh trai, nên đôi lúc thân mật quá, dễ gây hiểu lầm quá phải không?

Linh hấp háy mắt rồi nói tiếp:

- Các em yên tâm đi, thầy của các em vẫn đang ở hội “Những người độc thân vui vẻ” đấy . Em nào thích làm chị dâu của cô thì phấn đấu nhé! Cô sẽ nhiệt tình ủng hộ .
- Thật hả cô?
- Đương nhiên rồi.
- Linh, đủ chưa? Em có ra ngoài cho anh dạy không? Hết giờ rồi muốn nói gì cũng được.

Linh phụng phịu:

- Anh dữ thế! Hèn gì không cô nào dám yêu, hi hi. Đợi em trả lời nốt câu hỏi của các học sinh đã. Cô năm nay 24 tuổi thôi. Các em có thắc mắc gì thì mai mốt cô trò mình giải quyết, cô phải đi đây, cô sợ ông thầy

của các em lắm! À, cô thấy em tóc ngắn mang kính gọng đen (miêu tả rõ góm, Lam đấy bà con ^^) nấp sau lưng em tóc dài kia dễ thương quá! Cuối giờ đi uống Cafe với cô nhé .

Rồi Linh hôn “chụt” lên má Nam (tụi con gái vừa ghen tị vừa tức nổ đom đóm, lũ con trai cũng tương tự):

- Bye anh!

- Em đừng có hôn anh nữa được không? Anh nhắc lại cho em nhớ nhé. ĐÂY LÀ VIỆT NAM, KHÔNG PHẢI LÀ PHÁP .

- Mặc kệ Việt Nam hay Pháp, em thích vậy đấy, anh có người yêu thì em sẽ không hôn nữa, hi hi.

- Oppssssss....(vừa nói vừa vò tóc)

Ôi, Nam vừa làm một hành động kute không đỡ nổi, đứa nào cũng ngẩn ngơ. Ngay lúc này, Lam thấy thầy nó đẹp trai hơn cả oppa Hero (Cass thông cảm nhé ^^). My néo nó đau điếng:

- Mi tỉnh lại chưa?

- Hả? À rồi.

- Cô đó là em họ thầy thật à?

- Uhm, mi nghe chị ấy nói rồi mà, hồi xưa thân với chị ấy lắm. Chị chiều ta còn hơn mẹ ta nữa. Nhưng từ khi chị đi du học cũng ít liên lạc, ta nghĩ chị sẽ ở luôn bên Pháp, ai dè...

- Cô vui tính lắm phải không?

- Ồ, chị ấy từng từng thế đấy, tốt bụng cực, học giỏi nữa.

- Mi nấp sau lưng ta vì sợ chị ấy buột miệng nói lên quan hệ của mi với thầy à?

- Mi thông minh ghê. Hồi nãy may mà thầy bịt miệng chị ấy kịp thời, nếu không chị ấy hét toáng lên rồi.

- Cô thú vị thật!

- Mà lúc nãy chị ấy nói gì ta vậy?

- Cô bảo mi dễ thương, cuối giờ đi uống Café với cô. Cô tình quái ghê!

- Tình quái gì?

- Thì không thể rủ trực tiếp mi đi uống Café, nên dùng cái cớ này để rủ mi đi đó.

- Chắc không đó?

- Trời, không tin thì thôi. Lát nữa thể nào cô cũng qua kéo mi đi cho coi.Ặc, lát nữa mi về với thầy phải không, càng tiện rồi. Hi hi.

- Để xem mi nói đúng không?

- Chuyện, chờ đó...

Trước khi ra về, Nam nhắc lại vài ý quan trọng:

- Tuần sau kiểm tra rồi, các em về đọc thật kỹ lý thuyết lần nữa. Nhớ là dùng gương phẳng, dùng gương lõm thôi cho 0 ngay tại chỗ. Xem vật kính 10X rõ rồi mới chuyển qua xem 40X, hay 100X....Còn một điều nữa, đặt tiêu bản cho đúng (liếc Lam), đặt sai không quan sát được không bị 0 cũng không bao giờ đạt điểm trên 4. Rõ chưa?

- Dạ rồi.

- Tốt, dọn vệ sinh sạch sẽ phòng rồi nghỉ.

Dọn xong, cả tổ nó lục đục ra về. Nó cố tình ở lại sau cùng (đợi thầy).

- Nhí, à quên Lam! Chị nhớ em quá!

Linh từ đầu ôm chầm lấy nó, còn kiss nó một cái nữa:

- Ôi, chị thả em ra đi, em chết ngộp rồi này.
 - Chị em lâu ngày gặp lại mà nói thế đấy!
 - He, tại chị ôm em chặt quá. Em cũng nhớ chị lắm chứ bộ. Chị đi biệt mấy năm không liên lạc gì với em hết.
 - Hì, chị xin lỗi. Qua Pháp bận bịu việc học tùm lum. Hồi đầu, chị định ở luôn bên đó, nhưng được mấy tuần, chị nhớ nhà không chịu nổi, khóc suốt. May mà có anh Nam. Chị quyết định học thật nhanh để sớm về nước. Chị thật sai lầm khi có ý định định cư bên Pháp.
 - Chị về thì tốt rồi.
 - Giờ chị em mình đi uống Café nhé, chị rủ cả anh Nam rồi. Em với anh ấy đi chung phải không?
 - Chị cập nhật tin tức nhanh nhỉ?
 - Chuyện, chị Linh của em là ai chứ? Mà sao thấy chị em lại trốn tránh thế?
 - Đâu có, em không muốn mấy đứa nói em quen thầy quen cô này nọ thôi. Hi hi.
- Nam ở phòng bộ môn bước ra, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai chị em:
- Nhanh lên, ở đó nói chuyện nữa.
 - Anh này kì cục, chị em lâu ngày gặp lại nói có chút xú anh cũng nhăn nhó. Ghét!
 - Anh không cần em thương đâu!
 - Anh, anh...Anh quá đáng thật mà, “máu lạnh” vừa phải thôi. Lam, em có chịu nổi anh ấy không?
- Lam le lưỡi:
- Đương nhiên là không rồi!...

31. Chương 31

- Em uống gì Lam?
 - Em uống trà sữa kiwi.
 - Còn anh?
 - Trà chanh.
 - Ủa, không phải thầy dị ứng chanh à?
 - Tôi bị dị ứng hồi nào vậy?
 - Lúc thầy chưa thi Đại học, em qua nhà thầy, em đưa thầy ly nước chanh, thầy chẳng bảo uống vào thầy chết ngay sao?
 - À, ha ha, lúc đó tôi muốn chọc em thôi, tôi không bị dị ứng chanh đâu.
 - Thầy, thầy quá đáng lắm! Thầy...
 - Thôi thôi, em đừng cãi với anh ấy mất công. Đạo này em khỏe không?
- Lam lườm thầy một cái rồi nói:
- Dạ, em cũng bình thường. Chị thế nào?
 - Eo, qua Pháp không quen với thời tiết bên đó, thức ăn cũng không hợp. Chị ốm nhách luôn, sút 5kg, nhìn như con mắm. Sau đó quen dần cũng đỡ. À, em học hành tốt chứ, học Xét nghiệm hơi cực tí, nhưng ra trường đi làm khỏe ru.
- Lam chưa kịp đáp thì Nam đã làu bàu:

- Tốt nổi gì. Học hành thì lười biếng, suốt ngày cứ chạy theo mấy nhóm nhạc Hàn Quốc vớ vẩn. Bài vở không lo học, kiểm tra điểm kém. Thực tập thì tay chân lỏng lỏng, vớ mấy cái cốc bên phòng Sinh hóa. Lấy ánh sáng thì lấy gương lõm hứng ánh sáng. Đến nổi đặt tiêu bản cũng lộn đầu, không xem...

- THẦY NÓI XONG CHƯA? PHÊ BÌNH EM NHƯ VẬY THẦY VUI LẮM ĐÚNG KHÔNG? NHƯNG THẦY CÓ CẦN NÓI CHUYỆN ĐÓ TRƯỚC MẶT MỌI NGƯỜI KHÔNG? THẦY CÓ BIẾT THẦY LÀM EM TỔN THƯƠNG NHIỀU ĐẾN MỨC NÀO KHÔNG? EM LÚC NÀO CŨNG BỊ THẦY LÀM TỨC CHẾT, THẦY LUÔN LUÔN LÀM EM KHÓC, EM BUỒN. THẦY THÌ GIỎI RỒI, CÒN EM, EM TỆ, EM HẬU ĐẬU, EM KHÔNG LÀM GÌ RA HỒN. NHƯNG EM BIẾT CỐ GẮNG. EM NHƯ VẬY DẤU SAO CŨNG TỐT HƠN THẦY, THẦY CHỈ NHÌN VÀO ĐIỂM YẾU CỦA NGƯỜI KHÁC MÀ PHÊ PHÁN. THẦY CÓ BAO GIỜ NHÌN VÀO SỰ NỖ LỰC CỦA EM CHƯA? THẦY, LÀ ĐỒ TỒI !!!! HU HU...

Lam khóc như mưa, thầy thực sự không hiểu nó, dù chỉ một chút. Nó cứ tưởng sau chuyện nó khóc lần trước, thầy đã hiểu nó. Nhưng nó đã lầm....

- Chị, em xin lỗi. Em về trước đây...

Nó nói trong tiếng nấc, rồi bỏ chạy

- Lam, Lam !!!! Anh còn ngồi đó à, anh không đuổi theo con bé đi.

- Anh không phải diễn viên đóng phim Hàn Quốc.

- Anh ác lắm, anh đối xử với con bé như vậy sao? Dù em không biết đầu đuôi câu chuyện, nhưng nghe nó nói, em cũng hiểu phần nào. Anh “máu lạnh” đến thế à?...Ồi, anh nhìn kia, trời mưa rồi...Không biết con bé có mang theo tiền không, nó để cặp ở đây kia mà. Híc...

-

- Anh nói gì đi chứ!

- EM MUỐN ANH NÓI GÌ BÂY GIỜ? CHẠY THEO XIN LỖI À?

- Anh thực sự không quan tâm gì cho con bé hả? Nó cũng như nhỏ Ti, nó cũng như em gái anh cơ mà...

- Em đừng nói nữa, về thôi....

Lam không biết rằng trời đã đổ mưa. Nó cứ cắm đầu chạy, chạy mãi. Nó muốn quên thầy, thực sự phải quên thầy thôi.

Thầy không quan tâm, lo lắng gì cho nó. Nó chợt nhận ra trời đang mưa rất to. Nó chưa chút nghĩ: “Mình bỏ đi thế này, thầy không đuổi theo, không gọi điện. Trời thì mưa lớn thế kia...”. Thầy thật tàn nhẫn. Nhưng, nó có tư cách gì trách thầy chứ? Nó có là gì của thầy đâu, thầy đâu cần phải quan tâm đến nó? Nó đã quá ảo tưởng rồi.

Cô đơn...Nó khóc òa, nó hy vọng mưa sẽ xóa tan đi nỗi đau trong lòng nó. Nước mắt nó hòa với mưa, thấm vào miệng, tạo nên một mùi vị khó chịu, nhưng nó không bận tâm. Nó đang ước, nó ước thầy xuất hiện trước mặt nó. Nếu bây giờ thầy xuất hiện, nó sẽ nói rằng nó không giận thầy, không ghét thầy nữa, sẽ nói cho thầy biết tình cảm của nó, dù thầy tổn thương nó nhiều thế nào, nó vẫn thích thầy mãi mãi. Forever...

“1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10”. Lam ngẩng đầu lên.

- Cô bé, về nhà đi. Trời mưa to lắm, coi chừng cảm lạnh đấy!

- Cảm ơn, em không sao đâu.

Nó gượng cười cảm ơn cô gái tốt bụng. Thầy vẫn không xuất hiện. Nếu nó chờ, chờ mòn mỏi, thầy có đến không? Đừng suy nghĩ ngốc nghếch nữa Lam à, đừng chờ nữa, về đi...Quên thầy đi !!!!

- Anh Tùng ạ, anh đang ở đâu vậy?....

32. Chương 32

- Cảm ơn con nhiều nghe Tùng, con bé này thật là...Làm trò gì dầm mưa cho ốm thế không biết nữa. Nó rắc rối quá phải không con? Lần nào cũng phiền con. Con học xa chỗ nó, mà phải lên chở nó về...

Tùng cười:

- Dạ không có gì đâu cô. Hôm qua con tình cờ mua dụng cụ học tập ở gần chỗ Lam, nên tiện đường chở em ấy về luôn. Thôi, thưa cô con về.

- Ủ, con về nhé.

Mẹ Lam vừa tiễn Tùng về thì Nam đến:

- Cô, Lam về chưa cô?

- Làm gì con tỏ hờn hể ghê vậy? Tùng chở con bé về rồi. Không biết vì sao nó dầm mưa, bị sốt đang nằm...

Không kịp nghe mẹ Lam nói hết câu, Nam đã chạy vọt lên phòng Lam:

- Thằng này sao hôm nay lạ thế nhỉ? Vội vội vàng vàng...

Nam nhẹ nhàng mở cửa. Lam đang say sưa ngủ. Nam đến bên giường, nhìn Lam dịu dàng:

- Tại sao em lại làm tôi phát điên lên thế này chứ? Em bỏ về làm tôi lo lắng đến thế nào biết không?

Đưa tay định vuốt tóc Lam, nhưng Nam rút tay lại, vì Lam đã mở mắt:

- Thầy làm gì ở đây vậy?

- Mang cặp đến cho em.

- Thế thôi sao?

- Uhm.

- Thầy về đi, em không muốn nhìn thấy thầy nữa.

- Em đừng trẻ con như vậy được không?

- Em không trẻ con, chỉ do thầy thôi.

-

- Sao thầy không nói nữa? Thầy thấy thầy sai chưa? Thầy đối xử với em...

- Tôi biết tôi sai rồi. Nhưng giờ tôi có nói gì em cũng không muốn gặp tôi nữa. Tôi nói có ích lợi gì?

- Thầy...

- Tôi không phủ nhận tôi đối xử không tốt với em. Nhưng tôi không hiểu sao, chỉ có em...

- Chỉ có em thế nào?

- Chỉ có duy nhất em làm tôi bức bối, làm tôi phải suy nghĩ, làm tôi...Thôi, em không cần biết đâu. Em nghỉ ngơi đi, tôi về.

- Thầy về thật à?

- Em không muốn nhìn thấy tôi nữa còn gì? Tôi không muốn em ghét tôi thêm...

- Thầy ngốc lắm!

- Tôi ngốc? Em ngốc mới đúng. Cái tôi của em quá lớn, làm khổ người khác...

- Thầy tốt đẹp quá nhỉ? Cái tôi của thầy còn lớn hơn của em. Thầy lạnh lùng, xấu tính, vô tâm...

Nam ngắt lời, nhìn vào mắt Lam:

- Em có vô tâm hay không?

- Không.

- Em vô tâm, nên mới không biết rằng tôi lo cho em nhiều như thế nào. Tôi lo lắng, nhưng không thể nói thành lời. Tôi là con trai, cảm xúc phải để trong lòng, đâu dễ dàng nói ra như con gái các em. Em không hiểu, nên nghĩ rằng tôi ghét em phải không? Em nhìn sự việc một cách phiến diện, không theo hướng khách quan gì cả. Linh nói đúng, em cũng như Ti, là em gái tôi, tôi phải nên dịu dàng với em...

- Em gái?

- Uhm, em gái. Có lẽ trước nay tôi đã quá cứng nhắc với em, tôi hứa từ nay tôi sẽ nhẹ nhàng với em, không quát mắng em nữa...

- Thầy cứ bình thường đi. Thầy không quát mắng em, có khi em khó chịu hơn.

- Vậy em không giận tôi nữa đúng không?

- Ai nói vậy? Cái đó còn tùy vào thái độ của thầy...

- Em thật là...

- Thầy còn phản nản à? Em giận thầy luôn bây giờ...

- Không không...

Nhìn thầy Lam phì cười. Nó biết dù thầy có làm nó buồn như thế nào đi chăng nữa, nó cũng không thể giận thầy được. Với nó, thầy rất quan trọng. Thầy nói thầy chỉ xem nó như em gái. Nó buồn lắm. Nhưng tình cảm làm sao gượng ép được chứ? Nó phải vui lên, thầy nói như vậy chắc thầy cũng thương nó lắm, chỉ là thầy không biết cách thể hiện thôi. Là em gái cũng được, còn hơn không là gì cả, nhỉ?

- Em không giận thầy nữa.

- Thật không?

- Uhm.

- Vậy ngày mai tôi vẫn qua chỗ em đi học, tối vẫn qua kèm em học đúng không?

- Xì, em đang ốm đau thế này, thầy chỉ nghĩ đến mỗi chuyện học thôi sao?

- Tôi xin lỗi. Em muốn ăn gì không, tôi sẽ mau cho em. Coi như chuộc lỗi với em.

- Chuộc lỗi bằng tấm lòng thôi, em không cần vật chất đâu.

- Tấm lòng tôi em biết rồi còn gì nữa. Em thích ăn gì nào? Ăn mới chóng khỏi bệnh chứ!- Nam nài nỉ.

- Em không ép thầy nhé, thầy tình nguyện phải không? Ok, em muốn ăn KFC, cơm hải sản, nước dâu ép, nho Mỹ...Tạm thời thế đã.

- Trời, em ăn toàn “cao lương mỹ vị” thế kia, tôi chịu sao nổi? - Nam vờ nhăn nhó.

- Thầy chịu không nổi? Thầy ki bo vừa thôi. Em đổi ý bây giờ...

- Tôi đùa thôi mà, em nghỉ đi, đợi tôi một lát...

Nam vội bước ra khỏi phòng. Lam lại mỉm cười, có lẽ thế này cũng tốt....

Tùng

Tôi không hiểu vì sao mỗi khi Lam gọi điện nhờ tôi giúp đỡ, tôi lại luôn ở rất gần cô ấy. Lúc chiều nhìn cô ấy ướt như chuột lột, tôi đau lòng vô cùng. Vì sao em lại tự hành hạ bản thân như vậy chứ? Có lẽ em không biết rằng tôi yêu em nhiều như thế nào, đúng không?

Tôi cũng không biết tình yêu tôi dành cho Lam lớn như thế. Lúc đầu, tôi chỉ xem cô ấy như em gái. Nhưng tình cảm ấy đã lớn dần theo thời gian. Tôi không thể xem Lam là em gái được nữa. Nhiều lần, tôi muốn thổ lộ cho cô ấy tình cảm của tôi. Nhưng tôi sợ...Tôi biết cô ấy luôn xem tôi là anh

traí tốt. Tôi sợ nói ra, tình cảm anh em cũng chẳng còn nữa. Tôi trốn chạy tình cảm của mình, bằng cách cặp một lúc 3, 4 đứa con gái. Dù đã cố gắng mở lòng, nhưng tôi không thể có tình cảm với bất kì ai. Trong tim tôi dường như chỉ có Lam - cô bé ngốc nghếch khờ khạo. Tôi không muốn em phát giác ra tình cảm của tôi. Hãy cứ để tôi yêu đơn phương em như thế này...Nhưng, như vậy có hèn nhất quá không? Tôi không muốn em xem tôi như anh trai, tôi không muốn em nghĩ tình cảm của tôi chỉ là anh trai dành cho em gái. Tôi thật mâu thuẫn. Tôi phải làm sao bây giờ? Có lẽ, tôi sẽ thử một lần...

33. Chương 33

Nam vẫn chở nó đi học đều đặn, vẫn đến dạy nó 3 buổi/tuần, vẫn quát tháo nó như thường. Nó vẫn thế, vẫn lười học (dù bớt lười hơn), vẫn chết đừ đừ mấy anh Hàn Quốc, vẫn hậu đậu, và vẫn ...rất thích thầy.

- Hôm qua kiểm tra Sinh hóa được không?
 - Không!
 - Em bốc trúng cái gì mà làm không được?
 - Bình định mức.
 - Trời, cái dễ nhất mà làm không được là sao?
 - Mấy đứa bạn cũng nói vậy đó. Nhưng em ghét cái bình đó lắm. Em chưa bao giờ sử dụng nó hết. Đang làm bà cô đuổi về chỗ luôn, em tưởng bị 0, ai dè được 3, mừng quá!
 - Trời ơi, 3 điểm mà em còn mừng được à?
 - Đừng lo, tổ em thê thảm lắm. Em thế còn giỏi, thầy đừng coi thường em, có đứa 0 đó. Cũng may lần trước kiểm tra em làm cân điện tử, được 8, coi như bù qua. Lần ấy mà làm pipet em chết chắc.
 - Còn kiểm tra vi sinh thì sao? Vi sinh dễ nhất đó.
 - Híc, em làm máy li tâm...
 - Đừng nói làm không được đó, cái đó dễ nhất luôn.
 - Thầy đừng cắt ngang em chứ. Thầy đoán đúng rồi, em làm không được. Ai cũng nói máy li tâm dễ nhất. Nhưng em cũng lại ghét cái đó nhất, nếu làm tử sẩy Pasteur thì em ngon lành rồi. Em quên mất cách mở nắp máy, em đẩy cả buổi mà cái nắp vẫn không mở. Cô Trinh đuổi cổ em ra khỏi phòng luôn. Cô không đọc điểm nên em không biết có được 5 hay không?
 - Ôi trời, đầu óc em để đâu vậy? Mấy cái đơn giản đó mà cũng...
 - Đầu óc để trên đầu chứ đâu, hi hi (bây giờ nó cóc sợ thầy nữa ^^)
 - Hừ, tôi không giỡn đâu nghe, tôi chuẩn bị la em đó.
- Lam rụt cổ:
- Chuyện qua rồi, thầy la em nữa cũng không được gì.
 - Ít nhất em cũng rút kinh nghiệm lần sau không sai nữa. Trời ơi, không hiểu được, hôm ấy rõ ràng tôi thấy em ngồi với cái máy li tâm cả buổi, vậy mà khi kiểm tra lại mở nắp máy không ra.
 - Tại em quên thôi...
 - Quên, quên, lúc nào mở miệng ra cũng quên.
 - Híc.
 - Nay, đừng nói em khóc chứ. Ngẩng đầu lên tôi xem. Ôi, kiểu này tôi không dám la em nữa quá.

- Hi, giỡn mà. Thầy đừng lo, em sẽ cố gắng lần sau. Em nói được sẽ làm được.
- Em nói câu gì cũng nên trừ hao 90%, tin 10% thôi.
- Thầy !!!!!!!!!!!!!!!...

Ôi, chưa đến 6h mà sao cái điện thoại lại réo um thể kia nhỉ? Lam mở điện thoại ra. Oái, ngày mai là sinh nhật nhỏ Ti nên điện thoại báo trước. Khổ nỗi nó cài nhầm giờ, đáng lí là 6h50 nó cài thành 5h50. Híc, thôi lỡ rồi dậy luôn, chán thật, ngủ chưa sướng gì hết.

- Sao hôm nay dậy sớm vậy con?
- Sớm có gần 15' chứ mấy.
- Nó vừa đánh răng xong thì có tiếng xe dừng ngoài cổng:
- Ủa, thầy. Mới sáng sớm thầy đi đâu vậy?
- Đừng nói em quên chứ? Sao giờ này còn chưa thay quần áo?
- Quên gì? Mới có 6h mà thay quần áo làm gì?
- Tôi nhắn tin cho em rồi cơ mà, em đọc chưa?

Lam lấy điện thoại ra:

- À, có một tin nhắn chưa đọc. “Sáng mai có chuyện nên tôi phải đi sớm. Đúng 6h tôi qua mà em chưa chuẩn bị xong thì em đi bộ đi học đó”.Ặc, hồi tối em ngủ sớm, thầy nhắn giờ đó làm sao em đọc được chứ?
- Được rồi, vì em chưa đọc tin nhắn, nên tôi cho em 5 phút. Nhanh chuẩn bị đi.
- O thầy...
- Em có muốn tôi chở đi học hay không?

Lam lồm lũi lên phòng, không quên lẩm bẩm rửa ông thầy xấu xa: “ Quá đáng, lúc nào cũng ra lệnh cho người khác. Mà sao mình lại nghe lời chứ? Tức quá!”. Nó vội vàng thay quần áo rồi chào mẹ:

- Con đi học nghe mẹ!
- Sao hôm nay đi học sớm thế hả con?
- Ai biết, mẹ hỏi ông thầy kia kìa.
- Dạ, tại con có tí chuyện nên đi sớm chút thôi cô. Nhanh lên!!!
- Thôi nhanh lên đi con, con làm gì mà nãy giờ chưa xong vậy. Anh đợi cả buổi thấy không?
- Mẹ này, bênh người đứng. Mới đợi chưa được 10 phút thôi mà. Con đi đã.
- Thưa cô con đi.
- Uhm, đi cẩn thận đó.

.....

- Chạy chậm xiu đi, thầy làm như ma đuổi tới nơi không bằng.
- Em làm tôi mất mấy phút quý giá rồi biết không?
- Mấy phút đó quý bằng sinh mạng em à?
- Đương nhiên không bằng rồi. Vì tôi đang vội nên thế, em thông cảm cho tôi...
- Xì!...

Nam đột ngột dừng xe lại ở một quán café cách trường gần 500m:

- O, chưa đến trường mà. Sao thầy dừng lại thế?

- Em xuống xe đi.

Chuyện gì thế nhỉ? A, hay là thầy dẫn mình đi ăn sáng? Chắc vậy rồi, nhưng tại sao không dừng ở quán bún bên cạnh mà dừng ở quán Café? Lam còn đang thắc mắc thì:

- Tôi xin lỗi, tôi có hẹn với người bạn, nên em chịu khó đi bộ vào nhé. Cũng gần chứ đâu xa lắm đâu. Thông cảm cho tôi nhé!

- Thầy thật quá đáng!

Lam bực tức nói rồi đi thẳng một hơi.

- Lam, Lam!!!

Nam vội đuổi theo nó, giọng năn nỉ:

- Thôi mà, em đừng trễ con nữa. Tôi trễ hẹn mất thôi...

- Thầy thật kì cục, vì chuyện này mà bắt em đi học sớm, bắt em đi bộ. Em không phải nhỏ nhen, nhưng em ghét thái độ của thầy lắm. Thầy đuổi theo em làm gì chứ, em không giận thầy đâu. Ngay từ đầu thầy chở em đến trường rồi quay lại đây, mất khoảng 1,2 phút là cùng. Thầy chạy theo em thế này con tốn thời gian hơn.

- Tôi, tôi...

- Thầy vào đi, nếu không bạn thầy lại đợi. Em đi đây.

- Lam!

- Thầy thích tên em lắm hay sao mà gọi mãi thế?

- Cảm ơn em. Tôi thật không biết tính toán gì cả.

- Thầy biết nhận lỗi đáng quý lắm ^^ . Thực sự em cũng có giận thầy đấy. Mai sinh nhật nhỏ Ti rồi, thầy chịu 75% tiền quà, em chịu 25%. Ok? Thầy đồng ý em sẽ không giận nữa.

Nam cười:

- Được, ok! Em hài lòng chưa?

- Thầy nhớ lời thầy hứa đó nhen!

- Uhm, bây giờ còn sớm, em từ từ mà đi, đừng vội vàng kéo té ngã không ai đỡ đâu.

- Biết rồi, làm như con nít không bằng...

34. Chương 34

- Các em tự thực hành đi nhé, có gì thắc mắc gọi cô! Cô đi qua bên này một tí.

Linh nói xong, đi một hơi.

- Haiza, chắc cô lại sang tìm thầy rồi!

- Chứ còn gì nữa, bà cô này kì lạ dễ sợ!...

Lam uể oải kinh khủng. Không hiểu sao nó thấy mệt thế này, đầu óc quay cuồng. Nó định gọi con My thì...

- Trời ơi, Lam, mi làm sao thế?

- Quân, mi qua phòng gọi cô Linh qua đây đi.

- Híc, con Lam bị sao thế nhỉ?

Cả phòng náo loạn cả lên. Nó chỉ cảm giác một bóng người cao lớn bế nó, rồi nó lịm đi...

- Đây là đâu thế này? – Nó mắt nhắm mắt mở tự hỏi mình.

- Phòng y tế.

- Ủa, sao em lại ở đây? Cả thầy nữa.

- Không nhớ gì hết hả?

Nó nghe thầy nói, cố nhớ lại. Nó nhớ man máng nó thấy mệt trong người, chưa kịp gọi My thì hình như nó đã ngất đi thì phải.

- Em chỉ nhớ em thấy mệt, ngất đi, rồi có ai bế thì phải...Ai gọi thế này? Alo, My hả?

- Uh, ta chứ ai. Mi tỉnh rồi đó hả?

- Uhm.

- Ta nghe cô Linh bảo vì mi nhện đói nên mới ngất đó. Mi làm gì không ăn sáng để bị như thế kia?

- Ta muốn nhện chắc? Tất cả cũng do ông thầy tàn ác kia. Mới sáng đã qua hối thúc ta, làm ta chưa kịp ăn gì hết. Hừ.

- Thầy tốt lắm đó. Lúc thằng Quân nói mi ngất, thầy chạy vội qua, mặt lo lắng kinh khủng. Thầy bế mi từ tầng 5 xuống phòng y tế đó.

- Gì? Thầy hả? Đi thang bộ hay thang máy?

- Thang bộ. Thầy bảo đợi thang máy lâu quá. Mi thấy thầy quan tâm mi chưa?

- Uh, thấy. Ai bảo hại ta ra như thế chứ!

- Lúc nào mi cũng trách thầy hết trơn á. Thôi nghỉ ngơi đi, ta hết tiền rồi.

- Ồ, cảm ơn mi nhé. Hi hi.

Lam tắt máy, nhìn quanh phòng. Lúc này chỉ có một mình nó trong phòng, khi nó nghe điện thoại, thầy cũng bỏ ra ngoài.

- Làm gì ngẩn kìa thế? Bộ chưa vào phòng y tế bao giờ à? Uống sữa đi.

Lam nhận ly sữa từ thầy:

- Uhm, đây là lần đầu tiên em vào đây.

- Tại sao không chịu ăn sáng để ngất xỉu rồi bắt tôi phải bế em xuống đây hả?

Lam đang uống sữa, xém nữa phun hết vào mặt thầy:

- Thầy còn nói nữa à? Tại thầy chứ ai.

- Sao lại đổ thừa cho tôi chứ?

- Em không đổ thừa, sáng sớm thầy đã qua bắt em đi học, em có kịp ăn sáng đâu? Còn phải đi bộ quãng đường dài ơ là dài nữa.

- Cứ cho là em không kịp ăn ở nhà, nhưng trước khi vào học em có quá trời thời gian, sao không tranh thủ ăn?

- Em không có tiền. Thầy hối thúc, làm em hoảng quá, có kịp mang tiền theo đâu. Đói cũng ráng nhện, đi qua canteen thấy người ta ăn, em thèm lắm chứ bộ. Híc.

-.....

- Em cũng đâu bắt thầy bế em đâu, thầy tình nguyện chứ bộ.

- Được rồi, không nói nữa. Uống xong chưa, đưa cái ly đây cho tôi...Bây giờ em thấy thế nào?

- Cũng đỡ rồi.
- Đi nổi không? Hay tôi lại phải bế em?
- Đi đâu? Thôi khỏi, lúc này bế có một tí cũng kể công, giờ mà bế nữa không biết thầy sẽ nói gì?
- Tốt, let's go!
- Đi đâu mới được chứ? Hối này giờ không chịu nói!
- Tôi dẫn em đi ăn sáng, muốn ăn bao nhiêu cũng được, coi như tôi..xin lỗi em vì chuyện sáng nay. Mai mốt chắc tôi không dám chở em đi học sớm nữa quá.
- Chuộc lỗi mà mặt thầy nhăn nhó thấy ghét. Cười lên xem nào, ha ha, như thế không dễ thương hơn à?...
Tan học, nó và thầy đi chọn quà cho Ti. Lang thang cả buổi trong BigC vẫn chưa quyết định nên mua gì.
- Hay là mua gấu bông?
- À, thầy nói có lý. Mình qua bên hàng thú bông xem đi thầy...
- Oa, đẹp chưa này. Mua cho Ti con heo mập này đảm bảo nó thích mê .
- Xấu òm, mua con khỉ này nè .
- Thầy có mắt thẩm mỹ không vậy, con khỉ ấy có gì mà đẹp? Mua con heo mập.
- Không mua con heo, nó trông thế nào ấy, con Ti không thích đâu.
- Thầy hiểu Ti bằng em không? Em quyết định mua con heo mập này. Thầy có đồng ý không thì bảo? (từ lúc nào nó có gan nạt nộ thầy thế kia chứ?)
- Đồng ý - Nam nhăn nhó.
- Tốt, thầy nhớ trả 75% nhé. Hi hi .
- Gói quà xong xuôi, lúc về, thầy đưa nó một gói quà:
- Cái gì vậy?
- Tặng em.
- Hôm nay đâu phải sinh nhật em? Ủa, thầy mua lúc nào mà em không thấy vậy?
- Không phải sinh nhật không tặng quà được à? Cầm lấy đi, mấy tháng qua tôi thấy tôi có lỗi với em nhiều quá, nên...Từ nay tôi hứa sẽ không bao giờ làm em bực bội vì tôi nữa.
- Lam cảm động :
- Cảm ơn thầy, thật ra thầy cũng đã giúp em rất nhiều còn gì? Đáng lẽ em không nhận quà đâu, nhưng vì thầy lỡ mua rồi, không trả lại được nên em sẽ nhận. He he.
- Em khôn quá!
- Thông minh chứ sao lại nói khôn chứ???

35. Chương 35

- Lam hồi hộp mở gói quà ra, tò mò không biết thầy tặng nó cái gì? Có bao giờ là nhầm không nhỉ? Ha ha.
- What? Một con rùa trông yêu cực! Nhưng, dù con rùa ấy dễ thương bao nhiêu, nó vẫn không thích, chắc chắn thầy nhầm chế giễu nó chậm như rùa. Hừ, tưởng đâu thầy tốt bụng thật, ai dè...
- Có chuyện gì thế?

- Sao lại tặng em con rùa chứ?
- Tôi thấy nó dễ thương .
- Xì, dễ thương nổi gì ? Thầy có ý bảo em chậm như rùa chứ gì?
- Em đúng là “suy bụng ta ra bụng người”. Tôi không có ý đó. Tôi thấy nó dễ thương thật, nhìn nó không hiểu sao tôi nghĩ đến em, ấy, tôi chưa nói xong. Tôi khen em dễ thương mà em còn nhăn nhó à? Ai bảo con rùa chậm chạp chứ? Chậm chạp làm sao thắng thỏ được, đúng không? Tôi nhớ hồi xưa con Ti xem phim gì mà có cô gái phải mang cái mai rùa khắp trường, cô ấy không ngại, còn nói “tinh thần rùa là số một” nữa (phim “Tình cờ” đấy ạ !!!). Tôi thực sự không giấu cợt gì em đâu, em phải biết rằng tôi rất...quý em, tôi đã hứa là sẽ không làm em bực tức vì tôi nữa kia mà. Phải tin tôi chứ!
- Uhm, xin lỗi thầy...Em hiểu rồi, hi, em cũng thấy con rùa rất kute, nhưng vì nghĩ lệch lạc nên...Em sẽ giữ thật kĩ con rùa này....

Lam ôm con rùa, hôn chụt chụt:

- Chị yêu em lắm nhé ...
- Ô, anh Tùng? Anh đi đâu vậy?
- Qua tìm em chứ làm gì?
- À, hi hi. Anh vào nhà đi.
- Thôi, em đi với anh một lát được không?
- Được chứ, chờ em chút....
- Anh định chở em đi đâu vậy?
- Đi rồi biết.
- Làm gì bí mật thế?

Tùng đưa Lam đến một cánh đồng rộng bao la, hoa cỏ may mọc xung quanh đẹp ơi là đẹp. Nhìn lãng mạn cực!

- Woo, đẹp chưa này! Không tin nổi ở thành phố lại có nơi như vậy...
- Em thích không?
- Thích chứ! Ước gì ngày nào cũng được ra đây nhỉ?
- Nếu em muốn, anh có thể chở em đi.
- Hi, em đùa thôi, anh thời gian đâu chở em chứ?

Tùng cầm tay Lam, nhìn thẳng vào mắt Lam, khẽ nói:

- Chỉ cần em thích, điều gì anh cũng có thể làm được...

Lam bối rối:

- Anh Tùng...
- Em nghe anh nói đây. Anh yêu em, yêu rất nhiều. (ặc, thật sự mình thấy sến sến thế nào ấy, nhưng không biết viết sao nữa)
- Anh đừng đùa với em chứ. Anh làm sao yêu em được chứ? Em đâu xinh đẹp, đâu quyến rũ như mấy cô bạn gái của anh đâu.
- Em ngốc, em nghĩ con trai ai cũng thích những cô gái xinh đẹp, quyến rũ sao? Anh không cần những cô gái như thế. Thực ra, anh yêu em lâu lắm rồi, nhưng anh chỉ biết giấu trong lòng. Anh cặp kè nhiều cô gái một lúc cũng chỉ để lẩn tránh sự thật mà thôi. Anh chưa hề thích ai ngoài em cả. Anh tự bảo mình chỉ nên xem em như em gái, nhưng..., không được. Anh đã định chôn kín tình cảm anh dành cho em, nhưng anh

nghĩ anh phải đối diện với tình cảm của mình, phải tôn trọng tình cảm ấy. Dù biết trước sẽ thất bại, anh cũng phải nói ra. Và, anh đã làm được...

- Em, em...

- Em không cần nói gì đâu, anh hiểu mà, anh không muốn làm em khó xử. Nếu được, em hãy suy nghĩ lời anh nói nhé.- Tùng cười buồn.

-.....

- Mình về thôi em...

Cả buổi tối, Lam cứ như người mất hồn. Nó cứ nhớ đến khuôn mặt âu sầu của Tùng, nhớ những lời Tùng nói với nó...Lúc trước, nó từng nghĩ nếu Tùng nói thích nó, nó sẵn sàng đáp lại (khi đó nó cũng đang thích thầy). Nhưng bây giờ...Dường như tình cảm của nó dành cho thầy đã rất sâu đậm. Dường như, nó đã không thể thích ai ngoài thầy nữa rồi...Phải làm sao đây? Nó không muốn nhìn Tùng đau khổ vì nó. Tùng mà nó biết rất hay cười, lại luôn lạc quan, vui vẻ. Nhưng, nhìn nét mặt thần thờ của Tùng lúc chiều, lòng nó như thắt lại...Nó chỉ có thể xem Tùng như một người anh thôi. Giá như Tùng ngỏ lời với nó sớm hơn...Giá như nó không thích thầy...Giá như thầy không gần gũi nó như bây giờ...thì có lẽ, mọi chuyện sẽ khác chăng?

36. Chương 36

Lam sắp thi cuối kì, nên phải tập trung tối đa cho việc học. Nhờ vậy mà nó bớt suy nghĩ chuyện của Tùng. Tùng vẫn quan tâm đến nó, làm nó thấy có lỗi với Tùng nhiều hơn. Nó không đủ can đảm để nói với Tùng rằng nó không thể làm bạn gái Tùng được. Nó giận bản thân nó, tại sao lại nhút nhát như vậy? Tùng thật đáng ngưỡng mộ, có thể nói ra tình cảm của Tùng dành cho nó. Nó ước gì nó có dũng khí như Tùng, để nó được thổ lộ cho thầy biết, rằng “Thầy, em yêu thầy”...Nó muốn chấm dứt tình trạng này càng sớm càng tốt. Chuyện này sẽ kết thúc, chỉ cần nó nói một câu. Nhưng...

Thật sự nó đang nghĩ gì, nó ghét nó quá! Nó yêu thầy kia mà, với Tùng là tình cảm anh em. Vậy mà tại sao hôm trước nhìn Tùng (hơi) thân mật với chị Linh, nó lại khó chịu, lại tức tối bỏ đi, làm Tùng phải chạy theo năn nỉ cả buổi? Nó thích Tùng sao? Thế tình cảm với thầy là gì chứ? Ai có thể giải thích cho nó đây? Nó không muốn lừa dối tình cảm của mình, nhưng hình như, tình cảm của nó đã thay đổi chăng? Nó thích mẫu người dịu dàng, chu đáo như Tùng hơn kiểu hung dữ, “máu lạnh” của Nam ư? Nó lắc đầu, cố xua cái suy nghĩ vừa thoáng qua, nó không biết, không hiểu, không muốn nghĩ nữa...

Kết quả thi của nó tương đối khả quan, ít nhất cũng không bị thi lại môn nào. Đặc biệt môn Giải phẫu sinh lí nó được 6.0, hi hi, dù không cao nhưng nó cũng sung sướng. Nó cứ nghĩ nó sẽ bị thi lại mà.

- Hi hi, nhờ thầy mà em không bị thi lại Giải phẫu sinh lí đó. Cảm ơn thầy nhiều.

- Hừ, em cảm ơn suông vậy sao? Tôi đã tốn không ít sức khỏe, thời gian...

- Thôi thôi thầy đừng nói nữa. Em hiểu ý thầy rồi. Tối nay em dẫn thầy đi ăn ăn kem, chịu không?

- Kem không thôi sao?

- Cho thầy ăn kem “xịn” đằng hoàng, chứ không phải kem bình thường đâu, đừng coi thường chứ. Với lại tài chính của em bây giờ chỉ đủ chiều đãi thầy như vậy thôi, à, thầy có thể mang theo một người thân.

- Người thân?

- Ý em là dẫn Ti theo đó. Trước khi nó thi Đại học, em muốn rủ nó đi ăn kem lấy hên ^^.

- Ăn kem mà hên nổi gì? Em tính toán giỏi nhỉ, “một công đôi việc”.

- Thầy không hiểu gì cả, quan trọng là tấm lòng của em sẽ mang lại may mắn cho nó, chứ nếu ăn món gì mà hên thì tất cả mọi người đều đậu ĐH hết rồi. Em nói thầy bao nhiêu lần rồi, em thông minh, chứ không phải giỏi tính toán hay khôn khéo!

- Ủ, em thông minh, được chưa? Tối nay 7h30 nhé.

- Okie.

Tối, thầy chở nó, Ti đi một mình. Cả bọn nói chuyện rôm rả, nói cả bọn chứ chỉ có nó với Ti nói nhiều thôi.

- Em ăn kem đậu xanh, thầy ăn kem gì? Ti thích kem sầu riêng phải không? Chị ghét sầu riêng lắm, em đừng để cái món đó gần chị nhé, chị chịu không nổi, híc...

- Sầu riêng mà không biết ăn à? Tôi cũng thích kem sầu riêng .

- Sầu riêng ngon lành gì mà ai cũng thích nhỉ, nghe cái mùi muốn ọe rồi. Kem đậu xanh vô địch !!!

- Người không biết thưởng thức nghệ thuật như em mới không thấy được cái ngon của sầu riêng thôi. Tất cả mọi người trên thế giới đều nói sầu riêng là thứ quả đặc biệt thơm ngon quý hiếm, ăn hoài không ngán.

- Thầy...

- Thôi xin can, hai người có ăn không, hay là nhường em ăn? Mỗi loại đều có cái ngon của nó, sầu riêng ngon, đậu xanh cũng tuyệt. Có thể cũng gây nhau.

Ti phải lên tiếng dàn hòa, nó và thầy mới thôi không cãi nữa.

- Ha ha.

- Thầy cười gì thế?/Anh cười gì vậy?

- Ai giành ăn của em mà em ăn vội vàng để mặt mũi tèm lem thế kia?

Ti nhìn chăm chú mặt Lam rồi bật cười như ông anh:

- Hi hi, nhìn mặt chị ngộ thật á!

- Xì, anh em hai người hòa nhau trên tôi, tí nữa tôi khỏi trả tiền, cho hai người ở lại làm bồi bàn trả nợ cho biết .

- Eo, sợ quá. Đùa thôi mà, để tôi lau cho.

Nói rồi Nam đứng dậy đưa tay lau kem dính trên mặt Lam, vừa mới động vào mặt Lam, tim Nam bỗng đập nhanh kinh khủng, Nam bối rối quá đổi. Nam ngăn người nhìn Lam.

- Hi hi, anh chị tình tứ ghê nhỉ ? Có em ở đây mà tự nhiên thế kia, hướng gì...

Nam đổ quạu:

- Tình tứ gì, chỉ giỏi nói bậy... Em tự lau đi, ăn uống kiểu gì kì cục. Nhìn tôi và Ti có giống em không?

Lam cũng đổ mặt nhìn Ti:

- Nói tào lao, tình tứ gì chứ.

Rồi chuyển qua nhìn thầy:

- Tự nhiên đòi lau hộ người ta rồi vậy đó. Em ăn như thế thì sao, thầy không biết làm sao ăn ặt mũi tèm lem nên ghen tị à? Hứ.

Nam bây giờ “hồn bay phách tán”, chẳng đếm xỉa lời nó nói. Nam không hiểu vì sao lại bối rối như thế. Nam vỗ vỗ đầu, cố giữ cho đầu óc bình tĩnh.

- Yeh, no quá. Ti ăn nữa không, ăn thoải mái nhé, chị đãi mà .

- Ặc, em ăn hai cốc ngán quá rồi. Anh Hai, sao không ăn mà ngăn người ra vậy? Trúng gió hả?

- À à, anh không ăn nữa. Anh thấy mệt mệt.

- Thầy mệt à, vậy về thôi.

- Uhm, về thôi, em cũng tranh thủ học bài tẹo.

Dù cố giữ cho “cái đầu lạnh”, nhưng Nam không thể ngăn cho “trái tim không nóng”. Không tập trung lái xe, nên đèn đỏ mà Nam cứ phóng vèo vèo. Lam phải nhắc:

- Ê ê, đèn đỏ mà thầy đi đâu thế?

Nam phanh đột ngột, Lam theo phản xạ...ôm lấy thầy. Đây không phải lần đầu Lam ôm, nhưng không hiểu sao lúc này, người Nam cứ như có dòng điện 200V chạy qua. Lam sau khi lỡ ôm thầy, nó ngượng ngùng nói: (nhưng trong lòng rất phấn khởi)

- Xin lỗi thầy, tại thầy phanh gấp quá đó!

Nam lại như người mất hồn, đèn xanh mà cứ chờ người ra không chịu đi, Lam lại phải hét lên:

- Thầy, thầy bị gì vậy? Đèn đỏ thì phóng ào ào, đèn xanh thì đứng im là sao? Thầy mệt lắm hả?

- Em ồn quá, yên lặng đi.

Lam ầm ức lắm, nhưng nó không dám nói. Có vẻ thầy đang bức bối điều gì đó, nó mà cãi lại không khéo thầy vút nó giữa đường luôn ấy chứ. Cả đoạn đường về, nó và thầy không nói gì cả. Đến nỗi dừng xe trước cổng, nó chưa kịp chào thì thầy đã phóng xe đi luôn. Đáng ghét thật!!!!!! Nó bức bối thái độ của thầy quá...

Tối đó, có một người trần trọc không ngủ khi nghĩ lại những chuyện xảy ra lúc tối (ai nhỉ???)

37. Chương 37

- Lam, tối rảnh không?

- Rảnh, nghỉ hè rồi mà. Em được nghỉ hè có 5 tuần thôi, anh nghỉ lâu không?

- Sướng hơn anh rồi, anh nghỉ có 4 tuần chứ mấy. Tối anh chở em đi ăn kem nhé?

- Yeh, trời nóng thế này ăn kem là nhất.

- 7h anh qua đón em được không?

- Uhm.

- Anh ăn kem đậu xanh, em thích kem gì?

- Ủa, anh cũng thích kem đậu xanh à, em khoái kem đậu xanh giống anh luôn đó. Hi hi.

- Vậy à, anh em mình hợp nhau rồi.

- Anh thích kem sầu riêng không?

- Ấc, em đừng nhắc, anh thấy sầu riêng là buồn nôn. Ấc nỗi nhà anh ai cũng mê, mỗi lần mẹ anh mua sầu riêng về là anh trốn trong phòng .

- Anh giống em nữa rồi, em cũng ghét trùn sầu riêng. Vậy mà thầy lại bảo tất cả mọi người trên thế giới đều kết sầu riêng, em không biết thưởng thức nghệ thuật nên mới chê.

Tùng nhú mày:

- Thầy, thầy nào? Anh Nam ấy à?

- Uhm, em gọi thầy, chứ gọi anh lên trường quen miệng tiêu luôn.

- Mỗi người có cảm nhận riêng chứ, cũng không trách anh Nam được, tại anh thấy hầu như mọi người thích sâu riêng mà...À, anh ấy nghiêm khắc với em lắm phải không?

- Eo, khỏi nói. Dữ, cọc cằn, lạnh lùng..., đủ cả. Chỉ được cái đẹp trai, giảng bài dễ hiểu với nhiệt tình thôi.

- Ha ha, “ chỉ được cái đẹp trai, giảng bài dễ hiểu với nhiệt tình thôi”. Chừng đó cũng làm cả khối đứa con gái gục ngã trước anh Nam rồi. Anh ấy đúng là cọc cằn, lạnh lùng thật, nhưng rất tốt, em thừa nhận không?

- Thì em đâu phủ nhận. Nhưng em sợ thầy lắm, học hành lơ tơ mơ quát mắng không thương tiếc, bao giờ có chuyện bực bội là không nể nang gì ai, ghê lắm. Cũng may lâu lâu thầy mới bực bội, nếu không em chết chắc, hi hi. Người gì không biết “thương hoa tiếc ngọc” gì cả. Em ghét thầy nhất điểm nào anh biết không? Con người thầy thật kì lạ, thầy luôn giữ cho óc tỉnh táo, không bị xao động bởi bất kì điều gì. Dường như thầy không chịu mở lòng, thầy muốn cô độc như vậy suốt đời à?

- Em hiểu anh ấy nhỉ? Em biết vì sao anh ấy lại như vậy không?

Lam lắc đầu.

- Thật ra...

- Nhưng đó chỉ là quá khứ thôi mà, có lẽ thầy đã quên rồi.

- Em nghĩ con người ta dễ vứt bỏ quá khứ như vậy sao? Mấy ông triết học luôn nói hãy quên quá khứ, hướng tới tương lai gì đó...Hừ, chỉ là lý thuyết suông, mấy ông có khi cũng không quên được. Thực tế và lý thuyết đối lập nhau hoàn toàn.

- Anh nói hay ghê đó, he he.

- Hay ho gì, anh chỉ nói sự thật thôi.

- À, vậy bây giờ chị đó đi đâu rồi hả anh?

- Anh cũng không rõ, nhưng hình như chị ấy cũng học Y giống anh Nam...Àc, muộn rồi, em ăn xong chưa anh chờ về.

- Dạ...

Nằm trên giường, Lam suy nghĩ về chuyện Tùng kể lúc nãy. Thì ra do thầy từng đau khổ trong tình yêu một lần, nên đâm ra như thế! Vậy mà nó nghĩ thầy chưa bao giờ yêu ai chứ. Không biết người con gái nào may mắn vậy nhỉ? Mà chị ta cũng ngốc thật, tại sao lại bỏ thầy để đi du học chứ? Ở Việt Nam học cũng tốt thôi mà, nó chưa hề nghĩ đến mấy chuyện du học đó. Thầy còn yêu chị ấy không? Thầy có bao giờ nhớ đến chị ấy không? Nếu chị ấy quay về tìm thầy, thầy và chị ấy có tiếp tục?...Lam chìm đắm trong muôn ngàn câu hỏi, rồi thiếp đi lúc nào không hay...

- Chị, chiều qua nhà em ăn mừng em thi đỗ nhé.

- Chết, không được rồi. Chiều nay chị đi họp FC về chuyện các oppa SuJu qua Việt Nam diễn Super Show 4 (SS3 chưa xong đã mong chờ SS4), chị không thể bỏ lỡ được, em hiểu mà, phải không? Super Show 3 năm rồi chị không đi được, năm nay chị nhất định phải đi. Híc, thông cảm chị nhé.

- Ghét chị quá, em cũng không bằng SuJu à?

- Hi, mỗi người quan trọng một kiểu.

- Mấy giờ chị họp?

- Cỡ 2h, chắc họp xong cũng 7h á.

- Lâu dữ vậy sao? Chị về sớm tí được không? 5h về đi.

- Híc...

- Chị không thương em hả? Ngồi bàn bạc 3 tiếng như vậy chưa đủ sao? Thời gian còn dài, từ từ tính toán. Tiệc mừng em chỉ có một lần thôi.

- Được rồi, 5h chị sẽ qua, đừng bí xì thế chứ? Cười lên coi.

- Chị nhớ đó, chị mà không đến em giận chị luôn.

- Ok, ok...

Lam gọi điện cho thầy:

- Thầy ơi, chiều nay thầy có dạy trên trường không?

- Có, có chuyện gì hả?

- Chiều nay em đi họp FC SuJu, nhưng Ti bắt em phải đến dự tiệc của nó. Có lẽ em sẽ đến hơi muộn. Mà em lại không có xe...

- Thì sao?

- Thầy mấy giờ dạy xong?

- Chắc gần 4h.

- Thầy, em nhờ thầy tí nhé. Thầy đứng ở cổng trường đợi em được không? Cỡ 4h30-5h gì đó em nhờ bạn em chở qua trường, rồi thầy chở em về nhà thầy. Thầy, thầy giúp em nhé!!!!

-.....

- Thầy, đừng ích kỉ thế mà. Thầy thương giúp em đi, SuJu chuẩn bị sang Việt Nam, em đã lỡ mất 2 cơ hội gặp các anh rồi, lần này em nhất định phải gặp được, vì vậy phải chuẩn bị kĩ càng. Thầy, năn nỉ thầy ...

- Được rồi, lái nhai nghe nhứt đầu quá.

- Vui quá, em cảm ơn thầy, thầy nhớ đợi em nghe. 4h30 hoặc 5h em sẽ có mặt.

- Đừng bắt tôi đợi lâu quá. Lâu quá tôi về trước đó.

- Biết rồi mà, cảm ơn thầy...

- Ổn quá, đừng cảm ơn nữa...

38. Chương 38

Lam rất ham vui, mỗi khi ham vui nó lại quên mất cả thời gian. Nó quên lời hứa với Ti, nó quên cả thầy đang đợi nó...

- Lam, trời mưa rồi kìa, chán chưa. Cầu mong đến bữa mấy oppa biểu diễn trời sẽ mát mẻ, đây sao ^^.

- Hả, mưa rồi à?

Lúc này, Lam mới sực nhớ chiều nay liên hoan nhà Ti, và thầy đang chờ nó. Lma quay qua hỏi anh Cường - trưởng FC:

- Anh Cường, mấy giờ rồi anh?

- Ôi, mới đó mà hơn 5h30 rồi. Chúng ta chuẩn bị giải tán thôi, bàn bạc từ chiều đến giờ cũng ổn rồi, thời gian còn dài mà. Có gì anh sẽ nhắn tin ấy đũa...

- Dạ.....

Ôi trời, muộn thế rồi ư? Nó hoảng hốt rút điện thoại ra. Cái quái gì thế này, điện thoại tắt ngúm vì hết pin.

- Tú, đưa ta mượn điện thoại tí, điện thoại ta hết pin rồi...Alo, mẹ ạ, dạ dạ, con sắp về đây. Điện thoại con hết pin. Thầy về chưa ạ? Chưa về hả? Điện thoại mà không bắt máy à? Con biết rồi mà, con chuẩn bị về mà...

Đừng nói thầy vẫn đang chờ nó trước cổng trường chứ? Trời đang mưa to thế kia mà? Chắc thầy tránh mưa chỗ nào thôi, thầy đâu ngốc mà chờ nó chứ? Lam nhờ anh Cường chở đến trường...

Ồi, thầy vẫn đang đứng chờ nó. Người ướt như chuột lột.

- Thầy!

Nam ngẩng mặt lên, mái tóc ướt sũng, nước mưa chảy dài trên mặt. Nam nhìn nó đầy trách móc:

- Em đến rồi đó à? Sớm nhỉ? Em có biết tôi chờ em dưới trời mưa thế này từ 4h đến bây giờ không? Hai tiếng đồng hồ, tôi chưa bao giờ chờ ai lâu như thế...Điện thoại thì không liên lạc được...

Nó đau lòng trước ánh mắt đó, không phải vì bị thầy trách mà vì thương thầy, thầy chờ nó 2 tiếng đồng hồ dưới mưa thế này ư?

- Chẳng phải thầy nói nếu chờ lâu quá thầy sẽ bỏ về trước còn gì? Ai bảo thầy đợi em dưới mưa thế này?... Thầy ngốc vừa phải thôi chứ, tìm chỗ nào nấp mưa không được à? Đứng dầm mưa như vậy về bị ốm thì sao?

- Tôi không cần em quan tâm tôi ốm đau ra sao. Phải, tôi đúng là ngốc thật mà, tự dưng lại chờ em...Tôi sợ nếu tôi tìm chỗ tránh mưa, em đến không thấy tôi, nên tôi phải cố đứng đây, cứ nghĩ em sẽ đến ngay...Rất cục...

Nước mắt nó bắt đầu rơi:

- Thầy, em xin lỗi...Do em...

- Đừng giải thích nữa, tôi không muốn nghe...Lên xe đi.

- Lại đằng kia mua áo mưa đã thầy.

- Khỏi, ướt thế này rồi có mặc vô cũng thế thôi.

- Mặc vào cũng đỡ...

- Đừng nói nữa.- Nam lạnh lùng.

Từng lời thầy nói lạnh lùng, vô cảm, lòng Lam thất lại. Nó cắn chặt môi để không bật khóc thành tiếng. Nó đúng là chỉ mang lại rắc rối và phiền phức cho thầy thôi. Nó thấy mình không đáng để thầy lo lắng, quan tâm như thế. Nó khẽ nói trong lòng “Đừng giận em, thầy nhé!...”...

- Ti, chị xin lỗi...Vô tiệc chưa em?

- Chị đúng thật là...Em biết thế nào chị cũng muộn, cho nên em trừ hao, hẹn chị 5h, chị về đây 6h30 là vừa. Hi hi . Yên tâm, chưa vô tiệc đâu, chị khỏi lo mất phần nhé .

- Con nhóc này...

- O, anh Hai? Làm sao mà ướt như chuột lột thế kia? Sao không mặc áo mưa, trời mưa to thế kia mà?

Nam cười nhạt, cái cười đó càng xoáy vào lòng Lam, càng khiến nó thêm nhói đau :

- Không sao, do anh vừa làm một chuyện ngốc nghếch mà trước giờ anh chưa bao giờ làm thôi. Anh hơi mệt, lên nghỉ đây, em cứ tự nhiên nhé...Ăn uống thoải mái, anh không giành phần em đâu.

Nói xong Nam thất thểu lên phòng. Ti nhìn theo, ngạc nhiên hỏi Lam:

- Chị, có chuyện gì thế? Anh Hai sao lạ vậy, trước giờ anh ấy có lạ như vậy đâu?

Lam cũng nhìn theo bóng Nam, thờ ơ đáp lại Ti:

- Chị không biết...

Hôm sau, Diệu và My đến nhà nó chơi. Tụi nó về quê có 4 tuần, bây giờ ra chuẩn bị để tuần sau đi học lại. Mẹ nó mang bánh vào phòng, nói:

- Thằng Nam không biết hôm qua bị gì mà dầm mưa để bị ốm nặng thế không biết?

Lam giật mình:

- Mẹ nói gì? Thầy ốm à? Ốm nặng lắm hả mẹ?

- Mẹ không biết, nghe mẹ thằng Nam kể vậy thôi. Nó sốt 40 độ luôn thì phải...Thôi mấy đứa ngồi chơi nhé, cô đi công chuyện đã.

- Dạ...

Trong phòng chỉ còn lại ba đứa nó. My hốt hoảng:

- Lam, có chuyện gì mi khóc thế hả?

- Tại ta, tất cả cũng vì ta mà...

- Có chuyện gì mi kể tụi ta nghe, đừng khóc nữa, mi nói thế ta có hiểu gì đâu.

- Chiều hôm qua...

My thở dài:

- Mi cũng thật là, vô tâm vô tư quá. Mi ham vui vừa phải thôi chứ, mi nhớ cái lần mi cho ta với con Diệu leo cây không? Nghĩ lại ta còn thấy giận. Lúc đó tụi ta chờ mi có 30 phút, còn thầy đợi tận 2 tiếng đồng hồ, dưới trời mưa to nữa chứ...Làm sao thầy không giận được?

- Híc, giờ ta phải làm sao đây?

- Còn sao trắng gì nữa? Mau đến thăm thầy đi, không nghe mẹ mi nói thầy sốt cao lắm à?

- Thôi khỏi, tụi ta về, bữa khác qua chơi là được chứ gì. Lo cho thầy đi, kéo thầy giận mi suốt đời đó. Hi hi.

Lam gượng cười nhìn hai đứa bạn:

- Ta, cảm ơn tụi mi nhiều...

- Còn khách sáo nữa hả? Mau chạy theo tiếng gọi của con tim đi ...

- Không, mi đừng nói vậy Diệu à. Ta không biết, giờ ta đang rất bối rối, ta không hiểu rõ trái tim ta bây giờ thế nào, híc...Ta đi đây, ít bữa ta sẽ kể cho tụi mi nghe...

39. Chương 39

Lam nhẹ nhàng mở cửa phòng Nam, lấy hết can đảm bước vào. Lâu lắm rồi nó mới vào căn phòng này...Thầy đang ngủ, nhìn thầy nó xót quá chừng. Chỉ mới hôm qua thôi nhưng sao bây giờ trông thầy xơ xác, tiêu tụy thế kia chứ !

Nó sờ tay lên trán thầy xem thầy còn sốt không. Ôi trời, tay nó như vừa động phải lửa vậy. Híc, nó cuống cuống tìm khăn, tìm nước...Làm gì mà sốt cao như vậy chứ? Lam lo lắng kinh khủng. Nhà bây giờ chỉ có mỗi mình nó nữa chứ, ba mẹ thầy đi làm, Ti thì đi chơi...

Sau một hồi nhờ nó hì hục lau, chườm đá, thầy đã bớt sốt (tuy vẫn còn âm ỉm). Nó thở phào nhẹ nhõm...Thầy vẫn say ngủ, không hay biết này giờ nó vất vả bao nhiêu . Nó ngồi ngắm thầy, cảm giác một niềm hạnh phúc khó tả trong lòng,nó khẽ mỉm cười . Nhưng, dù thầy đẹp trai đến chừng nào chăng nữa thì việc bắt nó phải ngồi một chỗ suốt gần 1 tiếng đồng hồ là việc..bất khả thi. Nó bắt đầu chán nản.

- Ti, lấy cho anh cốc nước.

Lam giật mình, quay lại nhìn thầy. Thầy nói nhưng vẫn không mở mắt, chắc còn mệt. Thầy có lẽ nghĩ Ti vẫn còn ở đây trông nom mình. Hừ, Ti vừa thấy Lam đến đã chuyển giao nhiệm vụ rồi chạy đi chơi còn đâu (vô phước khi có đứa em như Ti)... Nó pha một cốc nước rồi khẽ gọi:

- Thầy, nước nè, uống đi.

Nam mở mắt, ngạc nhiên:

- Ô, sao em lại ở đây? Em đến đây làm gì? Ti đâu?

Lam giận dỗi:

- Em đến thăm thầy không được à? Ngồi chăm sóc thầy vất vả từ sáng đến giờ mà chỉ nói với em được câu đó thôi sao?

- Tôi, tôi...

- Ti đi chơi rồi, nó nhờ em chăm sóc thầy giúp nó. Dẫu sao thì em cũng có lỗi vì đã làm thầy bị ốm, nên...

Nam ngắt lời:

- À, ra vậy. Em thấy em có lỗi nên mới đến đây phải không?

- Không phải. Dù em không là người có lỗi, em cũng sẽ đến. Bởi vì, vì...

- Vì sao?

- Vì em, em...À, vì thầy giống như anh trai em vậy. Do đó em quan tâm đến thầy là điều hiển nhiên mà. Đúng không?

- Em đúng là cái gì nói cũng được.

- Uống nước đi kìa...Thầy đỡ chưa?

- Nhờ phúc của em, tôi thấy đỡ mệt rồi. Hồi khuya tôi không còn một chút sức lực nào cả, chưa bao giờ tôi sốt đến thế cả...

- Em xin lỗi...Thầy đừng giận em nữa, được không? Hôm qua thầy lạnh nhạt với em, em buồn lắm. Em đâu muốn thầy dầm mưa để bị ốm như vậy. Híc, cũng tại em ham vui. Lần sau em sẽ không thế nữa. Em hứa đo.

- Có lần sau nữa hử? Tôi không giận em đâu, em đừng xin lỗi nữa. Tôi chỉ bực em thôi. Tôi không thể chịu nổi cái tính vô tâm vô tư của em. Chắc từ trước đến giờ em cho nhiều người leo cây lắm nhỉ?

- Em cũng đâu muốn vậy, tại em hay quên thôi.

- Em lo sửa cái tính đó đi, người yêu em sau này không chùng chịu không nổi “đá” em luôn

- Thầy trêu em nữa à? Em về đây, cho thầy ở nhà một mình không ai chăm sóc cho biết.

- Tôi xin lỗi, tôi chỉ đùa tí thôi.

- Xì, thầy còn trêu em như vậy nữa em giận thầy luôn đó.

- Ok, sợ em quá!

- Thầy đang ốm, lo nghỉ ngơi, ăn uống nhiều vào. Em thấy thầy ốm nhách á.

- Đừng lo, sốt thế này nhằm nhò gì với tôi. Em nên lo cho em kìa. Tuần sau bắt đầu đi học lại, vô chuyên ngành vất vả lắm đấy, em nhớ chăm chỉ học...

- Biết rồi biết rồi, thầy đang bị ốm mà cũng cứ nhắc nhở em chuyện học. Chán quá đi mất!

- Ờ thì tôi cũng chỉ muốn tốt cho em thôi...

Tuy không phải lần đầu được Nam quan tâm, nhưng không hiểu sao lúc này, Lam thấy cảm động. Nó bước lại gần thầy và...đặt một nụ hôn lên má Nam . Cả hai đều bất ngờ và sững sốt, xen lẫn ngại ngùng vì hành

động vừa rồi của Lam. Lam thầm trách bản thân mình tại sao lại đại dốt như vậy. Nam thì chờ người ra (chắc chuẩn bị lên cơn sốt lại rồi), tìm đập thành thịch...

- Ô, thầy đừng suy nghĩ về cái đó, ...-Lam bối rối- Thầy cứ coi như nụ hôn giữa em gái và anh trai cũng được, hi hi.

Lam cười cầu hòa, nhưng thấy nét mặt của Nam, nó quên mất Nam đang ôm, bực bội quát:

- Thầy làm gì mà mặt thầy thất thần thế hả? Thầy cũng hôn em một lần rồi, nhớ không? Em hôn lại coi như huê. Với lại hôn má bình thường chứ có hôn miệng đâu mà thầy sợ. Bộ thầy chưa hôn ai bao giờ chắc? Em mới chưa từng hôn...

- Trời đất, chị chăm sóc người ốm hay làm cho họ ốm nặng thêm vậy hả? Có chuyện gì mà chị quát tháo ầm ĩ thế kia? Anh Hai, mặt anh sao nhìn thảm vậy?

Lam bất ngờ trước sự xuất hiện của Ti, nhưng cũng nhờ Ti mà nó đỡ ngượng hơn. Chết, không biết Ti có chứng kiến sự việc này giờ hay không nhỉ? Híc.

- À à, Ti, em có nghe chị nói gì với anh em không?

- Xì, nghe được thì em hỏi làm gì. Em chỉ nghe chị quát tháo loạn cả lên thôi. Mà có chuyện gì hả chị?

- Hi, không có gì đâu em. Chị về đã, em đi chơi sung sướng quá, chị phải chăm sóc anh em, mệt chết được.

- He, em cảm ơn chị nhiều nhé, em sẽ hậu tạ sau. À mà sáng giờ anh ấy có sốt không?

- Có, nhưng nhờ chị nên đỡ rồi, hi.- Rồi nó quay sang thầy, nói khẽ- Thầy nghỉ đi nhé, em xin lỗi chuyện lúc này...Về đây, bye thầy.

-....

Hừ, đúng là bất lịch sự thật mà, mình chào cũng không thèm ơ hời gì hết, tức quá! Lam hậm hực nghĩ. (Nhưng thực ra do Nam vẫn chưa hoàn hồn thôi, nếu không thì Nam cũng đã đáp lại rồi. Hi hi, thông cảm nhé Lam!!!!).

Khi Lam bước xuống cầu thang thì trong phòng, Ti đang ngạc nhiên trước thái độ của ông anh:

- Nè, anh Hai, làm gì sưng người vậy? Chị ấy chăm sóc anh từ sáng đến giờ, ra về chào mà anh cũng không nói một lời.

- Hả, em nói gì? Lam về rồi sao?

- Anh Hai, anh bị sốt mà thần kinh cũng ảnh hưởng theo hả ??????????????????????????????????????

40. Chương 40

Đúng như Nam đã cảnh báo, Lam bắt đầu năm 2 với một lịch học đầy căng thẳng, híc. Những buổi học lý thuyết trên lớp và thực hành ở phòng thực tập dày đặc. Mỗi buổi sáng, thầy vẫn chở nó đi học. Nam như cái “thùng rác” để nó xả hết những chuyện không vui. Nó hết than thở với Nam chuyện nó làm bể cái pipet, lại chuyển qua việc nó bị cô la một trận vì tội bất cẩn, hậu đậu, thiếu cẩn thận. Nam bây giờ không quát tháo nó ầm ĩ như trước (chắc thấy có mắng mỗ nó cũng không ích gì ^^), mà chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo, giúp đỡ nó...

Nam vẫn chưa thực sự xác định rõ tình cảm của mình, Nam cố biện minh cho việc mình quan tâm, chăm sóc cho Lam chỉ là giữa anh trai và em gái, chỉ là do ba mẹ yêu cầu...Nhưng, sự thật có như thế không?...

Hôm nay là một ngày xui xẻo của Lam. Trong bữa sáng, khi mẹ nó vừa đưa cho nó cốc sữa, nó lơ đãng thế nào mà tuột tay. Và “choang!”, cái cốc bể tan tành. Hậu quả là bộ quần áo mới vừa thay xong của nó đi

tong, còn chân nó thì dẫm phải một mảnh vỡ của cái cốc . Nó bực bộ, mới sáng mà đen đui như vậy rồi, không biết còn những chuyện gì xảy ra nữa...Hy vọng chỉ bị xui đến thế này thôi...

Nhưng vận đen cứ đeo bám Lam suốt buổi sáng. Lớp nó có bài kiểm tra Anh, nó học môn này được nhất trong tất cả các môn (được thôi nhé, nghĩa là không cần học bài nhiều, nó cũng làm bài tương đối ok). Vậy mà hôm nay, nó làm thê thảm cực kì. Nó không hiểu vì sao nó lại sai những cái hết sức cơ bản, sai những cái không đáng sai. Híc, phen này không biết có được 5 điểm hay không? Chán quá !!!!!!!!!!!!!!!

Sau một hồi than vãn với My và Diệu, nó quyết định rủ hai con bạn xuống can-teen xả xui. Nhưng chưa kịp “xả” thì nó lại tiếp tục gặp xui . Tờ polime 100000 nó để trong túi quần jeans đã...“không cánh mà bay”. Nó hoảng hốt lục tung hai túi quần jeans lên nhưng vô vọng. Nó mếu máo:

- Hu hu, ta mất tiền rồi.
- Cái gì? - 2 cái loa phóng thanh hét lên.
- Mi mới vừa bỏ tờ 100000 vô kia mà? Mất rồi sao?
- Ủ, hu hu. Chán quá đi thôi. Sao mà hôm nay ta xui dữ vậy chứ?
- Đúng là sáng nay mi xui thật á Lam. Thôi đừng buồn nữa, tội ta dãi mi, hi hi. Biết đâu hôm nay mi gặp vận đen, ngày mai mi may mắn trúng số độc đắc thì sao ?
- Thôi đi, an ủi ta kiểu gì đó? Híc. Đang chán chết đây, chuyện này phải tiết kiệm để bù lại 100000 quá. Được rồi, dãi ta phải không, ha ha, ta sẽ ăn cho tội mi “sạt nghiệp” luôn , đừng trách ta nhé.
- Vô tư đi. Nhưng nếu mai mốt mi trúng độc đắc phải khao tội ta gấp mười. Ok?
- Tội mi thật quá đáng , thấy ta lâm vào hoàn cảnh thê thảm này hòa vào bắt nạt à ??????....

Chiều nay, tổ nó thực tập môn Huyết học. Bài đầu tiên và cũng là bài quan trọng nhất với những Xét nghiệm tương lai như tội nó là học lấy máu (thú thật nó không hứng thú với chuyện lấy máu này chút nào). Sau khi cô Ngọc ôn lại lý thuyết, cô bắt đầu thực hành cho tội nó xem. Nhưng muốn thực hành phải có bệnh nhân, nhờ Lợi tình nguyện làm bệnh nhân (ngưỡng mộ quá). Cô tiến hành lấy máu cho Lợi, nó chăm chú nhìn, cố gắng tiếp thu để tí thực hành. Cô đúng là chuyên nghiệp thật, Lợi không nhăn nhó kêu đau gì cả. Cả bọn xúm vô hỏi:

- Lợi, đau không?
- Có đau không mi?

Lợi mỉm cười:

- Không đau tẹo nào.

Cả tổ nó trầm trồ, xuýt xoa khen cô. Cô cũng cười nói:

- Cô làm chỉ mang tính trình diễn thôi. Sau này các em còn “xịn” hơn cả cô nữa...Các em chú ý nghe cô nói một vài điều. Sau khi lấy máu xong, các em phải nhanh chóng tháo dây garo ra để máu lưu thông bình thường, nếu để lâu quá sẽ tắc tĩnh mạch, rồi loạn máu...rất nguy hiểm. Khi đặt mũi kim vào, các em thẳng tay chọc kim vào, đừng chần chừ, đừng thay đổi tư thế, nếu không sẽ khó lấy. Sự thay đổi tư thế đột ngột khi lấy máu cũng sẽ làm sai lệch kết quả xét nghiệm...Các em muốn bệnh nhân không đau thì cứ thẳng tay mà đâm (bạo lực quá).Thôi, bây giờ các em chia cặp ra thực hành nhé. Cô sẽ đứng bên, các em cứ yên tâm.

Lam háo hức, cười toan toét nói với My:

- My, ta với mi một cặp nhé. Ta “chích” mi, rồi mi “chích” lại ta.
-
- Sao mi im lặng vậy?
- Hi, Lam ơi, ta xin lỗi. Nhưng, ta không thể cặp với mi được.
- Tại sao?

- Ta không muốn chết, ta sợ mi lắm, mi nổi tiếng hậu đậu, lỗ như...
- Thôi đi, ta hiểu rồi, mi không tin tưởng ta chứ gì?
- Không phải, nhưng, nhưng...Nếu mi là ta mi sẽ hiểu, híc...Thông cảm cho ta nghe Lam...
- Để ta tìm đứa khác...

Nhưng kết quả thật tệ hại, không đứa nào dám làm bệnh nhân của nó cả. Con Linh còn nói:

- Thôi, tui không muốn “giao trứng cho ác” đâu .

Híc, buồn quá, hôm nay rõ là xui xẻo mà. Thằng Bí thư đang học Kí sinh trùng tôn tôn qua tổ nó chơi. Lam chạy lại, năn nỉ:

- Ê, cho tui xin ông tí huyết nhé ! Đi mà, năn nỉ đó.
- Dẹp đi bà, tui chưa muốn chết đâu. Nói đứa khác đi.
- Hu hu, nói hết cả tổ mà không đứa nào chịu cả.
- Vậy thì về xin ba mẹ bà á. Tui không muốn chết dưới tay bà đâu.

Trời ơi, sao tất cả không ai tin nó chứ? Đến cả con My cũng thế! Cô Ngọc sau một hồi thuyết phục cũng không lôi kéo được đứa nào tình nguyện cho nó “chích”. Cô bảo nó tạm thời hôm nay quan sát tụi bạn làm trước, tiết sau cô sẽ tính. Cô nói thêm:

- Em cũng đừng lo quá, chắc chắn lát nữa sẽ có nhiều bạn không lấy máu ra đâu. Lần đầu bao giờ cũng sẽ như thế. Em quan sát, rút kinh nghiệm, giờ sau thực hành tốt hơn.(cô có an ủi nó không ???).
- Dạ, em hiểu rồi.

Nhưng lời cô tuyên đoán hoàn toàn sai. Cả tổ nó đều lấy máu ok cả, chỉ có vài đứa đang lấy máu một ngon thì...tắt tị, máu không chảy nữa (eo ôi). Nhìn tụi bạn mừng rỡ mà nó sầu kinh khủng. Học lấy máu mà nó không được thực hành, không ai tin tưởng nó, không một ai...

- Đây, em làm gì mặt mày như đưa đám vậy?

-.....

- Nói hay không?
- Hôm nay em xui xẻo lắm thầy ơi....

Vậy đó, cả ngày toàn chuyện không đâu. Chiều nay học lấy máu thì không một ai chịu cho em làm, tụi nó sợ em...Chán quá thầy ơi, em mất lòng tin quá.

- Không sao đâu, rồi tụi nó phải cho em làm thôi. Học Huyết học phải lấy máu thường xuyên lẫn nhau, hôm nay buổi đầu nên không ép buộc. Chứ giờ sau giáo viên sẽ chỉ định, không muốn cho em làm cũng chịu thôi.
- Híc, thật không thầy? Nhưng cả buổi em không đụng vào cây kim, giờ sau có được làm cũng không chắc có làm được hay không.
- Giờ sau lên trường tập, lo gì chứ...

Lam bây giờ thở phào, xem ra thầy đã quên hẳn cái kiss lần trước ở nhà thầy rồi. Lúc sáng chở nó đi học, cả hai không nói với nhau lời nào, nó rất lo, nhưng giờ ổn rồi. Hi hi, nó tự cười một mình...Đây là nụ cười duy nhất từ sáng đến giờ của nó. Nhưng sau khi cười xong, nó lại ầu ầu nhớ lại chuyện không một ai chịu cho nó “xin tí huyết”. Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, chán quá !!!!!!!!!!!!!!!

41. Chương 41

Tối

Lam đang ngồi ở phòng khách xem phim. Phim hôm nay hay thế mà do nó còn đang buồn bực chuyện “chích” nên không hứng thú lắm. Có tiếng chuông cửa, nó lon ton chạy ra, đoán chắc là Tùng, vì chỉ có Tùng mới rảnh rỗi đến nhà nó giờ này thôi...Tùng đến thật đúng lúc, nó đang cần người để “trút bầu tâm sự”, hi hi.

- Ủa, là thầy à?

- Hừ, chứ em nghĩ ai? Em đang đợi ai à?

- À không, đâu có đợi ai, em đoán anh Tùng đến. Ồ mà thầy đến có chuyện gì không?

- Tùng hay đến giờ này lắm hay sao mà em nghĩ là cậu ta?

- Ủ thì cũng hay đến.

- Ngày nào cũng đến sao?

- Thì...Ê, mà mắc gì thầy hoạch hợ em dữ vậy, như hỏi cung người ta.

- Tôi thích thì hỏi đấy! Tôi hỏi thì em phải trả lời.

- Thầy...

Nó ngạc nhiên vì thầy quá, trước nay có bao giờ thầy nói năng kì cục vậy đâu, thầy hôm nay chẳng có chút quy tắc nào. Hình như thầy đang bực bội chuyện gì, thôi thì cứ nhin, nó quá biết thầy rồi, thầy mà nổi khùng lên sẽ rất đáng sợ. Dù đang ghét thái độ của thầy, nhưng Lam cũng cố dịu giọng:

- Không nói chuyện này nữa. Thầy vào nhà đi...

Nam lạnh lùng bước vào phòng. Lam lại thắc mắc:

- Thầy đến có chuyện gì thế?

Nam không nói, chỉ lôi trong cặp ra một mớ ống xi-ranh, bông băng, dây garo...

- Cái gì vậy thầy?

- Thấy mà không hiểu à, gốc vừa thôi chứ? – Nam làu bàu.

Lam ngẩng người ra rồi “à” một tiếng. Nó cười:

- Hiểu rồi, thầy muốn dạy em cách lấy máu chứ gì?

- Em gọi ba mẹ với thằng Hiền ra, em lấy máu họ, tôi sẽ đứng bên hỗ trợ nếu có sơ suất.

Nó chớp chớp mắt cảm động, vậy mà mới nãy nó ghét thầy, thật đáng trách. Nó hớn hỏ chạy vào gọi ba mẹ và thằng em ra.

Nhưng rồi nó buồn gắp bội lúc chiều khi “đón nhận” lời từ chối dã man của ba mẹ cùng thằng em.

- Sợ lắm, chị Hai mà làm gì. Chị Hai đừng mơ đụng vô người Hiền.

- Xin lỗi con, nhưng ba mẹ không thể...

Ôi trời, nó có nghe nhầm không. Nó vừa tức tối, vừa buồn, lại vừa mắc cười. Nó “nguy hiểm” đến vậy à? Sao ai cũng sợ nó hết vậy? Đến ngay cả ba mẹ mà cũng không tin tưởng nó có thể làm được thì ai có thể chứ? Nó chợt òa khóc, những ảm ức trong lòng không thể kìm nén được. Tại sao tất cả đều quay lưng với nó như thế? Nó đâu có làm sai chuyện gì, mà tại sao không một ai tin tưởng, chấp nhận nó? Gia đình, bạn bè làm quái gì, nó bỗng thấy chán ghét tất cả. Nó không thêm lau nước mắt, cứ ngồi bất động mà khóc mãi...Tất cả đều bất ngờ trước hành động của nó. Mẹ nó thở dài...Nó định đứng dậy đi lên phòng thì:

- Lấy tôi đi.

- Hả? Thầy nói gì kì vậy?

Lam đang khóc im bật (Nam quả có nhiều độc chiêu làm nó nín khóc). Ý Nam là muốn nó lấy máu của Nam, nhưng do bất ngờ, nên nó lại suy nghĩ sâu xa...Nam cười nhếch mép:

- Em lại suy nghĩ đen tối rồi, tôi bảo “lấy tôi đi” nghĩa là lấy máu tôi. Hiểu chưa?

Lam tròn mắt, ba mẹ với thầy Hiền cũng vậy:

- Anh Nam, đừng, chị Hai mà lấy máu anh là có chuyện đó. Tay anh sẽ sưng lên, máu chảy hoài không dừng...

- Im đi chưa? Dám trù hủ, chị chưa làm sao mà biết được? Biết đâu chị làm giỏi thì sao?

- Hiền, không nói bậy. Nam à, con nói thật chứ? Thực ra cô chú cũng muốn cho con bé thử lắm, nhưng...

- Con hiểu cô chú muốn nói gì, hì, không sao đâu. Con còn trẻ, nếu lỡ Lam lấy dư chút máu cũng không sao, cùng lắm bắt Lam nấu cho con tô thịt bò tái là xong. Còn trường hợp Lam lấy không ra máu thì con cũng mừng...

- Ê, thầy dám trù lấy không ra máu à?

- Em ăn nói với ân nhân của em vậy sao? Tôi không chịu làm bệnh nhân cho em nữa đó.

- Híc, xin lỗi thầy, thầy đừng từ chối, tội nghiệp em.

- Sao bây giờ không khóc nữa đi?

- Thầy đừng trêu em nữa, học thôi...

Ban đầu nó rất phấn khích, nhưng khi cầm cái xi-ranh trên tay, nó hồi hộp và lo lắng, tay nó vã mồ hôi, mặt mày xanh lét.

- Em làm gì căng thẳng dữ vậy? Người căng thẳng phải là tôi đây, tôi không biết có khùng không khi giao tính mạng mình cho em?

- Thầy có sợ cũng không được bỏ chạy, thầy đã đồng ý không được nuốt lời đâu. Hi hi, thầy đừng lo, em sẽ làm hết sức nhẹ nhàng, không đau đớn gì cho thầy cả.

Nam nhủ thầm: “Tại sao mình lại đồng ý làm cái trò này chứ? Ba mẹ cô ấy còn không dám cho cô ấy thử, mình thật là...Nhưng thật lòng, không hiểu sao mình tin cô ấy sẽ làm được...Nhóc, cố lên nhé!”

- Tôi cảnh cáo em trước, em làm cho đằng hoàng vào, nếu làm tổn hại đến tôi, em sẽ lãnh đủ đó.

Lam lè lưỡi:

- Gì mà nghiêm trọng vậy thầy, cùng lắm “trầy da tróc vảy” chút đỉnh thôi...Em làm đây.

Cả nhà nó nín thở theo dõi.

- Khoan, vừa nói vừa làm. Đầu tiên làm gì em nói đi.

- Uhm, phải sát khuẩn da 2 lần.

- Rồi, làm đi...

- Sau đó lắp kim vào bơm tim.

Nó run run lắp, loay hoay cả buổi mới lắp xong. Nam gất:

- Có tí chuyện cỡ con đó mà làm cả buổi mới xong, bệnh nhân chờ em chắc chết sớm luôn. Kiểm tra xi-ranh đi.

Lam làm theo. Xong, nó bắt đầu tìm van cho thầy. Ặc, cũng may tay thầy trắng nên cũng dễ thấy. Nó đã tìm thấy van.

- Sát khuẩn lần 3.

Nó nói rồi lấy bông sát khuẩn. Bây giờ mới là giai đoạn quan trọng, nó bắt đầu buộc dây garo vào tay thầy.

- Này, em buộc dây kiểu gì kì cục vậy. Lát nữa lấy máu xong tháo bao giờ mới ra chứ.

Lam ngơ ngác:

- Chứ buộc thế nào? Xưa giờ em toàn buộc như vậy thôi.

Mẹ nó lên tiếng:

- Khổ, nó vụng về lắm con ơi. Nó toàn buộc kiểu quái dị như vậy đó. Mấy lần cô nhờ buộc mấy cái bao ni-lon lại, nó buộc kiểu gì mà khi cần cô tháo không được, phải lấy dao cắt. Cô chỉ nó mấy lần không được, cô nản quá, mặc nó muốn làm gì thì làm.

- Dạ, nhưng đó là mấy cái bao ni-lon, còn dây garo mà dùng dao cắt chắc một ngày Lam dùng cũng cả trăm cái quá cô.

Nam nói rồi nghiêm nghị nhìn nó:

- Đây em thấy chưa, những chuyện đơn giản như vậy em làm còn không xong, huống hồ gì đòi lấy máu. Cũng may lúc chiều em không được làm, nếu không tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nào, lại đây, giờ tôi sẽ dạy em cách buộc. Tôi không phải mẹ em, vì vậy nếu trong vòng 10 phút em không buộc được, tôi sẽ có cách trị của tôi, tôi sẽ bắt em ngồi buộc đến khi nào được thì thôi. Làm không được đừng nghĩ đến chuyện đi ngủ tối nay nhé.

Ôi trời ơi, Lam đau khổ nhìn Nam. Tại sao nó lại gặp phải một ông thầy chết bầm như Nam ??? Ba mẹ nó tuy nghiêm khắc, nhưng cũng chưa bao giờ đối xử với nó dã man như vậy.

Nam bắt đầu dạy nó buộc. Thật tình, mấy chuyện này ngay đến thằng nhóc như thằng Hiên còn làm được, Lam tệ quá đi mất. Nam quả có “tinh thần thép”, nhìn cô học trò loay hoay mãi vẫn không buộc cho đàng hoàng được, Nam vẫn không quát tháo, mà chỉ nhẹ nhàng chỉ dẫn. Lam ngạc nhiên về Nam 1, thì Nam ngạc nhiên vì chính mình 10. Nam không biết vì sao mình lại thay đổi như thế?....

Sau 20 phút “chinh chiến”, cuối cùng Lam đã hoàn thành. Nó cười sung sướng:

- Yeh, được rồi, thầy thấy chưa? Ai bảo em không biết làm? Ba mẹ thấy con giỏi chưa?

Nhìn thái độ của Lam, Nam tuy rất vui nhưng vờ cần nhân:

- Thôi đi, làm có tí chuyện nhỏ hơn con kiến vậy cũng giỏi? Chuyện này mấy đứa con nít làm chưa đến 1 phút, em phải mất đến 20 phút .

- Kệ, làm được là giỏi, thời gian đâu quan trọng.

- Còn cái bướng nữa à? Nếu tôi không...

- Thôi thôi, thầy lại kể công nữa chứ gì? Xì, ghét. Thầy đưa tay đây, em buộc dây garo cho. Làm cho nhanh rồi đi ngủ, em mệt lắm rồi.

- Tôi còn mệt hơn em. Ê, em sát khuẩn lại đi, này giờ còn bay hết rồi còn đâu.

Buộc dây xong xuôi, nó cầm cái bơm tiêm. Tay run run. Nam cũng thông cảm cho nó, bất kì ai lần đầu cầm kim cũng như vậy cả. Nam cũng không ngoại lệ, hướng hồ gì Lam chứ. Nam động viên:

- Đừng hồi hộp, thoải mái đi.

Ba mẹ nó cũng mỉm cười, ý bảo nó tự tin lên.

Lam gật đầu. Nó run rẩy chọc kim vào tĩnh mạch. Thằng Hiên nhát gan đã lấy tai bịt mắt lại . Thấy Lam chần chừ, Nam bực bội quát:

- Làm trò gì vậy? Em cứ chọc thẳng vào, nhanh lên.

Lấy hết dũng khí, Lam chọc thẳng vào.

- Được rồi, bây giờ thì làm gì?

- Kéo nhẹ pit-tông, máu sẽ vào trong bơm tiêm...

- Thì làm đi.

Lam chậm rãi làm. Oái, sao nó kéo mãi mà cái pit-tong vẫn không rục rịch gì thế này. Mồ hôi đầy trán, nhưng noc không dám đưa tay lên lau. Nó bình tĩnh kéo lần nữa. Oh yeh, được rồi, máu đã chảy rồi.Nó mừng rỡ hét lên, nhảy cà tưng :

- Làm được rồi, yeh, ba mẹ thấy chưa, ai nói con không làm được ? Hiển, mở mắt ra đi. Nhìn thành quả của chị Hai kia .

Ba mẹ nó cười rạng rỡ. Thằng Hiển nhìn vào tay Nam, rồi ú ớ:

- Chị Hai, ơ, tay tay anh ...tay anh Nam...

Nó bực bội nhìn theo tay thằng em, miệng quát:

- Gì vậy? Thấy chị Hai giỏi vậy không...Ồ, trời ơi, thầy, thầy có sao không?

Mặt Nam xanh lét:

- Còn hỏi nữa à? Còn không mau rút cái xi-ranh ra, em muốn hại chết tôi à? Tôi không ngờ...

Lam hoảng hồn rút bơm tiêm ra.

- Á!

- Ôi, em xin lỗi, em lỡ tay. Thầy...

- ĐƯA MIẾNG BÔNG ĐÂY.

Ba mẹ nó cũng lo lắng. Thực ra mẹ nó dư khả năng chạy lai “cứu bồ”, nhưng mẹ muốn nó tự giải quyết .

- Ghê quá, chị Hai kinh khủng thật.

- Tôi không nghĩ em có thể bỏ bê “bệnh nhân” như thế, mới lấy được tí máu, em đã mừng đến mức quên không rút xi-ranh, quên không tháo dây garo...Em có biết hậu quả của việc buộc dây garo lâu quá là gì không? Em cần phải có trách nhiệm hơn với việc mình làm, rõ chưa?

- Dạ, em xin lỗi...

- Xin lỗi xin lỗi, đặt trường hợp em là bệnh nhân, nếu gặp phải nhân viên xét nghiệm như thế, họ xin lỗi em có chấp nhận không? Lời xin lỗi không phải bao giờ cũng phát huy tác dụng của nó đâu.

- Em hiểu rồi...Thầy có đau không? Mà tại sao thầy không nói em biết, nếu thằng Hiển không phát hiện ra thì sao?

- Tôi quá sững sốt, bất ngờ trước hành động của em, đến nỗi “cắm khẩu” luôn.

- Lần sau em sẽ không như thế nữa... Thầy cho em lấy máu thầy một lần nữa đi.

- Cái gì? Em nằm mơ à, tôi không có ngốc. Một lần là quá đủ rồi.

- Đi mà thầy, em năn nỉ đó.

- Tin tưởng em một lần như thế là được rồi.

- Thầy...

Có tiếng chuông cửa, sao tối nay nhà mình nhiều khách thế không biết?

- Hiển, ra mở cửa đi con...

42. Chương 42

Lam tiếp tục năn nỉ thầy:

- Thầy, một lần cuối cùng thôi. Thầy...
- Tôi nói không là không. Em đừng nhiều lời vô ích.

Vừa lúc đó:

- Ồ, hôm nay sao đông vui thế này? Chào anh Nam.

Nam bất ngờ nhìn vị khách mới vào, nhưng rồi cũng mỉm cười:

- Tùng à, em đến chơi hả?
- Dạ, lâu quá em không gặp Lam, em thấy nhớ nên đến thăm.

Vừa nói Tùng vừa nhìn Lam cười. Lam trêu:

- Ghê quá, mới gặp cách đây 3 ngày mà anh nói cứ như 3 tháng chưa gặp ấy.
- Hì, thì anh chỉ đùa vậy thôi.

Không hiểu sao nhìn Lam và Tùng nói chuyện cười đùa với nhau, Nam thấy khó chịu trong lòng:

- Em không lo thực hành tiếp đi, còn đứng đó nói chuyện, mai mốt thi coi chừng bị 0.

Tùng thắc mắc:

- Ủa, em đang học gì hả Lam?

Lam chỉ vô đồng “đồ nghề”:

- Em đang thực hành lấy máu. Trên trường thì không ai chịu cho em lấy máu, về nhà cũng vậy, híc.
- Đây, em nói cho đúng sự thật nhé, ai vừa bị em hại suýt chết hả?
- À à, em quên. Nhưng thầy cho em làm có một tí, em chưa rút ra kinh nghiệm gì nhiều, năn nỉ thầy cho làm lần nữa, thầy cũng không cho. Híc.
- Chị Hai nguy hiểm quá, ai dám chứ. Cho Hiên 500000 Hiên cũng không cho chị Hai đụng vô.

Tùng bật cười, xoa đầu Hiên nói:

- 500000 mà Hiên cũng không cho chị Lam đụng vào à? Ghê thật. Vậy thì anh phải thử xem để biết Lam “nguy hiểm” đến mức nào.

Dứt lời, Tùng kéo tay áo lên, ngồi xuống ghế trước con mắt ngạc nhiên của mọi người:

- Nào, chờ gì nữa. Làm đi. Anh muốn biết em “nguy hiểm” thế nào mà tất cả đều sợ hãi.
- Anh Tùng...
- Anh gan dạ lắm, không có gì làm anh sợ được đâu. Anh rất muốn thử.

Lam cảm động, Tùng luôn luôn đối xử tốt, luôn luôn làm nó vui vẻ. Còn nó, nó chưa bao giờ làm được gì cho Tùng. Cả lời tỏ tình của Tùng, nó cũng để lơ lửng trên đầu, nhưng Tùng không thúc ép, mà cứ luôn quan tâm, chờ đợi nó. Nó nợ Tùng quá nhiều rồi ...Hôm nay, nó không nghĩ rằng Tùng sẵn sàng làm bệnh nhân cho nó nữa...

- Đừng nghĩ ngợi nữa, làm nhanh đi, anh nôn nóng quá rồi, hi hi.
- Anh Tùng giỏi quá! Em có chết cũng không dám đâu.
- Đừng nói vậy làm chị Hai em nhụt chí chứ, ai cũng có thể mà, anh tin tưởng 100% chị Hai em sẽ làm tốt. Quan trọng chúng ta có dám hay không thôi. Lam nhỉ?

Tùng lại cười, nhìn nụ cười ấy, Lam như được tiếp thêm can đảm. Nó gật đầu:

- Uhm, anh nói đúng, ai cũng có thể. Em chuẩn bị dụng cụ đây, anh chờ em tí nhé.

Lần này do rút kinh nghiệm lần trước làm với thầy, nên nó trông có vẻ thành thực, pro hơn . Giai đoạn đưa cây kim vào với nó là khó khăn nhất (đương nhiên). Nó tự nhủ nếu lấy được máu của Tùng rồi không được mừng rỡ quá mà quên...rút kim. Nó tập trung tối đa, oa, máu đã bắt đầu chảy vô bơm tiêm rồi. Nó muốn nhảy cẫng lên nhưng cố kiềm chế. Lấy được hơn 1 cc, nó rút kim ra, dùng bông băng đắp lên vết kim. Nó mỉm cười sung sướng:

- Em làm xong rồi. Anh thấy đau không?

- Không đau tẹo nào, em giỏi lắm.

Tùng vừa nói vừa cười, nhưng nếu để ý, sẽ thấy nụ cười của Tùng...héo như lá úa .

- Cả nhà thấy chưa? Chỉ có anh Tùng là tin con thôi, anh ấy nói không đau nữa kìa.

- Chị Hai giỏi thật, hi hi. Đúng là Hiền không nên coi thường.

Nó vui sướng quay sang...ôm chằm lấy Tùng.

- Em cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm. Nhờ anh mà em thấy tự tin hơn rất nhiều.

Tùng đứng hình trước cái ôm của Lam, nhưng trong lòng hân hoan, hạnh phúc.

- Thôi thả anh ra đi, anh sắp chết ngộp rồi .

Lam bây giờ mới cảm thấy hơi xấu hổ vì hành động quá khích của mình, nó bẽn lèn:

- Xin lỗi, tại em vui quá.

- Cô chú cảm ơn con nghe Tùng. Còn Nhí, con vui đến nỗi quên Nam luôn kìa, công của Nam cũng không nhỏ đâu , cảm ơn Nam đi con.

Nghe mẹ nói, nó mới giật mình, này giờ nó quên bèn thầy, tề thật. Quay sang Nam định nói lời cảm ơn, nhưng khi nhìn thấy tay Nam thì:

- Ôi, tay thầy bị cái gì thế này?

Mọi người nghe nó hét cũng xúm xít lại hỏi han. Nam khẽ cười gượng gạo:

- Dạ không có gì đâu. Chắc do Lam để trật van nên thế thôi, mọi người đừng lo. Sưng có chút xiu thôi mà.

- Vậy mà chút xiu hử, đưa em xem...

Nhưng khi nó vừa khê động vào tay Nam, Nam đã thô bạo hất tay nó ra, lạnh lùng nói:

- Không cần, tôi tự lo được.

Nó hựt hẫng, cảm giác đau nhói trong lồng ngực trước thái độ của Nam. Tại sao lại xử sự với nó như thế? Nó muốn quan tâm cũng không được sao?

- Dạ thưa cô chú con xin phép về trước.

- Sao về sớm vậy con? Tay con có hề gì không, cô lo quá.

- Chuyện vặt thôi cô ơi, trật van thôi ấy mà. Mai trường có hội thảo nên con phải về chuẩn bị.

- Uhm, vậy con về. Cô chú cảm ơn con nhiều nhé.

- Không có gì đâu cô. Anh về nghe hai nhóc.

- Dạ tạm biệt anh Nam .

- Anh gọi Hiền là nhóc còn được, em lớn rồi anh cũng xem là nhóc.

- Nhỏ hơn anh thì đều là nhóc tuốt. Ở lại chơi vui vẻ, bye nhé...

- Ok, bye anh.

Lam thần thờ nhìn theo thầy. Đến cả chào nó về cũng khó khăn vậy sao? Thầy không hề chào nó, ngay việc liếc nhìn nó bằng quơ cũng không. Là sao chứ? Hay vì nó quên chưa cảm ơn nên thầy giận? Không, thầy đâu nhỏ nhen, ích kỉ như thế...Thực ra vì lý do gì? Nó đau lòng quá...

Nam bực bội dắt xe ra về, Nam cũng không biết vì sao lại cư xử với Lam như thế. Nhớ lại lúc đẩy tay Lam ra, Nam thấy đau lòng. Nhưng...vì sao chứ?... Nam cảm thấy khó chịu khi thấy Lam ôm Tùng, thân thiết với Tùng. Lúc Lam ôm Tùng, máu trong người Nam như sôi lên, muốn chạy lại xô hai người ra... Còn cảm ơn rồi rít nữa chứ, hừ, còn Nam thì vứt đi đâu? Nam cũng đã giúp đỡ không ít, càng nghĩ càng tức. Bực chịu không nổi. Vì cô ta mà tay mình bị thương thế này, đau chết được, còn cô ta chẳng thêm bận tâm nhiều...Cái quái gì thế này? Tại sao mình phải nổi giận nhỉ? Nam liên tục lắc đầu, cố xua đi những suy nghĩ của mình về Lam...Nhưng, càng cố không nghĩ thì hình ảnh Lam lại xuất hiện nhiều hơn...

43. Chương 43

Tối đó, Nam phải thức đến tận 2h sáng để chuẩn bị cho hội thảo ngày mai. Nam thầm trách bản thân tại sao lại đại dột đến nhà Lam, để làm “vật thí nghiệm” bất đắc dĩ, để phải thức đến giờ này.... Lên giường với biết bao suy nghĩ (về Lam ^^), Nam trằn trọc mãi vẫn không ngủ được. Cứ nhớ lại chuyện Lam và Tùng, Nam lại giận sôi người...Kết quả là đêm ấy. Nam chỉ ngủ vồn vện 1,5h đồng hồ ...

- Ạc, sao trông thầy y chang gấu trúc vậy?

-....

- Bộ tối qua thầy không ngủ hả?

- Tối qua mấy giờ Tùng về?

- Tại sao em hỏi đằng, thầy nói náo vậy?...Thầy về được 30 phút, anh ấy cũng về luôn. Mà thầy có nghe em hỏi không?

- Vì đến nhà em làm tốn biết bao thời gian quý báu, nên tôi phải thức cả đêm để bù lại (xạo quá).

- Trời, híc, vậy là do em à? Nhưng thầy làm gì phải thức chứ?

- Em đi học mà sao không biết gì vậy hả? Trường mình tổ chức hội thảo giữa các trường Y trên cả nước. Cứ 2 năm tổ chức 1 lần. Năm nay trường mình “đăng cai”.

- À, vậy hả, em đâu chú ý. Nhiệm vụ của em là đi học, còn mấy cái đó em không quan tâm làm gì ệt. Hội thảo gì đó mấy ngày thầy.

- 4.

- Lâu dữ nhỉ? À, tay thầy hết đau chưa, đưa em xem với.

- Hừ, em còn quan tâm tới tôi sao?

- Thầy nói gì kì vậy, thầy, ..., uhm, thầy cũng như người thân của em thôi, sao không quan tâm. Với lại, cũng do em nữa mà...Trời, sao còn bầm tím ghê vậy nè?

- Nhìn không khéo người ta tưởng tôi bị chó đại cắn ... Công nhận em “ghê gớm” thật.

- Trêu em nữa sao?...Làm sao cho hết sưng hả thầy?

- Bị tí ti vậy mà em làm như to tát lắm...Mai mốt hết thôi...Lần sau em chú ý đừng để trật van đó, may tôi là người “chịu trận”, nếu mà là người khác, cả đời họ không dám đến gặp em nữa.

- Uhm, biết rồi...Híc, có khi do da thầy nhạy cảm quá, em làm anh Tùng có hề gì đâu.

Tùng, Tùng, lúc nào cũng Tùng. Nam bực bội kinh khủng khi nghe Lam nhắc đến Tùng, nhưng cố kiềm chế lại, trừng mắt quát Lam:

- Da tôi nhạy cảm à? Do em hậu đậu không có kĩ năng thì có, còn đổ thừa cho tôi nữa.
- Ô ơ, em xin lỗi vì trách oan thầy. Là do em thiếu kĩ năng, lần sau sẽ cố gắng...Thầy đừng giận nữa nhé. Sao dạo này thầy hay cáu gắt với em vậy chứ? Híc...
- Nghे giọng Nam, Lam biết thầy nó đang bực bội, nên nó biết điều “dĩ hòa vi quý”, nếu không không biết ông thầy của nó sẽ làm những chuyện gì ...
- Tôi cáu gắt khi nào chứ, chắc do áp lực công việc nên xì-trét thôi.
- Hi, bây giờ thì em đã hiểu
- Nói vậy ý gì đó?
- Có gì đâu, thôi thầy lo lái xe đi...

Đến trường, Lam mới để ý đến tấm băng-rôn treo trên cổng ” Chào mừng các quý vị đại biểu về tham dự buổi hội thảo Y học”. Tấm băng-rôn này người ta treo 2 ngày rồi, nhưng Lam không quan tâm nên không thèm đọc, nếu Nam không nói về buổi hội thảo chắc nó cũng không biết. Hội thảo cả nước có khác, Lam nhìn xung quanh thấy xe ô tô nhiều quá trời.

Kitssssssssss, Nam dừng xe đột ngột, Lam ngã dúi về phía trước, xém té. Nó bực bội nhảy xuống xe, vừa mở miệng định trách Nam, thì nó bất gặp ánh mắt Nam, nó nín thình, chăm chú nhìn ánh mắt ấy. Ánh mắt vừa xen lẫn bất ngờ, ngạc nhiên, tức tối, và...có cả yêu thương. Nó dõi theo hướng nhìn của mắt Nam, nó...cũng sững sốt. Đã hơn 5 năm trôi qua, kiểu tóc, cách ăn mặc...có thay đổi ít nhiều, nhưng đôi mắt, nụ cười ấy..., vẫn rất đặc biệt, vẫn để lại trong con người ta những ấn tượng sâu sắc. Lam bàng hoàng....Là cô gái trong bức hình mà nó vô tình thấy trong phòng Nam.

44. Chương 44

Lam nhớ lại những lời Tùng kể về người yêu của Nam. Cô gái ấy rất xinh, tên Yến, nhỏ hơn Nam một tuổi và cũng học Y. Lúc mới vào cấp 3, Yến đã rất mến mộ, thần tượng Nam (vì lý do gì thì mọi người đọc lai chap 1 nhé). Chính Yến đã chủ động làm quen với Nam. Nam ban đầu khó chịu, bực bội vì có một con nhóc liên tục “bám đuôi”, nói đủ chuyện trên trời dưới đất với mình. Nhưng dần dần, sự có mặt của Yến bên cạnh đã là một cái gì đó rất quan trọng, và không thể thiếu. Họ trở thành một cặp. Cho đến ngày Yến thi Đại học xong, cô nhận được học bổng toàn phần ở Đức, chuyên ngành Bác sĩ đa khoa mà cô yêu thích. Những nỗ lực, cố gắng của cô đã được đền đáp xứng đáng. Yến vừa muốn đi du học, vừa muốn được ở bên Nam. Yến đã suy nghĩ rất nhiều. Cô có nhiều hoài bão, cô khao khát được tìm hiểu, nâng cao kiến thức ở Đức. Nhưng thời gian học quá lâu, tận 7 năm. Liệu Nam có đủ kiên nhẫn để chờ đợi cô trở về không? Tình cảm khi ấy liệu có được như bây giờ không?...Phản Nam, Nam tin chắc Yến sẽ ở lại, vì Nam biết Yến rất yêu Nam. Và Nam cũng như thế...

Đến khi nghe quyết định của Yến, Nam không thể tin được. Nam cay đắng nhận ra tình yêu của mình không đủ để có thể giữ Yến ở lại. Yến cũng rất đau khổ, cô dằn vặt bản thân nhiều đêm liền, mới có thể đưa ra quyết định đó. Cô không thể từ bỏ ước mơ của mình, cô mong rằng Nam sẽ hiểu và thông cảm cho cô...

Từ ngày Yến đi, Nam như sống trong thế giới khác, tính tình cũng thay đổi dần. 1 năm sau, Nam cũng lên đường sang Pháp...Tùng còn nói với nó:

- Anh nghe anh Hai anh kể trong từng ấy năm, hình như họ không liên lạc gì với nhau cả. Nhưng anh nghĩ tình cảm của họ chắc vẫn còn, tình đầu thường khó quên mà...Nếu anh là chị Yến hoặc anh Nam, anh sẽ không cư xử như vậy. Yêu nhau mà như thế à? Vì họ quá trẻ con và nông nổi nên họ mới đánh mất nhau. Giá như anh Nam thông cảm cho chị Yến thì mọi chuyện có lẽ đã tốt hơn. Nếu chị Yến chủ động gọi điện, giữ liên lạc với anh Nam, mọi chuyện đã tốt hơn...Nhưng tất cả chỉ là giá như, là nếu. Mọi chuyện đã kết thúc.

Khi đó tuy đang buồn vì biết chuyện Nam từng có người yêu, vì người đó mà Nam thay đổi nhiều như thế nào, nhưng nghe giọng điệu của Tùng, Lam bật cười:

-Anh nói hay nhỉ?

- Anh chỉ nói sự thật thôi mà...

Lam đứng chôn chân bên cạnh Nam. Rất có thể, cô gái đang đứng trước mặt Lam là Yến-người yêu cũ của thầy. Sau khi nở nụ cười với Nam, cô gái ấy không có hành động hay lời nói gì, chỉ yên lặng nhìn Nam. Lam cảm nhận cái nhìn đó chất chứa bao tình cảm yêu thương. Nam phá tan bầu không khí ngột ngạt này:

- Đã lâu không gặp em, Thu Yến!

Mặc dù đoán trước được cô gái này là Yến, nhưng Lam vẫn không khỏi buồn bã. Cô gái đã trở về...

-Em vô trước đây, thầy vô sau nhé. Em chào chị.

Lúc này Yến mới biết sự hiện diện của Lam. Cô giật mình:

-À, chào em.

Lam cố bước thật nhanh để không nghe bất kì điều gì giữa thầy và Yến, nhưng bên tai nó loáng thoáng nghe Yến nói:

- Anh vẫn còn giận em sao?....

Họ chia tay khi còn trẻ, những suy nghĩ vẫn chưa chín chắn, thấu đáo...Bây giờ, họ đã trưởng thành, sau bao lâu xa cách, họ có nhận ra tình yêu của mình không, họ có trở lại với nhau không?...Những câu hỏi ấy quanh quẩn trong đầu, khiến Lam không thể tập trung học được. Điện thoại nó báo có tin nhắn. Của thầy: “Lát nữa giải lao ra gặp tôi một chút”. Chỉ một tin nhắn vắn vắn 9 chữ nhưng lại làm nó hồi hộp kinh khủng, và lại càng không thể chú ý đến lời cô giảng. Cô vừa cho giải lao, nó “ba chân bốn cẳng” chạy ào khỏi lớp.

- Làm gì chạy như ma đuổi vậy hả? Em mà bị té tôi không đỡ kịp đâu.

Lam quay lại. Thầy đứng rất gần nó, mà sao nó cảm giác quá xa vời thế này. Nó gượng cười:

- Ma đuổi gì đâu? Té thì chịu chứ biết làm sao. Thầy gọi em ra có chuyện gì không?

- À, em có thể gọi điện nói ba mẹ chở em về được không? Trưa nay tôi có chuyện nên không thể chở em về được.

- Uhm, không sao, em sẽ gọi cho ba em. Thầy làm hội thảo gì đó tốt không?

- Cũng tạm được. Nhưng tôi không thích không khí ngột ngạt trong đó. Tôi phải chịu đựng thêm 3 ngày nữa, haiza...Mà sao hôm nay em quan tâm tới công việc của tôi thế? Chẳng phải em ghét mấy cái hội thảo lắm sao?

- Thuận miệng hỏi vậy thôi...À, chị hồi sáng ấy, cũng là Bác sĩ hả?

- Hả? Em nói Yến à? Ồ, cô ấy học Bác sĩ ở Đức, về nước được nửa năm rồi.

- Vậy hả? Em vào lớp đây.

- Uhm....

Lam lững thững bước vào lớp, lòng nặng trĩu. Chắc trưa sẽ đi với chị Yến đó chứ gì? Hai người rồi sẽ trở lại thôi. Chị ấy xinh đẹp, tài năng vậy mà...Quan trọng hơn cả là thầy cũng còn thích chị ấy, chị ấy cũng thích thầy. Nhìn ánh mắt họ sáng nay là nó đủ hiểu...

- Sao hôm nay trông lạ thế nhỉ? – Nam nhìn theo bóng Lam lảo lảo...

Trước khi đi ngủ, nó lại nhận thêm một tin nhắn của thầy. Đọc xong, nó buồn muốn khóc: “Sáng mai em chịu khó nhờ ba mẹ em chở đi học, tôi phải đi ăn sáng với thằng bạn. Chiều tôi sẽ chở em về. Em thông cảm nhé”...Có cần phải nói dối nó không? Nó dư sức biết thầy đi với Yến. Lúc trưa, Ti tình cờ thấy thầy và Yến ngồi trong quán Café. Ti thắc mắc người con gái đó là ai, và vì sao thầy không chở nó về nên chạy

qua nhà nó hỏi cho ra lẽ. Nó nghe Ti kể xong, cười buồn, chỉ bảo đó là người bạn của thầy thôi...Ti không tin lắm, nhưng cũng không hỏi nó nữa. Nó hỏi tại sao không hỏi thằng Nam. Ti nhún vai, bảo có hỏi Nam cũng không trả lời, có khi còn bị mắng nữa. Đúng là kì lạ!...Ti rủ nó tối mai đi BigC sắm vài cái áo, nó cũng đang chán nên ok ngay....

Quả là một đêm khó ngủ. Nó cứ nghĩ mãi về Yến, về thầy...

Hôm nay học cả ngày, đúng là mệt mỏi, nó phải cố gắng lắm mới tập trung được, học kì này nó học nhiều môn “khoai” cực. Khi nãy thầy gọi điện, bảo nó học xong xuống nhà xe chờ thầy...

Sân trường bây giờ vắng vẻ, dấu sao cũng muộn rồi. Lúc này nó phải vào thư viện lựa sách nên mới muộn thế này. Tí nữa thế nào nó cũng bị thầy la vì tội lè mề cho xem...Nó nhìn thấy thầy ở dãy nhà xe, vội chạy lại... Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, nó hoảng hốt dừng lại. Yến đang ở đấy, vì cây trụ che khuất nên nó chỉ thấy thầy. Biết nghe lén là không tốt, nhưng nó không biết chạy đi đâu, nó nép sát vào cây trụ gần đó. Nhưng nó không thể nghe được hai người đó nói gì, chỉ nghe man mác “anh anh, em em” gì đó. 10 phút trôi qua, gần 5h30 rồi, họ vẫn chưa nói xong. Nó chán nản...

Và rồi, tim nó như vỡ tung ra, khi nhìn thấy Nam ôm Yến, và còn đặt một nụ hôn lên mái tóc dài của Yến. Lam như đóng băng tại chỗ, nó không còn cảm giác được gì. Nước mắt nó rơi trong vô thức. Tim nó đau nhói...Hai người đứng như thế một lúc lâu, rồi Nam thả ra, nhìn sâu vào mắt Yến...

Lam không đủ sức để nhìn nữa. Cái lần thấy Tùng thân mật với một cô bạn, Lam cũng bức, nhưng, thật khác, so với lúc này. Lần đó, nó không buồn. Lần đó, nó không khóc. Lần đó, nó không suy sụp. Lần đó, nó không đau. Lần đó, nó không có cảm giác ngọt thở...Bây giờ, lòng nó đau, đau đến nỗi có thể chết đi...Lẽ nào, nó yêu thầy nhiều đến thế? Lẽ nào, yêu là phải đau khổ thế này? Nó ngã khụy xuống, nó cố kìm những giọt nước mắt đáng ghét đang ngoan cố rơi, nhưng không được...Tại sao người đó lại trở về? Nếu người đó không trở về, biết đâu nó còn một chút hy vọng...Nhưng, nó chợt thấy mình thật ngốc khi đổ lỗi cho chị Yến. Nếu hai người yêu nhau, thuộc về nhau thì sau bao nhiêu xa cách, họ vẫn trở về bên nhau. Thầy và chị Yến là như vậy...Nó lau nước mắt, lén bỏ chạy khỏi nơi ngọt ngào này...Nó đang đứng trước cổng trường, phân vân không biết phải về nhà như thế nào. Cuối cùng, nó quyết định gọi ẹ...

Nam mồ hôi mồ kê hớt hơ hớt hải chạy vào nhà Lam:

- Cô ơi, Lam về nhà chưa hả cô?

Mẹ Lam ngạc nhiên:

- Ủa, Nam đó à? Lam về rồi con.

Nam thở phào:

- May quá, vậy mà con đi tìm nãy giờ. Con gọi cả chục cuộc điện thoại mà Lam không bắt máy.

- Chắc nó để điện thoại ở đâu đó nên không nghe. Đạo này con bận lắm hả?

- Dạ, cũng có đôi chút. Mấy hôm nay con không chở Lam đi học được...

- Có gì đâu con! Chuyện đó cô chú phải lo mới đúng, làm phiền con chở nó lâu quá vậy rồi, cô chú thấy ngại lắm. Có lẽ phải cho nó tự đi xe máy thôi.

- Đường xá xe cộ vậy, Lam đi không được đâu cô ơi. Qua ngày mai con rảnh rồi, con sẽ chở Lam đi học lại. Cô chú đừng thấy phiền...Thôi muộn rồi, con về đã.

- Ủ con về. Cô cảm ơn con nhiều nghe Nam, con giúp con bé nhiều quá.

- Có gì đâu mà cô phải khách sáo thế ạ!...

Mẹ Lam nhìn theo, ngạc nhiên vì sao Lam gọi bà đến chở về vì Nam có chuyện bận, còn Nam lại vội vã chạy đến thôi Lam về nhà chưa? Bà lắc đầu, không hiểu nổi bọn trẻ...

Lam vừa ở phòng tắm bước ra, thấy Nam, nó đứng luôn ở nhà bếp. Bây giờ nó không muốn nhìn thấy Nam...Nó ngồi, nghe những lời Nam nói với mẹ, nó lại khóc. Tại sao lại quan tâm đến nó, không thích nó thì đừng đối xử tốt với nó như vậy, để gieo vào lòng nó những hy vọng hão huyền...Nó với tay lấy cái điện

thoại để trên bàn. 18 cuộc gọi nhờ của Nam. Nó gục đầu xuống bàn ăn...

45. Chương 45

Tối, mẹ Lam qua nhà bạn có tí việc nên Lam nhờ mẹ chở qua nhà thầy luôn. Haiza, tâm trạng thế này đi chơi cho khuây khỏa cũng tốt. Chào ba mẹ thầy xong, nó nhẹ nhàng đi lên phòng Ti. Cửa phòng Nam đang mở. Hai anh em đang nói chuyện, hai người cố gắng nói vừa phải, nhưng nghe giọng, nó đoán Ti và Nam chỉ muốn hét thật to lên.

- Em hỏi anh lần cuối, anh có thích chị ấy không?

- KHÔNG. Anh phải trả lời em bao nhiêu lần nữa em mới hài lòng đây?

- Anh nói dối. Anh phải có một chút tình cảm gì đó, nếu không anh sẽ không tình nguyện làm nhiều việc cho chị ấy như thế. Dạy học cho chị ấy, chở chị ấy đi học, còn chịu cho chị ấy lấy máu nữa. Anh đã thay đổi nhiều lắm, anh biết không?

- Em đừng lải nhải nữa được không? Anh làm những việc đó chỉ là nghĩa vụ. Nghĩa vụ thôi em hiểu không? Ba mẹ chẳng bảo anh quan tâm đến cô ấy còn gì? Cô ấy chỉ là em gái thôi. Anh thay đổi hay không tự anh biết, em không cần bận tâm.

- Anh, em là em của anh, em hiểu anh. Anh đừng có phủ nhận được không? Lúc chị ấy bị ốm, anh quan tâm như vậy cũng là giả tạo sao? Lúc chiều anh sốt sắng cho chị ấy như vậy là vì cái gì?

- Trách nhiệm và nghĩa vụ...

- Anh dẹp cái nghĩa vụ nhảm nhí của anh đi...

- TI ƠI, TI...

Nó lau thật nhanh những giọt nước mắt nóng hổi, nó làm ra vẻ như mình vừa mới đến, cố hét thật to, chạy vào phòng Nam:

- Eh, nhanh lên. Có muốn đi không thì bảo, lẹ lên chị về có chuyện nữa.

- Chị, chị đến lúc nào thế?

- À, chị mới vừa đến thôi.

- Chờ em một tí nhé. Em đi thay quần áo.

Ti đi, bỏ lại Nam và Lam. Nam hỏi:

- Lúc chiều em làm gì tôi gọi không nghe? Tôi bảo em đứng chờ tôi sao lại bỏ về trước?

- Em quên, cứ tưởng thầy lại có việc bận. Em đi tắm, bỏ điện thoại trên bàn nên không biết.

- Hừ, về trước cũng phải nói cho tôi biết chứ! Em có biết tôi phải lục tung cả trường lên không? Gọi cho Ti nó cũng không biết, gọi cho em thì không được. Tôi tìm em khắp nơi. Tôi lo lắng lắm biết không?

- Không.- Nó dừng dừng đáp, lại cái trách nhiệm, nghĩa vụ vớ vẩn đó. Lo cho nó à? Không hiểu sao, nó ghét thầy, ghét cái thái độ của thầy.

Nam ngạc nhiên nhìn nó. Sao nhìn Lam lạ vậy? Như mọi khi thế nào Lam cũng xin lỗi riu rít, rồi cười nói, bảo Nam đừng giận. Tại sao lại thế? Chuyện gì đang xảy ra? Nhìn sắc mặt xanh xao của Lam, Nam lo lắng sờ tay lên trán Lam:

- Em làm sao thế? Sốt...

- Đừng động vào em.

Lam lạnh nhạt nói, hất luôn cả bàn tay ấm áp của Nam, khi tay Nam vừa chạm vào trán nó. Nam sững sờ nhìn nó. Nó đau lòng lắm...Nó và thầy, giờ tại sao lại thành ra thế này?

- Chị, đi thôi. Ồ, sao trông chị phờ phạt thế, có đi được không vậy?
- Chị tự dưng thấy mệt quá, hôm khác chị em mình đi nhé.
- Uhm, chị đừng làm em sợ chứ, chị về nghỉ cho khỏe đi. Anh Hai, chở chị...
- Không cần đâu, mẹ chị sẽ qua chở ngay. Chị về nhé...

Lam vội vàng ra về, nó không muốn ở đây thêm một phút một giây nào nữa. Ngày hôm nay, quá đủ với nó rồi...

Nó giận Nam, tại sao lại đối xử với nó như thế chứ?...Đúng là đồ xấu xa mà...Nó nằm trên giường, nước mắt lại tuôn rơi. Chưa khi nào nó khóc nhiều như thế này, vì ai? Vì thầy, vì thích thầy mà nó thành ra thế này đây. Như một con ốc. Nó từng nhủ với bản thân sẽ không bao giờ khóc vì chuyện tình cảm. Nhưng người tính không bằng trời tính. 20 tuổi, biết yêu lần đầu, nó phải chịu những chuyện như vậy. Thích một người mà người đó không thích nó, đối xử với nó tốt như thế chỉ vì nghĩa vụ. Rồi phải chứng kiến người nó thích thân mật với người yêu cũ...Tại sao chứ? Tại sao nó phải chịu đựng những điều này? Ai đó hãy giúp nó, kéo nó ra khỏi tình cảnh này.

46. Chương 46

Suy nghĩ một lát, Lam rút điện thoại nhắn tin cho Nam “Từ mai thầy không cần qua nhà em nữa, em tự đi được. Cảm ơn thầy thời gian qua đã giúp đỡ em rất nhiều...”. Gửi xong, nó ngồi chờ. Nó thấy nó ngốc quá, thầy đã nói rõ như vậy, nó còn chờ đợi, hy vọng điều gì nữa? ...

Có tin nhắn mới, nó đọc xong, cảm giác hụt hẫng quá chừng. Nam chỉ nhắn vắn vẹn một từ “Uh”. Thà không nhắn lại thì thôi, Lam chưa ghét ai nhắn tin mà chỉ nói “Uh”. Nó bực bội quẳng cái điện thoại vào góc giường...

Nó thật sự không là gì với thầy cả sao? Tình cảm này chỉ xuất phát từ nó, đây chỉ là tình yêu đơn phương thôi sao? Nó không muốn, không muốn chút nào...Lòng kiêu hãnh trong nó trỗi dậy, không, nó không thể tiếp tục thích thầy nữa. Nếu tiếp tục, sớm muộn tình cảm này sẽ bị phát giác. Nó không muốn nhận sự thương hại từ thầy, và cả ánh mắt khó xử của thầy. Hãy để mình nó chịu đựng tất cả. Cứ như vậy, thầy và chị Yến sẽ vui vẻ bên nhau, nó cũng sẽ tìm được hạnh phúc của mình. Dù hạnh phúc ấy không phải là thầy-người mà nó luôn mong mỏi mang lại hạnh phúc, niềm vui cho nó. Tình yêu của nó cao thượng quá nhỉ? Nó nhếch mép cười. Chấm dứt, hạ màn tại đây. Quên đi cái tình cảm đơn phương đầy đau khổ này. Cố lên, litter girl, Lưu Trà Lam là ai chứ? Không thích người này thì thích người khác, đơn giản thôi mà...

- Anh Tùng à, Lam đây, lời anh nói với em hôm ở cánh đồng cỏ may còn giá trị không ạ?...

Nam ngốc nghếch khi đọc tin nhắn của Lam thì cũng có chút bất ngờ, nhưng nghĩ cô nhóc có chuyện gì buồn bực nên mới thế. Nam không biết nhắn gì, chỉ biết “uh”, dù trong thâm tâm thắc mắc rất nhiều. Nam tự nhủ mai một cô nhóc sẽ bình thường lại thôi, lại đòi chở đi học này nọ...Nam khẽ cười, không biết rằng mọi chuyện không đơn giản như thế!

Lam loay hoay cả buổi mới dắt được chiếc xe máy ra khỏi nhà. Trong kì nghỉ hè vừa rồi, Tùng đã tập xe máy cho nó, nó nhanh chóng thi lấy bằng lái xe, và đi cũng tương đối ok. Nhưng nó không nói cho Nam biết, vì muốn tiếp tục được Nam chở đi học mỗi ngày. Giờ thì...Nó thở dài. Ba mẹ yêu quý của nó thấy con gái cứng vắt vả cũng xót, tuy nhiên vì muốn nó “tự lực cánh sinh” nên đành giả vờ không quan tâm.

- Chào ba mẹ con đi học, híc. Dắt xe khổ chết mà không ai giúp...
- Ồ, con đi học cẩn thận đó, đừng có tông người ta đó nghe. Tự dắt cho quen, lỡ đến chỗ khác không có ba mẹ thì ai dắt?

- Thì con nhờ người khác chứ có sao đâu? Không lẽ nhờ mà người ta không giúp...Thôi con đi đây. Trễ rồi...
- Đi cẩn thận nghe con!
- Biết rồi mà, mẹ nhắc mãi...

Nam dắt xe, theo thói quen Nam lại đến nhà Lam. Đi được gần nửa đường, Nam mới chợt nhớ đến tin nhắn của Lam. Nam tự cười với mình, rồi quay xe lại....

Những thứ đã thành thói quen, nếu thiếu sẽ rất khó chịu. Mọi ngày có Lam ngồi đằng sau, huyền thuyên đủ thứ, rồi la oai oái vì Nam phóng nhanh, phanh gấp...Hôm nay, Nam thấy trống vắng quá chừng. Chính Nam cũng không biết vì sao mình lại buồn đến thế? Con trai, suy cho cùng, dù tài giỏi đến đâu cũng rất ngốc...

Lam vừa đến phòng Sinh hóa đã bắt gặp Nam và Yến đang đi với nhau, cười nói rất vui vẻ. Nó nuốt nước bọt, trấn tĩnh bản thân “Không có gì phải sợ, cứ xem như không thấy gì. Không thấy sẽ không đau...”.

- Lam!

Nam chạy đến gần, cười rạng rỡ gọi nó, chưa bao giờ nó nhìn thấy nụ cười ấy trên khuôn mặt Nam. Bây giờ nhìn Nam thật âm ỉ, gần gũi, chứ không còn cảm giác lạnh lùng cố hữu. “Đúng là ở bên người yêu có khác” - nó buồn bã nghĩ thầm. Nhưng nó nào biết Nam cười tươi như vậy vì được nhìn thấy nó. Tối qua nhìn nó ỉu xiu, Nam lo không biết nó có ốm đau gì không, bây giờ thấy nó vậy, Nam rất mừng.

- Gọi em làm gì?

Lam đáp lại Nam bằng khuôn mặt lạnh tanh, nụ cười trên mặt Nam biến mất. Sững sờ.

- Em, có chuyện gì à?

- Không, thầy lo cho bạn gái thầy kìa.

Nam định nói gì thì Yến bước đến cười thật tươi, tay choàng vào cánh tay Nam:

- Chào em, chị là bạn của anh Nam. Chị tên Yến, còn em.

Lam cố nén cảm xúc lại khi nhìn thấy Yến thân mật với Nam như vậy, Nam cũng để mặc Yến choàng tay vào tay mình. Hừ, bạn à, sao không nói bạn gái luôn đi? Nó cười gượng gạo:

- Chào chị, em là Lam.

- Ô, em là Lam đây sao? Chị nghe anh ấy nhắc đến em nhiều lắm. Được làm em gái Nam, chắc Nam đối xử tốt với em lắm đúng không?

Em gái à? Cái mác “em gái” này, nó chẳng cần...

- Dạ, em đâu có diễm phúc làm em gái đâu chị. Chỉ là học trò bình thường thôi. Í, em sắp vào học rồi, em đi trước đây.

- Ủ, tạm biệt em nhé.

Nó bước đi thật nhanh, để không phải nhìn thấy thầy và Yến. Nhưng, làm như thế khác nào trốn tránh? Lam bực bội vò đầu tóc (cũng may tóc nó có mấy sợi ^^). Thôi, mặc, tới đâu hay đó, nó không còn đầu óc mà suy nghĩ thêm...Đằng sau, Nam ngẩn người nhìn theo nó đầy khó hiểu...

- Lam, mi đang nghiêm túc đó hả?

- Mi hỏi ta câu này này giờ mấy lần rồi biết không Diệu?

- Vì ta không tin nổi mi thích Tùng.

- Ta có thích Tùng, nhưng thích không nhiều như thích thầy thôi.

- Mi cặp với Tùng như vậy chẳng khác nào lợi dụng anh ấy cả.

- Sao lại nói ta lợi dụng chứ? Ta không có thể. My, mi nói thử xem, làm gì mà im khò này giờ vậy?

My bây giờ mới từ tốn nói:

- Diệu, mi nói vậy cũng hơi quá. Con Lam cũng đâu phải lợi dụng gì. Biết đâu Tùng mới đích thực là Prince của nó, là người mang lại hạnh phúc cho nó thì sao? Mặc dù như vậy cũng không nên, nhưng đây là cách tốt nhất để nó có thể quên được thầy trong lúc này. Biết đâu Tùng sẽ làm nên “kì tích” thì sao?

- Biết đâu, biết đâu. Đâu biết thì có. Mi nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu Lam không thể thích Tùng. Làm thế không phải tổn thương anh ấy thêm à?

- Nhiều chuyện quá, mi nghĩ cái đơn giản trước đi, mấy chuyện khác đến đâu hay đó. Anh Tùng đẹp trai, tài giỏi, con gái si mê không kém gì thầy, con Lam được anh ấy thích phúc đức quá rồi. Giờ đến cuối đời thử hỏi nó tìm được ai tốt hơn anh ấy? Lấy người yêu mình sướng gấp tí lấy người mình yêu, tụi mi hiểu không? Quyết định vậy đi. Phiền phức quá.

- Nhưng liệu con Lam có vui khi ở bên Tùng không?

- Diệu ơi là Diệu, mi làm gì cứ nghĩ đến chuyện đâu đâu vậy? Lúc trước chẳng phải con Lam luôn kể với bọn mình là đi với Tùng rất vui hay sao? Ta tin Tùng tuyệt đối...

- Thôi thôi đừng nói nữa, ta nhức đầu quá. Ta đã quyết định với anh Tùng tối qua rồi, giờ cũng không thay đổi được. Mi đừng lo quá Diệu, con My nói đúng, anh Tùng rất tốt, ta tin ta sẽ vui vẻ bên anh ấy. Anh ấy đâu sao cũng tốt hơn ông thầy đáng ghét của ta. Anh ấy quan tâm, chăm sóc, lo lắng cho ta...

- Mi nói đi cũng phải nói lại chứ, thầy không lo lắng i sao? Không quan tâm mà tối nào cũng kèm mi học? Không quan tâm mà chở mi đi học mỗi ngày? Không quan tâm mà lúc mi bị ốm thầy hoảng hốt đến thế? Không quan tâm mà cắn răng chịu mưa suốt mấy tiếng đồng hồ chờ mi?

- Nhưng tình cảm thầy quan tâm ta là gì chứ? Không phải là thứ tình cảm ta cần, mi hiểu không Diệu?

- Ta hiểu chứ, nhưng ta không muốn mi tự làm tổn thương chính mình. Mi cặp với Tùng không chỉ tổn thương mi, mà còn tổn thương cả anh Tùng nữa...

- Đừng nói nữa, đừng làm ta phân tâm. Con My có anh Nhật, mi cũng chấp nhận Hải rồi. Ta cũng phải tìm người yêu cho ta chứ. Đúng không? Hi hi, đừng nghĩ nhiều quá...

- Haiza, con Lam đúng đó Diệu ơi. Chuyện tới đâu hay đó...Bỏ qua đi. Việc quan trọng bây giờ là gì biết không?

My đổi giọng hình sự làm nó và Diệu ngạc nhiên. Tụi nó nhìn nhau ngơ ngác rồi đồng thanh:

- Chuyện gì mà nghiêm trọng thế?

- Lam phải khao một cháu.

- Ê, lý do gì bắt ta khao?

- Mi có người yêu. – My tỉnh bơ.

- Trời đất, ăn gian vừa thôi, hai tụi mi có người yêu không khao, giờ đến lượt ta lại như thế là sao?

- Người yêu mi hoàn hảo tuyệt vời nên phải thế thôi.

- Đẹp đi, anh Nhật với Hải không tuyệt à?

- Đương nhiên không bằng rồi, anh Tùng No.1.

Hai con bạn nó đồng thanh làm nó vừa bực vừa buồn cười. Vì ăn mà “hạ bệ” cả người yêu thế kia, nếu hai tên đó biết chắc nhảy hũ nước cơm chết quá ^^ . Con My bồi thêm:

- Anh Tùng 10/10, còn anh Nhật với Hải chỉ được 9,75/10 thôi. Ta nói thật đó, yên tâm là bọn ta không lừa nhé!!!

- Bó tay tụi mi đó, ghét quá! Ok, quân tử không chấp tiểu nhân, let's go!!!

- Ê con kia, mi nói ai tiểu nhân hả?

My và Diệu nhảy mắt với nhau, cùng xông vào “hành hung” Lam. Hai con bạn cù vào nách, Lam cười như nắc nẻ...Nó ước gì nó sẽ mãi luôn cười như thế này, không phải buồn bã vì mấy chuyện tình cảm nữa...

47. Chương 47

Tùng

Tôi sẽ không bao giờ quên cảm giác vui sướng đến phát điên lên khi Lam đồng ý làm bạn gái của tôi. Có lẽ những cố gắng và sự chờ đợi của tôi đã có hiệu quả. Nghe Lam nói, tôi cứ ngỡ mình đang mơ...

Việc học của tôi rất bận rộn, Lam cũng vậy. Mang tiếng là người yêu nhưng từ hôm Lam đồng ý đến nay đã được một tuần, nhưng tôi vẫn chưa gặp được cô ấy. Tôi chỉ có thể gọi điện và nhắn tin cho Lam mà thôi. Tôi thật sự rất nhớ cô ấy, nhớ rất nhiều. Không biết cô ấy có nhớ tôi như tôi nhớ cô ấy không nhỉ? Chắc là không, bởi tôi yêu Lam nhiều hơn cô ấy thích tôi rất nhiều. Nhưng tôi tin mình sẽ mang đến hạnh phúc, niềm vui cho Lam, và một ngày không xa, cô ấy cũng sẽ yêu tôi nhiều như tôi yêu cô ấy.

Tôi hẹn Lam đi xem phim vào thứ 7. Thật may hôm ấy Lam cũng không bận học. Hôm nay trông Lam thật xinh, dù bình thường cô ấy rất dễ thương. Trong lòng tôi, Lam luôn là cô gái đẹp nhất, đáng yêu nhất, nếu hỏi tôi giữa Lam và Nguyễn Thị Huyền ai đẹp hơn, tôi sẽ không ngần ngại nói Lưu Trà Lam.

Tôi không biết có phải tôi quá nhạy cảm hay không, nhưng nhìn Lam không còn vẻ hồn nhiên, tinh nghịch như trước, cô ấy có vẻ trầm buồn hơn. Đến cả nụ cười cũng khá gượng gạo. Vì sao chứ? Tôi đã làm gì khiến cô ấy buồn sao? Lúc ngồi xem phim, Lam không tập trung xem, tôi nhìn cô ấy từ đầu đến cuối, cô ấy vẫn không hay biết, vẫn ngồi thẫn thờ. Dưới ánh sáng lờ mờ của rạp phim, tôi thấy cô ấy đang khóc. Hết phim, mọi người lục đục ra về, Lam vẫn ngồi đó. Tôi đau. Nhìn người con gái tôi yêu như thế này, tôi biết phải làm sao? Thực ra đã có chuyện gì xảy ra với em chứ? Phải làm sao để em vui lên đây? Em muốn làm tôi phát điên lên sao?

Lam

Tùng hẹn tôi đi xem phim. Là người yêu nhưng tôi và anh ấy vẫn chưa gặp nhau kể từ ngày tôi gọi điện thoại đồng ý làm bạn gái anh ấy. Đây là cuộc hẹn hò tình yêu đầu tiên của tôi, tôi cũng có đôi chút hồi hộp, mặc dù tôi đã đi chơi với Tùng rất nhiều lần...

Tùng đón tôi bằng nụ cười rạng rỡ. Tôi cũng cố cười lại. Cả tuần nay tôi hiếm khi cười. Tôi cứ mãi âu sầu như vậy. Diệu và My cố tìm cách cho tôi vui lên, nhưng cũng chẳng khá hơn. Tụi nó vô tình đã làm tôi thêm buồn với tình cảm của mình.

- Lam, anh Tùng đến tìm kìa.

Tôi chẳng buồn ngẩng đầu lên, đáp:

- Đừng lừa ta, vô ích thôi.

- Hì, ta tưởng mi sẽ vui khi thấy người yêu chứ.

- Xì.

- Lam, thầy gọi mi kìa. – Diệu thì thào vào tai tôi.

Tôi lập tức đứng dậy, nhìn ra cửa:

- Đâu?

Tôi thất vọng. Diệu lắc đầu, thở dài. Ừ nhỉ, thầy làm sao đến tìm tôi được? Thầy đã có người đó bên cạnh rồi kìa mà? Mấy hôm nay tôi lại không học Kí sinh trùng nên không gặp thầy. Nếu tình cờ thấy thầy, tôi cũng bỏ chạy. Tôi không dám đối mặt. Tôi nhút nhát quá! Buổi hội thảo đã kết thúc, nhưng tôi vẫn thấy chị Yến đến tìm thầy hai lần...

- Ta nói rồi mà, mi đâu thích Tùng, đâu óc chỉ nghĩ đến thầy mà thôi.

- Ta sẽ cố quen, thứ 7 này ta sẽ đi xem phim với anh ấy, mọi chuyện sẽ tốt...

Tôi lẩm nhẩm trong miệng “Mọi chuyện sẽ tốt...”. Đúng, tôi phải vui lên, không nên buồn nữa, đằng kia có biết bao cô gái nhìn tôi đầy ghen tị khi thấy tôi đi với Tùng kia mà. Tùng rất tốt, anh ấy sẽ mang lại niềm vui cho tôi. Nhưng cái suy nghĩ ấy đã tắt ngúm khi tôi nhìn thấy thầy. Thầy không đi một mình, mà đi với chị Yến. Tôi thần thờ. Tôi cố dùng chút lý trí bảo mình không việc gì phải buồn, không nên quan tâm, họ là người yêu, đi xem phim với nhau là chuyện bình thường thôi. Nhưng con tim yếu đuối của tôi đã chiến thắng. Đau! Cầm tấm vé xem Kungfu Panda 2 Tùng đưa, tôi cũng không vui nổi. Tôi phát hiện ra thầy và chị Yến cũng xem phim này, họ đứng cách tôi gần 100m. Tôi cố đi chậm lại. Ngồi xem phim, tôi không tập trung xem. Tôi nhớ lại hôm trước chỗ tôi đi học, khi tôi chỉ vào tấm poster Kungfu Panda 2 treo trước BigC, thầy đã nói:

- Muốn xem à? Hôm nào chiều tôi sẽ dẫn em đi xem.

- Thật không?

- Thật, không tin à? Không tin thì khỏi nhé.

- Ấy ấy, em đâu nói không tin đâu. Thầy hứa rồi nghe.

- Phiền quá, bộ tôi thất hứa hay sao mà em lo? Tôi có thất hứa với em bao giờ chưa? Mà này, em phải đi xem với tôi đó.

- Dĩ nhiên rồi, không đi với thầy thì đi với ai? Đi với thầy không tốn tiền, đại gì không đi chứ.

- Hừ, đi với tôi chỉ vì không tốn tiền thôi sao?

- Chứ còn gì nữa!

Nghe tôi nói vậy, thầy tăng tốc phóng vèo vèo, làm tôi hoảng hốt hét lên...

Chuyện này cũng gần một tháng, nhưng tôi cảm giác như mới hôm qua. Lúc ấy tôi đã nói dối, đâu phải chỉ vì được thầy “bao”, mà quan trọng là tôi được đi cùng thầy, được ở bên thầy. Nhưng bây giờ, người xem phim cùng thầy không phải là tôi, mà là người khác. Thầy bây giờ có nhớ đến lời hứa với tôi không, hay lời hứa hôm nào đã bay theo gió rồi? Tôi muốn khóc quá chừng, nhưng Tùng đang ở bên, tôi không thể để anh ấy khó xử. Cuối cùng, những giọt nước mắt buống bình vẫn rơi. Tim tôi thắt lại, đau nhói. Quên một người khó thế này ư? Ngay từ đầu lẽ ra tôi không nên thích thầy, nếu không bây giờ tôi sẽ không đau khổ thế này. Tôi ước gì được là tôi của ngày xưa...

- Lam, Lam, em không sao chứ?

Tôi như bưng tỉnh, mọi người đã về hết, trong rạp chỉ còn hai chúng tôi. Tùng đang nhìn tôi, với đôi mắt còn đau khổ và buồn bã hơn tôi rất nhiều. Điều nói đúng, tôi đã sai, bản thân tôi tổn thương đã đành, tôi lại làm tổn thương đến cả Tùng.

- Anh phải làm gì cho em đây? Em có chuyện gì à, nói anh nghe đi.

Tôi muốn khóc òa lên, anh ấy quá tốt, tôi có lỗi với Tùng nhiều quá.

- Em không sao đâu, anh đừng lo. Anh Tùng, nghe em nói, anh...Anh hãy để em khóc hôm nay nhé, từ mai, em sẽ không khóc nữa. Em sẽ vui vẻ trở lại như trước.

Tùng đột ngột ôm lấy tôi, tôi bất ngờ, nhưng cứ để Tùng ôm. Không hiểu sao, tôi có cảm giác nhẹ nhàng và thanh thản khi anh ấy ôm như thế.

- Em hãy khóc đi, anh sẽ cho em mượn vai của anh. Hứa với anh, từ mai không được khóc nữa.

Tôi gật đầu, nước mắt đã rơi, Tùng lại vừa làm tôi nhớ đến thầy. Giờ giải phẫu sinh lý cuối cùng, thầy đã đổ lớp tôi một câu:

- Đó các bạn bộ phận nào quan trọng nhất trong cơ thể con người?

Cả lớp tôi nói loạn cả lên, nào gan, thận, tim, mắt...Cái nào thầy cũng lắc đầu, cuối cùng chúng tôi chịu thua, thầy mới từ tốn nói:

- Đó là bờ vai. Vì nó là chỗ dựa vững chắc ột ai đó khi họ có chuyện buồn...

Cả lớp ồ á trước đáp án, lãng mạn quá! Lúc đó, tôi cũng mơ mộng đến bờ vai thầy, mơ mộng một ngày nào đó, tôi sẽ được khóc trên bờ vai ấy...Và hôm nay, tôi đã có một bờ vai là chỗ dựa, nhưng bờ vai ấy không phải là thầy.

Tôi gục trên vai Tùng, khóc nức nở, những nỗi đau cũng dịu đi phần nào. Bờ vai ấy đã ướt hết vì nước mắt của tôi. Bờ vai ấy đã che chở cho tôi. Bờ vai ấy luôn ở bên tôi mỗi khi tôi cần nhất. Trong khoảnh khắc, tôi thầm hứa sẽ không để bờ vai ấy thấm nước mắt của tôi nữa...

- Em nín khóc chưa vậy?

Tôi phì cười, có ai hỏi người yêu câu này không chứ?

- Chưa.

- Vậy thì khóc tiếp đi.

- Em đùa thôi, em nín rồi.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn sâu vào mắt Tùng. Ánh mắt anh bây giờ không còn buồn như lúc nãy nữa. Tôi mỉm cười:

- Cảm ơn anh.

- Em ngốc, em làm anh phát điên lên được.

- Anh đã điên đâu?

- Sớm muộn cũng có ngày anh vào Hòa Khánh thôi (Bệnh viện tâm thần của Đà Nẵng broken heart)

- Em sẽ vào đó chăm sóc anh, anh yên tâm nhé.

Tùng cười rạng rỡ:

- Em bình thường lại rồi.

- Nhờ anh đó.

Tùng lại cười, và nhẹ nhàng hôn lên trán tôi.

- Đừng làm anh lo lắng thêm một lần nào nữa nhé. Phải luôn luôn mỉm cười...

Tôi khẽ gật đầu, dù tôi biết, tôi sẽ làm Tùng thất vọng, đâu đó trong tôi vẫn in sâu hình bóng của thầy...

48. Chương 48

Sau buổi xem phim, Tùng chở nó về. Quá mệt mỏi, nó chìm vào giấc ngủ nhanh chóng...

- Lam, Lam, thầy tìm mi kìa.

- Đừng đùa nữa, ta mệt lắm rồi...

- Ta không đùa, sau bữa đó, ta tự biết là không nên đùa với mi mấy chuyện như thế nữa.

Lam uể oải nhìn ra cửa. Thầy đang đứng đó thật. Nhưng sao nó thấy quá xa vời...

- Đi đi, còn ngồi đó làm gì.- Diệu giục.

Nó không thể gặp mặt thầy lúc này được. Nó vẫn chưa đủ bình tĩnh và can đảm để đối diện với thầy.

- Ta...

Chưa nói hết câu với hai đứa bạn, nó đã bị thầy kéo đi. Có lẽ thầy không đủ kiên nhẫn để đứng đợi nó. Nó bàng hoàng sửng sốt. May làm sao, trong lớp chỉ có ba đứa nó và mấy thằng con trai. Mấy tên đó đang bận tán dóc về trận bóng đêm qua nên không để ý đến thầy và nó. Diệu và My cũng há hốc mồm kinh ngạc.

- Thả ra.

- Tôi không thả.

- Thầy có thả không?

- Tôi không thả đấy, em giỏi làm gì tôi đi.

Đương nhiên, nó nào dám làm gì thầy chứ. Nó đành để mặc thầy kéo đi.

- Đi đâu đấy?

- Sân thượng.

Đến nơi, Nam thả nó ra. Nó cầm cổ tay xuýt xoa vì đau.

- Xin lỗi, đưa tôi xem nào.

- Không cần.

- TẠI SAO EM LẠI NHƯ THẾ CHỨ?

Tiếng quát của Nam làm nó giật mình.

- Em nghe tôi hỏi không?

- Hỏi gì chứ?

- Em lại nói trống không với tôi nữa à? Thôi mặc em...Em nghe đây, dạo này em đi học bằng cái gì? Tại sao lại không để tôi chở?

- Đi xe máy. Không muốn làm phiền thầy nữa...

- Xe máy? Em biết đi khi nào, có bằng lái xe chưa mà đi?

- Có rồi, anh Tùng tập hồi nghỉ hè.

“Lại là Tùng à”- Nam tức giận nghĩ.

- Vậy à? Giỏi nhỉ?

- Đúng, em không tầm thường như thầy nghĩ đâu.

- Tôi bảo em tầm thường khi nào.

- Tự thầy biết.

- Em...

Lam không biết dừng khi ở đâu mà nó nói năng với thầy như thế. Nó cố nói như vậy, để che giấu sự yếu đuối của nó. Lúc này nó đứng rất gần thầy, có thể nghe được nhịp đập của tim thầy...Nó lo sợ, nó sẽ lại đau, lại khóc, lại cần đến bờ vai Tùng. Từ lúc gặp Nam đến giờ, nó vẫn chưa nhìn thẳng vào mặt Nam, dù rất muốn được nhìn thấy đôi mắt, khuôn mặt Nam - khuôn mặt mà hơn 2 tuần nay nó rất nhớ, nhưng cố chôn chặt nỗi nhớ ấy vào sâu thẳm con tim.

- Thầy còn muốn nói gì nữa không?

- Còn, còn rất nhiều là đằng khác. Tại sao em lại tránh mặt tôi?

- Nực cười, em tránh mặt thầy khi nào chứ? Thầy đừng tưởng tượng quá chứ!

- Em nói với tôi như vậy à?

Giọng Nam thất vọng và hơi chùng xuống. Lam cố giữ im tĩnh tảo, cố giữ để không bị dao động. Nó không nhìn Nam, nên không thể thấy đôi mắt đượm buồn của Nam.

- Xin lỗi, nhưng có gì em nói nãy thôi.

- Em nghe đây, tôi không hề tưởng tượng. Sự thật là em tránh mặt tôi. Mỗi lần thấy tôi đến gần, em lại vọt chạy đi đường khác. 5,6 lần như vậy, có thằng ngốc cũng biết, huống hồ gì tôi chứ.

- Thầy tự đề ỉnh đây à?

- Tôi, tôi không có ý đó.

- Thầy còn nói gì nữa không?

- Em chán nói chuyện với tôi như thế sao? Em chỉ thích nói chuyện với Tùng thôi chứ gì?

-.....

- Hôm qua tôi đến tìm em, nhưng không gặp. Em đi đâu à?

- Thầy chuyển nghề làm thám tử sao? Em đi đâu là quyền của em, thầy không cần bận tâm. Nhưng nếu thầy muốn biết thì em nói. Em đi xem phim với anh Tùng. Ok? Thầy hỏi xong chưa? Em phải về lớp.

- Thế à? Đi xem phim sao? Chắc xem vui lắm đúng không?... Tôi đến chở em đi xem Kungfu Panda, vì tôi đã hứa với em hôm trước, gọi điện em không bắt máy, đến nhà thì em không có nhà...Lúc đó, Yến gọi điện rủ tôi, nên tôi đi với cô ấy...

Giọng Nam nhỏ dần. Nó bàng hoàng. Bây giờ nó mới dám ngược nhìn Nam. Đôi mắt thầy nhìn nó. Đôi mắt vừa u buồn vừa thất vọng. Đôi mắt ấy như xoáy vào tim nó. Thì ra, thầy không hề quên lời hứa đi xem phim cùng nó. Hôm qua nó thấy thầy gọi, nhưng nó lại không thèm bắt máy. Thì ra...Nó xao động thật sự, nó muốn khóc òa lên. Tại sao dạo này nó lại mau nước mắt như thế chứ? Không, tuyệt đối không thể bị xao động. Thầy đã có chị Yến rồi, thầy chỉ dành cho chị Yến, không phải cho nó...

Nó vụt bỏ chạy, để thầy không nhìn thấy nó đang khóc. Nó chạy vào nhà vệ sinh, òa khóc nức nở. Nó đã thất hứa với Tùng mất rồi !!! ...

- Có chuyện gì mà mi bỏ tiết luôn thế? Sao mắt đỏ hoe thế kia?

- Ta khóc thôi, có gì mà tụi mi lo thế?

- Khóc? Mi lại khóc nữa à? Chẳng phải mi bảo hứa với anh Tùng...

- Thôi đừng nhắc anh Tùng nữa.

- Nói bọn ta nghe, đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ nhìn mi thâm lắm biết không?

Lam mệt mỏi kể lại chuyện trên sân thượng, rồi lại gục đầu xuống bàn.

- Lam, có khi nào...

- Có khi nào sao?

- Mi đừng nằm nữa, dậy nghe bọn ta nói này.

- Thì nói đi, ta đang nghe đây.

- Khởi nói nữa.

- Được rồi, ta không nằm nữa. Nói đi.

- Có bao giờ thầy cũng thích mi không?

Lam đang buồn ngủ gần chết, nhưng nghe hai con bạn nói xong, nó tỉnh ngủ ngay lập tức, hét lên:

- Tụi mi có đang bình thường không vậy hả? Ta không bình thường đã đành, cả tụi mi cũng không tỉnh táo nữa.

- Tụi ta hoàn toàn tỉnh táo, rất tỉnh táo nữa là đằng khác. Lúc này, khi thầy kéo mi đi, tụi ta thấy trong mắt thầy dường như chỉ có mỗi mi thôi.

- Nhảm nhí!

- Hừ, không tin à? Mi chưa nghe câu “người trong cuộc thì tối, người ngoài cuộc thì sáng” à?

- Thầy có chị Yến rồi! Tụi mi cũng đã thấy bọn họ đi với nhau rồi còn gì? Thầy thích ta mà còn cặp kè với chị Yến sao? Thầy không phải là loại người đó.

Lý lẽ Lam đưa ra không phải không đúng, hai đứa im lặng, nhưng My cố vớt vát:

- Đâu phải chuyện gì thấy tận mắt cũng là sự thật đâu. Như mi và anh Tùng kia...

- Ta và anh ấy khác, thầy khác. Họ yêu nhau từ trước rồi. Vả lại, không có lý do gì để thầy cặp với chị Yến nếu như không thích chị ấy.

Diệu định nói gì đó nhưng Lam ngăn lại:

- Tụi mi đừng nói nữa. Haiza, ta đủ mệt rồi, không muốn nghĩ ngợi gì thêm nữa. Tụi mi đừng “đầu độc” ta bằng ý nghĩ điên rồ là thầy thích ta nữa. Nếu không ta lại mơ mộng hão huyền nữa...

- Uhm, tụi ta biết rồi. Mi đừng buồn nữa nhé.

- Nếu nói đừng buồn nữa mà hết buồn thì tốt biết mấy!...

49. Chương 49

Lam chán nản gác máy. Nó vừa nói chuyện với Ti xong. Ti cứ gắng hỏi nó về chuyện của nó với Nam. Mặc dù nó cứ khẳng khẳng định mọi chuyện bình thường, nhưng nó biết Ti sẽ không tin. Ti là đứa thông minh, nhạy bén và sắc sảo, Ti có thể lờ mờ đoán được chuyện gì đã xảy ra. Lam không kể, Ti cũng chẳng gạn hỏi thêm. Ti chỉ nói “Em tin chị, nhưng có chuyện gì chị phải nói cho em biết đó. Chị đã hứa rồi mà, nhớ không?”. Ti nói đơn giản, nhưng lại làm Lam bối rối. Cuối cùng, nó quyết định kể cho Ti nghe chuyện hẹn hò với Tùng, chứ không dă động gì đến nó và Nam. Ti ngạc nhiên đôi chút, rồi bảo “Chúc mừng chị nhé, anh Tùng tốt vậy, chắc sẽ đem lại vui vẻ cho chị. Nhưng chị phải sống thật với tình cảm của mình đó. Em mãi ủng hộ chị”...Lam cảm động “Cảm ơn em, chị biết rồi. Bây giờ chị bận tí, bye em nhé, khi nào rảnh qua chị chơi”...

“Sống thật với tình cảm của mình”, Lam lẩm bẩm một mình, có nên như thế không nhỉ? Nó lắc đầu, cố xua đi suy nghĩ ấy. Sống thật thì chỉ thêm đau khổ thôi. Nó thờ dãi, bây giờ mới biết cảm giác đơn phương một người khổ đến chừng nào, và việc nhìn người đó hạnh phúc bên người khác còn đau hơn nữa.

Nhìn xung quanh phòng, đâu đâu nó cũng cảm giác như thầy ở bên. Cái ghế thầy vẫn ngồi để dạy nó học, cuốn Atlas Giải phẫu thầy tặng để nó học tốt hơn, cả con rùa xinh xinh nó hay ôm mỗi ngày nữa... “Không, phải quên thực sự thôi, mình không nên phân tâm nữa. Không nên nghĩ nhiều đến thầy. Mình có anh Tùng rồi, chỉ được nghĩ đến anh ấy thôi. Mình không thể để anh ấy buồn vì mình thêm một lần nào nữa...”. Lam nghĩ như vậy, và nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi...

Nếu như ngày trước, việc được Nam giảng dạy hằng ngày là niềm hạnh phúc thì bây giờ, việc không nhìn thấy Nam là điều nó mong mỏi nhất. Mỗi lần có giờ của Nam, nó không bao giờ ngẩng đầu lên nhìn một lần. Nó cố gắng nhìn cuốn giáo trình khô khan từ đầu đến cuối. Nó không chú ý gì lời Nam đang nói trên kia, nên cũng không hay biết rằng Nam giảng bài mà đầu óc để đâu, nói câu này xọ câu kia. Cả lớp nhìn nhau ngạc nhiên, không hiểu người thầy ưu tú, tài giỏi của tụi nó tại sao lại lơ đãng, thất thần thế kia. Chỉ có Diệu và My hình như hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai đứa nhìn Lam, nhìn thầy, rồi nhìn nhau thờ dãi...

My rủ Lam đi đến trung tâm gia sư xin việc. Nó vui vẻ đồng ý. Dạo này tâm trạng nó cũng khá lên chút ít, mỗi lần đi chơi với nhau, Tùng luôn pha trò, kể chuyện, làm nó cười suốt buổi...

- Ê, điện thoại mi reo này giờ kìa. Dừng lại nghe đi My.

My nghe nó nhắc, vội dừng xe lại.

- Gì vậy Diệu?

- Con Lam có đang đi cùng mi không?

- Có, tụi ta đến trung tâm gia sư. Mà có gì không?

- Con Lam làm quái gì mà không nghe điện thoại thế không biết? Ta gọi i 3,4 lần mi mới bắt máy. Bực mình!

- Đang đi trên đường làm sao nghe được mi? Đưa máy cho con Lam à, đợi tí.

My đưa máy cho Lam:

- Nè, con Diệu muốn gặp mi kìa.

- Alo, à à, ta bỏ quên điện thoại ở nhà. Có gì mà giọng mi nghiêm trọng thế?

- Còn không nữa à, mi mau đến quán bar ở đường 2-9 đi.

- Trời, khi không bắt ta đến đó làm gì? Mi biết ta ghét mấy chỗ đó mà.

- Nhưng thầy đang ở đó, hiểu không?

- Một mi quá, thầy ở đó liên quan gì tới ta. Ta không quan tâm. Ê, mà mi chui vào bar làm gì vậy?

- Ta đi sinh nhật đứa bạn trong câu lạc bộ, bọn nó ép quá ta mới vô, chứ ta cũng đâu muốn. Hừ, lúc ra về, ta thấy thầy bước vào quán, với tình trạng không tỉnh táo tí nào, người nồng nặc mùi rượu. Ta lo quá, gọi i mãi không được...

Lam nghe Diệu nói lo lắng vô cùng, nhưng nó cố nói cứng:

- Mặc kệ đi, không liên quan gì đến ta cả.

- Lúc nào rồi mà mi còn giả vờ không để ý nữa. Thầy say như vậy, đi xe máy nguy hiểm lắm biết không? Mi cũng từng nói thầy đi xe với tốc độ kinh dị...

- Thôi thôi đừng nói nữa, ta sẽ đến ngay đây. Mà mi gặp thầy lâu chưa?

- Yên tâm, ta mới vừa thấy tức thời. Đến mau đi.

- Uhm.

My lo lắng nhìn nó:

- Chuyên gì vậy mi?

Lam kể vắn tắt lại, rồi nói:

- Chắc mi phải đi một mình rồi. Ta phải đến đó ngay...

- Một mình là thế nào? Ta không đi nữa, việc dạy thêm từ từ tính. Giờ ta chở mi đi tìm thầy.

Lam mừng quá, ôm con bạn:

- Híc, cảm ơn mi nhiều!

- Ặc, thả ta ra mau, kéo người ta tưởng ta với mi có vấn đề nữa, he he...

Ngồi đằng sau, Lam nóng ruột quá chừng. Biết bao câu hỏi hiện ra trong đầu nó. Không biết có chuyện gì mà thầy lại vào bar, lại uống rượu nữa chứ? Trước nay thầy có bao giờ như thế đâu? Hay là thầy với chị Yến có chuyện? Nó còn đang nghĩ ngợi thì My đã dừng xe:

- Tới rồi đó. Mi vô đi, ta đứng đây chờ.

Lam hơi nhẩn nhó. Vào mấy chỗ như thế, nó rất sợ. Lần trước đi với Tùng nó còn lo, hướng hồ gì...

- Alo, My nghe đây.

Nó thấy mặt con bạn hơi tái đi.

- Dạ dạ, con đến ngay, cảm ơn chú.

- Có chuyện gì thế?

- Híc, con bé ở phòng trọ bên cạnh ta bị tai nạn. Mà mấy đứa cùng phòng nó về quê hết chưa ra lại, nên nó nhờ người ta gọi cho ta.

- Ôi trời, vậy mi mau đi đi. Nó có bị gì nghiêm trọng không?

- Cũng may không nguy hiểm lắm, chỉ bị gãy chân với xây sát thôi.

- Phù, may quá. Mi vô bệnh viện đi, kéo nó mong. Một mình ta vào cũng được...

- Ủ, ta đi đây. Mi cẩn thận nhé.

- Không sao, có gì ta sẽ gọi i...

Nhìn theo xe My cho đến khi khuất bóng, nó lấy hết can đảm bước vào. Tiếng nhạc âm ỉ đập vào tai nó. Nó muốn chạy khỏi nơi này, nhưng nghĩ đến Nam, nó cố bước. Nó đưa mắt tìm khắp nơi, nhưng trong này tối quá, người lại đông, mắt nó lại kém nên việc tìm thấy hơi khó khăn. Nó chăm chú nhìn về bên trái nên không để ý đến một người đang ngồi ngất ngưỡng ở quầy pha chế gần nó. Đột nhiên, Lam bị một cô gái đằng sau thúc vào người, nó mất đà, ngã vào người bên cạnh, ly rượu trên tay người đó đổ tràn lan.

- Xin lỗi, cô có sao không? – Cô gái làm nó ngã nhẹ nhàng hỏi.

- Tôi không sao, cảm ơn.

Cô gái cười rồi bỏ đi. Nó quay sang người lạ, chiếc áo trắng giờ đã lấm lem những vệt đỏ:

- Xin lỗi, tôi vô ý quá. Áo anh bẩn cả rồi...

Người đó quát, giọng lè nhè:

- Đi chỗ khác đi, không cần bận tâm đâu!

Lam bực bội vì thái độ của tên đó quá chừng, nhưng, giọng nói đó, chẳng phải là...

- Thầy, là thầy hả? – Lam mừng rỡ hỏi.

Nam bây giờ mới đưa mắt nhìn sang, nhận ra nó, Nam cười nhếch mép:

- À, ra là em hả? Đến đây làm gì? Không phải đang đi hẹn hò sao?

- Thầy say rồi, đi về thôi.

- Về à? Tôi chưa say, tôi muốn uống tiếp...

- Thầy, nghe em đi, về thôi, muộn lắm rồi!

- Tôi đã nói tôi không muốn về, em nghe không rõ à?

- Về nhà uống cũng được mà, mọi người ở nhà lo cho thầy lắm!

- Em muốn gì đây? Ngồi đó không nói nhiều, hoặc là đi cho khuất mắt tôi!

- Tại sao lại ra nông nổi này chứ? Thầy có bao giờ say xỉn thế này đâu?

- Làm con ngoan chán rồi, tôi muốn nổi loạn như vậy đó. Em hài lòng chưa?

- Hài lòng? Thầy làm như em muốn thầy trở thành con ma men thế này sao?

Nam không nói gì, chỉ cầm ly rượu uống một hơi, rồi rót một ly khác. Chai rượu 1,5l đã vơi hơn một nửa. Lam hoảng hốt, giật ly rượu trên tay Nam:

- Thầy làm trò gì vậy? Thầy muốn hủy hoại bản thân mình đến như thế sao? Thầy nghĩ ba mẹ thầy có vui không khi nhìn thấy cảnh này? Thầy không sợ họ đau lòng à? Thầy làm gì thì làm, nhưng cũng phải nghĩ đến người thân của mình chứ!

- Vậy, em có đau lòng không?

Tim Lam đập thình thịch khi đôi mắt Nam chăm chú nhìn nó. Nó tránh đôi mắt ấy, nó nhìn đi nơi khác đáp:

- Em chẳng là gì của thầy, nên em không việc gì phải đau lòng.

Nó muốn nói cho Nam biết rằng nó đang tự dối lòng, trong nó, Nam chiếm vị trí rất quan trọng, nhưng nó không thể...

- Ha ha, vậy à? Xem ra đúng là tôi không là gì trong lòng em...

Nam nói rồi nốc cạn ly rượu.

- Đủ rồi, thầy dừng lại chưa? Thầy buồn chuyện tình cảm à? Thầy hoàn hảo như vậy, có biết bao cô gái ngưỡng mộ, sẵn sàng làm người yêu, mắc gì phải vì một người mà thành ra thế này?

- Tôi không cần ai cả, tôi chỉ cần cô ấy, nhưng, tôi đã đánh mất...

Đang nói, Nam đổ gục xuống. Có lẽ say quá rồi, uống gần cả chai thế kia cơ mà? Lam ngồi thừ người bên cạnh Nam, buồn bã khi nghĩ lại lời Nam nói. Chắc chị Yến đã bỏ thầy đi nữa rồi! Cú sốc này quá lớn, nên thầy mới suy sụp như vậy. Nhìn Nam bây giờ, Lam đau lòng, nước mắt nó lặng lẽ rơi. Giá như nó là Yến, nó sẽ không để Nam phải đau khổ thế này...

Lam lau nước mắt, định trả tiền rượu thì người phục vụ lắc đầu:

- Cô không cần trả, Nam đến đây gần một tuần rồi. Hôm nọ anh ấy đưa tiền, rồi bảo tôi mỗi ngày anh ấy đến phải đưa một chai rượu cực nặng. Dù không muốn, nhưng tôi cũng đành chấp nhận, tôi không cản được anh ấy. Chưa bao giờ tôi thấy Nam như thế cả, hình như vì một cô gái nào đó...

- Anh là bạn anh ấy à?

- Uhm, là bạn...Cô đưa anh ấy về hộ tôi nhé! Mấy ngày nay anh ấy say bí tỉ vậy đó, tôi phải gọi taxi cho anh ấy về. Cô là...?

- Tôi là em họ thôi...Vậy xe anh ấy thì tính sao ạ?

- Xe Nam á? Tôi lái về, sáng tôi qua chở anh ấy đi làm.

- Vậy à? Cảm ơn anh, tôi về đây...

- Cô về cẩn thận...

Lam cắn môi, giờ không biết phải làm sao đây? Nó không thể đi taxi về được, nhưng nếu không đi taxi thì làm sao để về? Điện thoại thì nó không mang theo, nên không thể gọi cho Ti. À, còn điện thoại thầy mà! Nó vội tìm điện thoại trong người Nam, nhưng xui xẻo, điện thoại hết pin. Làm sao bây giờ? Chỉ còn cách đón taxi thôi, híc.

Nó nhờ anh bạn Nam đỡ Nam ra đón taxi, vì Nam cao to như thế, nó thì bé tí thế này...Anh ta cười tỏ vẻ biết lỗi:

- Tôi xin lỗi, cô nhỏ con thế này làm sao đỡ được anh Nam chứ?

Nó cũng cười. Nhưng khi yên vị trên taxi, nó cười không nổi. Mùi xe taxi làm nó phát buồn nôn. Nó gắng gượng, nhưng không chịu nổi. “Oe...”, không phải Nam nôn, mà là nó. Người lái xe dừng lại bên đường. Ông ta ngán ngẩm nhìn nó nôn thốc nôn tháo. Trên xe, Nam vẫn ngủ say sưa...

Đến nhà Nam, nó lại nôn thêm hai lần nữa. Sau khi đỡ Nam vào giường, mẹ Nam quay sang bảo nó:

- Cái thằng này hết chỗ nói...Chẳng hiểu thằng này bị cái gì mà cả tuần nay lại đổ ra như thế? Hỏi thì nó không nói, tối tối lại đi đến khuya mới về. Cô chán quá rồi.

Nó như cái xác chết trôi, ngồi dựa vào người Ti.

- Ti, con đỡ chị lên phòng đi, để mẹ gọi xin phép cho chị Lam ở lại một đêm. Giờ nó không có sức để mà về đâu.

- Dạ...

Ti nói rồi đỡ nó lên phòng...

Lam mở mắt, nhìn đồng hồ, đã 6h30 rồi ư? Trễ học mất rồi! Nó cuống cuống ngồi dậy. Sau khi rửa mặt cho tỉnh táo, nó mới sực nhớ sáng nay nó được nghỉ, chiều nó mới có giờ. Nó mở cửa phòng bước ra. Nó nghe tiếng Ti và Nam đang nói chuyện.

- Anh bị cái gì vậy? Thất tình à? Em biết ngay mà!

- Im đi, em biết gì mà nói.

- Anh Hai, anh nghe em đi. Anh thấy hối hận rồi đúng không?

- Ti, dừng lại đi. Em còn tiếp tục, anh không biết anh sẽ làm gì em đó!

Nam nói rồi bỏ đi. Đi qua phòng Ti, ánh mắt Nam dừng lại trước Lam. Nó quay mặt sang chỗ khác. Nam đứng lặng một hồi, rồi bước xuống cầu thang...

50. Chương 50

Nam

Tôi đã đánh mất em thật sự rồi. Yêu một người mà không biết rằng mình yêu người đó, để người đó xa rời mình, từng chút, từng chút một, đến khi xa thật xa mới biết được người đó quan trọng như thế nào...

Sự trở về đột ngột của Yến làm tôi bất ngờ, nhưng, trong lòng tôi, Yến đã không còn chiếm vị trí quan trọng nữa. Buổi café trưa hôm ấy, tôi nhận ra tôi và Yến đã kết thúc thật sự. Tình cảm của tôi đã thay đổi. Nhưng thay đổi vì ai thì tôi lại không biết. Yến khóc, xin lỗi tôi vì ngày ấy đã bỏ tôi mà đi. Giờ đây, cô ấy muốn níu kéo, cô ấy tin chúng tôi sẽ lại yêu nhau như trước. Tôi khẽ lắc đầu, gỡ tay cô ấy khỏi tay tôi và về trước... Trong đầu tôi lúc ấy chỉ một suy nghĩ đơn giản. Đó là Lam đã về nhà chưa?

Tối, tôi định nhắn tin hỏi thăm Lam thì thằng bạn học Đại học gọi rủ tôi mai đi ăn sáng với nó. Lâu quá không gặp nên tôi đồng ý. Vậy là sáng mai lại không chờ Lam đi học được, không biết Lam có buồn không nhỉ?

Chiều hôm sau, lúc tôi chuẩn bị ra về thì Yến đến tìm. Cô ấy hỏi tôi đã thật sự hết yêu cô ấy rồi sao? Tôi gật đầu, tôi nói rằng tình yêu của tôi và cô ấy chấm dứt kể từ lúc cô ấy quyết định ra đi. Tôi kể cho cô ấy nghe cảm giác của tôi thế nào những ngày sau đó. Tôi không giận cô ấy, cũng không trách. Tôi biết, với Yến, việc thực hiện được ước mơ, hoài bão của mình có lẽ là điều quan trọng nhất. Tôi chỉ tiếc cho tình yêu của tôi... Nhưng, khi tình yêu đã hết, thì hãy chia tay, Yến lại khóc, ngày xưa, tôi luôn bị nước mắt của cô ấy làm xiêu lòng, nhưng bây giờ, tôi chỉ xiêu lòng với cô bé ấy thôi thì phải...

Yến nhìn tôi tuyệt vọng, nói:

- Anh hãy ôm và hôn em lần cuối, được không? Sau hôm nay, em sẽ gặp anh với tư cách là một người bạn tốt...

Tôi hiểu Yến muốn làm một phép thử. Tôi sẵn sàng. Ôm Yến, tôi không có cảm giác gì. Tôi cảm nhận vai cô ấy run lên. Đặt một nụ hôn lên tóc Yến, tôi thấy nhẹ nhõm làm sao! Tôi khẽ cười, thực sự tôi đã không còn yêu cô ấy. Vẫn ôm Yến, tôi thì thầm:

- Anh hiểu mục đích của em khi đề nghị anh làm thế này... Anh xin lỗi, nhưng chúng ta chỉ có thể làm bạn mà thôi.

- Em hiểu, em đã sai khi bỏ anh mà đi...Bây giờ, em đang bị trừng phạt.

...

Mối quan hệ của tôi và Lam bây giờ rất tồi tệ. Cô ấy đề nghị tôi đừng chờ cô ấy đi học nữa. Mỗi lần thấy tôi trong trường, cô ấy lại tránh mặt. Tôi phát điên vì điều đó. Tôi đã làm gì sai ư? Hay vì tôi không chờ cô ấy đi học vài bữa mà cô ấy như thế? Không, cô ấy tuy trẻ con, nhưng không giận dữ vì chuyện nhỏ nhặt ấy được. Rất cục là vì sao chứ? Ô, nhưng tại sao tôi lại bận tâm đến Lam nhiều thế chứ? Quên đi, tôi không nên nghĩ ngợi nhiều đến Lam, không có Lam, chẳng phải tôi sẽ đỡ phiền phức, sẽ có nhiều thời gian cho bản thân hơn sao? Phải vui lên! Nhưng, tại sao khi nghĩ đến những ngày không có Lam ở bên, tôi lại khó chịu thế này?

Sức chịu đựng của tôi cũng có giới hạn, càng bảo mình không nên bận tâm đến Lam, tôi lại càng suy nghĩ về cô ấy nhiều hơn. Nhìn thấy poster Kungfu Panda, tôi chợt nhớ đến lời hứa của tôi. Tôi hứa với Lam sẽ dẫn cô ấy đi xem phim này. Tôi không thể thất hứa. Chúng tôi không nói chuyện với nhau cũng lâu rồi, nhân dịp này coi như “làm hòa” luôn. Tôi gọi điện cho Lam nhưng cô ấy lại không bắt máy, có chuyện gì vậy nhỉ? Tôi chạy sang nhà tìm thì không có ai ở nhà. Thất vọng! Điện thoại đổ chuông, nghĩ là Lam gọi, tôi mừng rỡ, nhưng không, là Yến. Yến rủ tôi đi xem phim, rồi ăn tối. Hôm nay là ngày cuối cùng Yến ở Đà Nẵng, ngày mai cô ấy sẽ ra Hà Nội để chuẩn bị hồ sơ học Thạc sĩ ở Nhật...

Phim rất hay, nhưng tôi không tập trung xem. Đầu óc tôi chỉ nghĩ đến Lam. Vì sao vậy? Tôi cảm giác tôi còn thua đứa con nít. Trẻ con nó khóc khi nó bị cướp mất món đồ chơi nó thích, nó buồn khi phải xa mẹ, nó vui khi được tặng cây kẹo mút, được đi công viên...Còn tôi, từ lúc nào tôi đã không còn hiểu được suy nghĩ, tình cảm của bản thân - điều mà trước nay tôi vẫn tự hào...?

Tôi nằm trong phòng, nhớ lại những lời Lam nói lúc sáng. Tôi đã bỏ hết lý trí đi tìm Lam hỏi cho ra lẽ. Nhưng những gì tôi nhận được chỉ là sự hời hợt, bất cần. Trước nay mỗi lần nói chuyện, cô ấy luôn nhìn thẳng vào mắt tôi, vậy mà bây giờ...Những câu tôi hỏi, cô ấy đều trả lời như bị gượng ép. Cô ấy tỏ vẻ không muốn nói chuyện với tôi. Cô ấy bảo hôm qua đi xem phim với Tùng. Mỗi lần nghe Lam nhắc đến Tùng, tôi lại bực bội, khó chịu vô cùng:“Tùng chỉ như một người anh của em thôi”-Lam đã từng nói với tôi như vậy. Nhưng tôi thấy hình như không phải. Anh em kiểu gì mà lại đi chơi với nhau suốt thế kia chứ? Lại còn hay gọi điện nữa! Cái gì thế này, tôi đang ghen ư? Không, không thể có chuyện đó được...

- Anh Hai!

Tôi giật mình, con nhóc em này lúc nào cũng vào phòng mà không gõ cửa.

- Gì thế?

- Anh biết chuyện gì chưa?

- Gì?

- Chị Lam và anh Tùng là một cặp.

“Bịch”, quyển sách trên tay tôi rơi xuống sàn nhà. Tôi cảm giác như trời đất chao đảo.

- Ai nói với em vậy?

Tì nhún vai:

- Chị Lam.

- Chính Lam nói à?

- Uhm, chị ấy vừa nói cho em. Anh sốc...

- Lâu chưa?

- Cái gì lâu?

- Họ là một cặp bao lâu rồi?

- Chắc cũng ba tuần rồi... Anh Hai, em đã nói với anh...

- Em ra ngoài đi.
- Anh Hai!
- EM CÓ NGHE ANH NÓI KHÔNG?

Nó có vẻ sợ trước thái độ của tôi, vì hầu như chưa bao giờ tôi to tiếng với nó như bây giờ. Nó nhìn tôi, lắc đầu rồi bỏ đi.

Tôi nhặt quyển sách, và ngồi thừ ra. Khi nghe Ti nói Lam và Tùng là một cặp, tôi hụt hẫng, và đau. Cảm giác này là yêu ư? Ngày Yến bỏ tôi lại, tôi cũng đau, nhưng sao lần này, có cái gì đó đang giày vò tôi. Bây giờ tôi mới biết là tôi đã yêu cô nhóc đó. Muộn màng! Bây giờ đã quá trễ để tôi có thể nói yêu cô ấy. Lam đã xa tôi mãi mãi. Suốt buổi tối, tôi cứ lẩm bẩm “Lam và Tùng là một cặp”...Bây giờ, trông tôi thê thảm còn hơn một thằng điên.

Chiều thứ 7, tôi thấy Tùng chở Lam vào quán KFC. Tôi thẫn thờ nhìn theo. Họ đã là một đôi, tôi không có quyền chen ngang vào tình cảm ấy. Tôi chỉ được phép dõi theo em từ xa thế này thôi...

Tôi vào bar, uống như một thằng nghiện rượu. Uống say, có lẽ tôi sẽ dễ chịu hơn...Những ngày sau, ngày nào tôi cũng đến đây, uống cho đến khi say bí tỉ, Hiếu- thằng em kết nghĩa làm phục vụ ở bar sẽ đưa tôi về. Ba mẹ trách móc có, hỏi han có, phiền muộn có, nhưng tôi chỉ lặng thinh. Ba mẹ không biết vì sao tôi trở nên sa sút như thế. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao tôi lại đau khổ vì Lam nhiều đến thế. Có thể Ti hiểu vì sao tôi ra nông nổi này, nhưng nó không nói lời nào nữa, chỉ buồn bã nhìn tôi. Nó biết rằng với tôi, sự yên lặng lúc này là điều duy nhất tôi cần...Nhưng rồi nó không thể tiếp tục im lặng như không hay biết gì. Hôm Lam đưa tôi về trong tình trạng say xỉn, lúc tôi tỉnh dậy, nó hét ầm lên, tôi đã phải nói nó dừng lại, nếu không tôi không biết tôi sẽ làm gì nó. Nó nói nhiều lắm, nhưng tôi chỉ nhớ nó bảo tôi là thẳng nhất gan, không biết sống thật với tình cảm của mình...Phải, tôi là tên nhất gan, nhưng tôi không muốn bị Ti nói rằng không sống thật với tình cảm của mình. Tôi có nên làm một điều gì đó chẳng?

Lam đến, bất ngờ như cơn gió, em khuấy động, làm đảo lộn cuộc sống của tôi, rồi âm thầm rời bỏ tôi, cũng đột ngột như khi em đến. Tôi sẽ sống cuộc sống đáng buồn tẻ này đến khi nào nhỉ? Em có thể trả lời cho tôi được không Lam?

Lam đang ngồi ở ghế đá gần nhà. Nó rất muốn vào nhà, nhưng với đôi mắt sưng húp như bây giờ mà về thế nào cũng bị mẹ nó tra hỏi à xem.

1 tiếng đồng hồ trước...

Hôm nay kỉ niệm 30 ngày nó và Tùng chính thức hẹn hò, nên Tùng dẫn nó đi chơi. Điểm đến cuối cùng là một quán kem. Nó chợt thấy bối rối, quán kem này nó và thầy vẫn thường hay đến ăn trước kia.

- Lam, sao vậy, làm gì mà em ngồi sưng thế kia? – Tùng lo lắng.
- O, à, không có gì đâu.

Người phục vụ mỉm cười hỏi:

- Hai em ăn kem gì?
- Cho em hai kem sầu riêng.
- Lam, anh và em đều ăn sầu riêng không được mà?
- O, xin lỗi, em quên mất. Chị ơi, cho em một kem sầu riêng và một kem đậu xanh chị nhé!
- Uhm, hai em đợi một chút.
- Em ăn sầu riêng được rồi à?

Nó cúi đầu, khẽ cười đáp:

- Dạ, tại thầy hay chở em đi ăn kem. Có lần thầy thách em ăn kem sầu riêng, em tức quá nên ăn, rồi thích hồi nào không biết...
- Ra thế!

- Là sao anh?

- Không có gì đâu. Lúc này em gọi hai kem sầu riêng là vì nghĩ anh là anh Nam hả? – Tùng cười cười hỏi nó.

Nó cắn môi:

- Uhm, em xin lỗi. Tại em với thầy hay đến đây, nên em...

- Anh hiểu mà, em đừng xin lỗi nữa, he. Thôi có kem rồi, em ăn đi.

Vô tình nó đã khiến Tùng buồn mất rồi. Dù Tùng không nói, nhưng nó biết. Nó giận nó quá, hầu như lần nào đi chơi với Tùng, nó đều nghĩ đến Nam cả. Tại sao chứ? Nó đã cố quên Nam rồi cơ mà, nhưng sao khó thế này chứ? Nó không muốn nói dối, nhưng thực sự nó vẫn chưa quên được Nam.

Nó đang miên man suy nghĩ thì Tùng đã dừng xe ở chiếc ghế đá gần nhà nó:

- Ủa, chưa đến nhà mà anh?

- Lam, nghe anh nói này!

-

- Chúng ta chia tay đi.

Lam hoảng hốt nhìn trân trân Tùng:

- Sao lại chia tay? Em đã làm gì sai ạ?

Tùng mỉm cười:

- Không, em không sai gì cả. Chỉ là anh muốn chúng ta dừng lại. 30 ngày qua là quá đủ với anh rồi...Em đừng nói gì cả, nghe anh nói này. Anh biết, ngay từ đầu em đã không thích anh, nhưng vẫn chấp nhận làm bạn gái anh. Tuy vậy, anh cũng cảm thấy rất vui, anh tin rằng anh sẽ làm em hạnh phúc, rồi dần dần em sẽ thích anh...Nhưng...Xem ra anh đã tự tin quá đáng rồi, ha ha!

- Anh Tùng...Em, em thực sự vui khi ở bên anh mà!

Tùng khẽ cười:

- Lam! Em đừng nói dối anh, và đừng lừa gạt chính bản thân em nữa. Khi anh kể chuyện cười, em cũng cười, nhưng chỉ là cười gượng gạo, hiếm khi em cười thật sự lắm! Khi em nhìn anh, đôi mắt em quá xa xăm, anh cảm nhận trong mắt em, anh không hề tồn tại...Hôm chúng ta đi xem phim, nhìn em khóc mà anh đau lòng lắm em biết không? Làm sao không đau, không buồn khi thấy người con gái mình yêu khóc vì thằng con trai khác chứ? Anh an ủi mình rằng em sẽ thay đổi, em sẽ thích anh. Ngày qua ngày, anh lại tự nhủ với anh như thế đấy!

Giọng Tùng trầm hẳn xuống, nét mặt buồn bã. Nước mắt Lam bắt đầu rơi, nó không biết Tùng dành cho nó nhiều tình cảm như vậy.

- Hôm ấy, anh mới biết anh yêu em nhiều như thế nào!...Lúc này ở trong quán kem, nhắc đến Nam, mắt em bừng sáng lên, dường như anh nhìn thấy trong mắt em chỉ có anh ấy...

Đột ngột, Tùng nhìn thẳng vào mắt nó, bình thản nói tiếp:

- Anh cũng biết em thích ông thầy đáng ghét của em, đúng không? Ha ha, đừng nhìn anh bằng con mắt đó chứ!

Lúc này Lam đang cố mở to đôi mắt nhìn Tùng. Nước mắt đã “tạm ngừng hoạt động”. Nó sốc khi nghe Tùng nói. Làm sao anh ấy biết được chứ?

- Không có, anh giỏi tưởng tượng.

- Anh không hề tưởng tượng, cũng không đoán mò. Em không biết những người đẹp trai, hào hoa rất nhạy cảm và có phán đoán chính xác à?

- Xì, em chẳng tin!

Không khí bây giờ đã nhẹ nhàng hơn sao câu đùa của Tùng.

- Anh rất hiểu em, hiểu em cần gì, nghĩ gì. Còn em thì ngược lại, em không hiểu con người anh, bởi em quá vô tư. Anh là người cực kì nhạy cảm, và khi đối diện với người khác, anh có thể đọc được phần nào suy nghĩ của họ. Anh ghét điều này, hiểu những suy nghĩ của người khác thì được ích gì, chỉ làm bản thân anh thêm khó chịu mà thôi! Vì quá nhạy cảm, nên nhiều lúc anh đâm tự kỉ, không muốn tiếp xúc với bất cứ ai. Nhưng..., chỉ khi ở bên em, anh mới có những phút hiếm hoi thoải mái và vui vẻ...

Tùng nhìn nó bằng ánh mắt ấm áp, yêu thương. Nó thấy mình không xứng đáng được nhận tình cảm ấy. Tùng xoa đầu, vuốt mái tóc lơ thơ của nó, cố nén tiếng thở dài:

- Có lẽ anh chỉ có thể làm anh trai tốt của em thôi. Em...Em không dành cho anh.

Nói những từ cuối cùng, lòng Tùng quặn đau. Phải buông tay Lam ra, Tùng thấy rất đau. Nhưng, đó là cách giải quyết tốt nhất. Tùng không muốn nhìn Lam âu sầu mãi như thế. Cái này là tình yêu cao thượng à? Tùng cười thầm nghĩ.

Nó lại khóc, tối nay sao nó khóc nhiều vậy chứ? Còn Tùng lại cứ cười suốt. Tùng lúc nào cũng vậy, luôn dịu dàng, chu đáo với nó. Còn nó, nó tự thấy mình không làm được gì cho Tùng, 30 ngày qua nó càng khiến Tùng buồn nhiều hơn. Tại sao một người như Tùng lại thích nó chứ?

Tùng xoay người nó về phía mình, lau nước mắt cho nó:

- Em đừng tự trách bản thân em. Nếu trách thì trách anh và em không có duyên, hi hi. Vui lên nào, Lam mà anh quen biết hay cười lắm kia mà, có biết khóc là gì đâu!

Lam cố nén những tiếng nấc trong cổ họng, khàn khàn nói:

- Híc, em, em sẽ không khóc nữa, híc, anh đừng lo cho em...

- Ngay cả chuyện được làm anh trai chăm sóc cho em gái cũng không được nữa sao?

- Không, híc, không phải vậy mà!

- Thôi thôi, anh hiểu, anh chỉ đùa thôi.

- Anh! Có chuyện này em muốn nói cho anh biết, híc. Hồi em học 11, em rất thích anh, thích rất nhiều, nhưng em không dám nói ra, chỉ kể cho Tiên biết thôi. Em sợ bị anh từ chối. Em tự nhủ phải quên anh, và em đã làm được, híc...Em không biết là lúc ấy anh cũng thích em. Nếu như ngày đó...

Tùng lại cười, cắt ngang lời nó:

- Nếu như ngày đó anh hoặc em nói cho nhau biết tình cảm của mình thì mọi chuyện không thành ra thế này đúng không? Nếu anh và em thích nhau thì tốt rồi, căn bản tình cảm ấy chỉ xuất phát từ anh. Em chỉ ngộ nhận tình cảm dành cho anh thôi. Ở tuổi em khi ấy việc ngộ nhận tình cảm rất dễ xảy ra. Để xác định tình cảm của mình không hề đơn giản. Chẳng phải em cũng đã mất nhiều thời gian mới có thể chắc chắn tình cảm dành cho anh Nam còn gì? Còn anh, anh biết rõ anh yêu ai, thích ai, ngộ nhận với ai... Em bảo em rất thích anh đúng không? Là thích chứ không phải yêu. Thích thường không bền, anh và em sớm muộn cũng chia tay thôi, nhất là ở cái tuổi "ẩm ương" đó. Em có nhận thấy những cặp quen nhau khi học cấp III hầu như đều tan vỡ không? Vì đó không phải là tình yêu, và những chàng trai, cô gái chưa đủ chín chắn để giải quyết những vấn đề xảy ra trong chuyện tình cảm...Híc, có lẽ anh nói lạc chủ đề rồi đúng không? Anh xin lỗi...

- Không, anh nói hay lắm! Nghe anh nói, em cũng biết thêm nhiều điều mà trước nay em không biết...

- Vậy bây giờ biết rồi thì em sẽ làm gì nào?

-

- Em hãy đến tìm Nam đi! Hãy nói cho anh ấy biết tình cảm của em, biết đâu anh ấy cũng thích em thì sao?

Lam buồn bã lắc đầu:

- Không, em không đi đâu. Biết thì chỉ làm ọi chuyện khó xử thôi. Vả lại, anh ấy và chị Yến...
- Này, đừng nói với anh em không biết chị Yến chuẩn bị đi Nhật đấy chứ? Hai người họ chia tay rồi, bây giờ họ chỉ là bạn bè.

Nó lấp bắp:

- Ai, ai nói với anh vậy?
- Còn ai ngoài ông bạn thân nhất của “ổng” chứ!

Lam bưng tỉnh, ừ nhỉ, anh Hai của Tùng là “cạ cứng” của thầy mà! Nhưng, vậy thì ích gì, chắc gì thầy đã thích nó chứ!

- Đừng suy nghĩ nữa. Phải dũng cảm thừa nhận và thổ lộ tình cảm của mình cho người mình thích biết chứ. Nếu không em sẽ hối hận đấy! Dù em bị từ chối hay được chấp nhận, thì em vẫn là người chiến thắng - chiến thắng bản thân. Anh chưa bao giờ hối hận vì nói yêu em cả, em hiểu không?

Lam bắt ngờ ôm chầm Tùng, thút thít:

- Em hiểu, em sẽ nói...Cảm ơn anh, em cảm ơn anh nhiều lắm. Hu hu...

Tùng cố nén nỗi buồn, vỗ nhẹ nhẹ lưng Lam:

- Uhm, tốt...Em khóc đến nỗi ướt hết áo anh rồi này. Đây chắc chắn sẽ là lần cuối cùng anh cho em “mượn” vai anh đấy nhé. Hứa với anh từ ngày mai phải luôn mỉm cười, không được mít ướt nữa. Ngoéo tay nào! Em mà không giữ lời hứa là sẽ “ê sắc” suốt đời nhé, ha ha!

Lam nhìn Tùng bằng đôi mắt đỏ hoe, vừa ngoéo vừa thầm nói “Em hứa...”

- Thôi, anh đưa em về, chúng ta ở đây cũng khá lâu rồi!
- Không, anh về trước đi, em về sau.
- Không được, anh đưa em đi phải đưa em về.
- Không sao đâu mà, khu vực nhà em an toàn nhất thành phố mà. Anh đừng lo, em muốn ngồi đây hít thở không khí một chút.

Tùng thở dài:

- Được rồi, nhưng phải về sớm đấy.
- Uhm. Bye anh!

Tùng cười, tạm biệt nó và khẽ nói với mình: ” Tạm biệt em, tình yêu của tôi...”

Bây giờ nó đã tạm ổn, nhưng vẫn còn buồn lắm. Cứ nghĩ đến giọng nói trầm trầm, nét mặt phảng phất nỗi buồn, nụ cười của Tùng mà nó thấy đau. Đau vì đã làm tổn thương đến Tùng. Nó ước gì nó có thể yêu Tùng như yêu Nam. Phải, yêu, yêu chứ không phải thích. Nhắc đến Nam, lòng nó lại dâng lên một nỗi nhớ khó tả. Nó sẽ đi tìm Nam, nói cho Nam biết tình cảm của nó, nhưng không phải lúc này. Mượn rồi, nó phải về nhà, hôm nay nhiều chuyện xảy ra quá, về ngủ một giấc đã...Nó đang nghĩ thì một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Em làm gì ngồi đây như bụi đời vậy? Tôi bíp còi này giờ mà em cũng không nhìn tôi một cái.
- Nó bất ngờ. Ai kia? Nó dụi mắt mấy lần rồi mở ra. Là thầy! Nó mừng rỡ định hét lên nhưng nó cố kiềm lại:
- O, thầy, em đang suy nghĩ nên không biết thầy đến.
- Suy nghĩ gì mà ngơ ngẩn vậy? Mắt em đỏ hoe thế kia, em khóc à?

-.....

- Tôi biết em không thích tôi, em không muốn nói thì thôi.

Nó muốn phản kháng lại, nhưng có cái gì đó thôi thúc, bảo nó im lặng. Nam ngồi xuống bên cạnh nó. Nó đứng dậy:

- Em phải về đây

Nó đang nói cái quái gì thế này? Nó không hiểu nó đang nói cái gì nữa, rõ ràng nó muốn gặp Nam, muốn nói cho Nam biết tình cảm của nó kìa mà?

Nam nắm tay nó lại:

- Tôi, tôi có chuyện này muốn nói với em. Em hãy nghe tôi nói, 15' thôi....

Nó từ từ ngồi xuống, chuyện gì vậy nhỉ?

- Có một cô nhóc rất ngốc, rất hay cười, và cũng rất dễ thương, nhưng cũng lại rất bướng bỉnh. Cô nhóc thông minh, nhưng lại lười học vô cùng. Một anh chàng họ đã tình nguyện đến kèm cặp cô nhóc. Anh chàng đó từ một người lạnh lùng, ít bộc lộ tình cảm, suy nghĩ đã dần dần thay đổi. Anh ta quan tâm, nghĩ về cô nhóc nhiều hơn. Anh ta biện hộ rằng đó chỉ là trách nhiệm vì ba mẹ giao cho anh ta việc chăm sóc cô nhóc, chỉ là tình cảm anh em. Cứ như vậy, tình cảm dành cho cô nhóc lớn dần, nhưng anh chàng không hay biết. Anh ta vẫn luôn quát mắng, bực bội, làm cho cô nhóc buồn, khóc. Anh ta ngốc quá phải không? Và không biết vì lý do gì mà càng ngày, khoảng cách giữa hai người càng xa. Cô nhóc không còn để anh chàng đến chỗ đi học, thấy mặt thì lại tránh. Chịu đựng không nổi, anh ta đã đến tìm cô nhóc hỏi cho ra lẽ. Qua cách nói chuyện, anh ta nhận thấy cô nhóc không thích gặp mặt anh ta chút nào. Đau, buồn mà không hiểu vì sao! Khi biết được tin cô nhóc có người yêu, anh ta lại càng đau hơn gấp bội ! Anh ta lang thang quán bar, uống cho say mèm, để không phải suy nghĩ về cô nhóc. Anh ta bắt đầu ăn kem đậu xanh, loại kem cô nhóc rất thích mà trước đây anh ta cho là tầm thường so với kem sầu riêng anh ta yêu thích. Càng ăn, anh ta càng phát hiện hương vị đặc biệt của kem đậu xanh, càng thêm nhớ về cô nhóc hơn. Vì sao anh ta lại như thế? Bởi anh ta đã yêu cô nhóc, yêu rất nhiều. Nhưng anh ta nhận ra tình yêu quá muộn. Khi cô nhóc xa thật xa, anh ta hối hận, nhưng, không kịp nữa...

Nó đang khóc. Chuyện này..., là thật ư?

- Em hiểu tôi đang nói gì không? Tôi luôn nói em ngốc, nhưng tôi còn đại ngốc hơn cả em. Khi không có em ở bên, tôi mới biết em quan trọng với tôi thế nào...Lam, tôi, anh, anh yêu em.

Tim Lam như ngừng đập khi nghe Nam nói những từ cuối cùng. Nó không dám ngẩng mặt lên nhìn Nam. Mồ hôi bắt đầu túa ra ở hai bên thái dương và bàn tay, bàn chân nó. Nó ngồi bất động.

Nam khẽ cười:

- Anh nói xong rồi, nói ra những lời này anh thấy thật dễ chịu. Em chỉ cần biết tình cảm của anh như vậy là được rồi, ngày mai hãy xem như anh chưa hề nói gì. Chúc em luôn hạnh phúc với Tùng, thằng nhóc đó coi vậy chứ rất tốt. Bây giờ đã làm phiền em rồi, anh về đây....Em cũng về đi, muộn rồi đó.

Nam đứng dậy bước đi, lòng nhẹ nhõm, cuối cùng cũng nói được lòng mình, dù kết quả có thế nào thì mình cũng nên vui vì đã làm theo sự mách bảo của trái tim. Người mình yêu biết được tình cảm của mình, như vậy có lẽ quá đủ rồi, đúng không nhỉ?

- KHOAN ĐÃ! THẦY ĐỪNG VỀ!

Nó đã “tĩnh” lại, vội vàng gọi Nam. Nam từ từ quay lại, mỉm cười trìu mến với nó:

- Thầy bỏ đi như thế mà được à? Em cho phép thầy đi chưa mà thầy dám bỏ em lại? Thầy đứng yên đó nghe cho rõ những lời em nói đây... THẦY, EM YÊU THẦY !

Nó nói rồi chạy lại ôm lấy Nam, vừa nói vừa khóc:

- Thầy, à không, anh, anh làm em khóc như thế này mà bỏ đi hả? Anh tàn nhẫn lắm biết không? Lúc nào cũng chỉ giỏi làm em khóc thôi.

Nam vui sướng áp đầu nó vào ngực mình, hôn nhẹ lên tóc nó rồi dịu dàng nói:

- Anh xin lỗi, từ nay anh sẽ không làm em phải khóc nữa. em ngốc của anh. Ngoan, đừng khóc nữa, anh không thể cho em mượn vai anh được đâu.

Nó ngơ ngác nhìn Nam:

- Ô, tại sao vậy? Bây giờ anh lừa em sao?

- Không, chỉ vì em “nắm” quá, chưa đứng đến vai anh cơ mà, làm sao anh ch©o em mượn được? Ha ha.

- Anh giỏi lắm, dám trêu em...

- Ha ha, trêu như vậy em mới hết khóc chứ! Từ nay đừng khóc nữa, anh chỉ muốn nhìn em cười thôi, biết không?

Nam đưa tay lau nước mắt cho nó. Nó cười, khe gật đầu....

Nó đang sống những ngày rất vui vẻ. Nó cười suốt, làm Mỹ và Diệu bực cả mình (ghen tị ấy mà ^^). Cười cho đời thêm đẹp, tội gì mà khoogn cười nhỉ? Vả lại, nó cười còn để thực hiện lời hứa với Tùng và Nam.

“Em sẽ luôn cười, không khóc, không buồn vãn vợ nữa. Các anh đừng lo cho em, em lớn rồi, tự biết lo mà, hi hi”. Đó là lời nó hứa với Tùng và Nam trong ngày tiễn hai người đi du học. Tùng thì sang Nhật học Công nghệ thông tin, còn Nam sang Pháp học Cao học. Trong một ngày phải chia tay hai người mà nó quý mến, nó buồn lắm. Nó cố không khóc, nhưng cuối cùng, nó cũng rơi nước mắt. Nam hôn lên tóc nó, trầm giọng nói:

- Ngoan, đừng khóc nữa. Anh đi khoảng 3 năm rồi anh về. Em phải giữ gìn sức khỏe đó. Khi anh về, em đã ra trường, có khi đã đi làm rồi ấy chứ...Anh sẽ cố học thật nhanh để về với em. Lam, em chờ anh nhé !

Namlau nước mắt, nhìn nó lần cuối rồi bước vào phòng chờ. Nó chạy theo, nhón chân hôn lên má Nam và nói đầy đe dọa:

- Híc, anh phải nhanh về đấy. Anh biết em không có tính kiên nhẫn mà. Em cho anh 3 năm để hoàn thành việc học. Anh mà cứ chần chừ 1 phút 1 giây ở bên Pháp, anh sẽ hối hận không kịp đó ^^.

2 NĂM 3 THÁNG SAU...

- Lam, làm chưa xong hả em?

- Trời ơi, lại vỡ cốc nữa à?

- Ôi, em cái gì cũng giỏi mà sao em hậu đậu thế?

Đó là những câu nói quen thuộc trong suốt 2 tháng nó làm việc. Nó đang làm tại Bệnh viện đa khoa thành phố. Mỹ và Diệu cũng ở thành phố, nhưng khác bệnh viện. Bận bịu với công việc nên cuối tuần bọn nó mới gặp nhau. Tuy mới vào làm nhưng nó được mọi người quý mến lắm, vì nó dễ thương, nhiệt tình...Vì vậy mà mọi người “đánh long” tha thứ cho nó mỗi lần nó làm vỡ pipet, cốc....

- Lam, em chưa làm xong hả? Nhanh lên đi, hay để chị phụ cho.

- Thôi, để em làm cũng được. Mà có chuyện gì thế chị?

- Trời, em chưa biết à? Hôm nay khoa mình đón trưởng khoa. Trưởng khoa giỏi lắm, mới ở Pháp về, lại còn đẹp trai cực kì nữa chứ.

Nó chưa kịp nói thì một chị khác chen vào:

- Xì, có người yêu rồi mà vậy đó !

- Kệ tui chứ !

- Hi hi, nhưng mà tui nghe nói trưởng khoa có người yêu rồi.

- Sao cơ? Ôi, chán thế. Thôi kệ, ngấm cũng đủ rồi, hi hi. À Lam ơi, chúc mừng sinh nhật em nhé. Đây là quà của tui chị.

- Dạ, em cảm ơn mọi người. He he, chị ơi, em không tin là “gã” trưởng khoa đẹp trai dữ dội như chị nói đâu.

- Em không tin à? Tí nữa biết.

Vừa lúc đó phó khoa gọi mọi người tập trung sang phòng trưởng khoa. Nó phải bảo các chị sang trước, nó dọn dẹp một tí rồi qua sau. Nó vừa dọn vừa rửa cái “gã” trưởng khoa làm mất thời gian của nó. Tay vẫn cầm pipet, nó lon ton chạy qua chiêm ngưỡng “dung nhan” của “gã”. Ấc, phòng chật kín người, mọi người đứng che hết, nó lại lùn quá, nhón chân mãi mà cũng, không thấy mặt “gã” ấy.

Lam, vào đây nhanh lên em. Chỉ còn mỗi em chưa giới thiệu thôi đó.

Mọi người dạt ra chừa chỗ cho nó vào. Cái gì thế này? Ai đang đứng trước mặt nó kia? Người ấy mỉm cười, nhìn nó bằng ánh mắt thương yêu và nhớ nhung. Nó run run hỏi:

- Đây, đây là trưởng khoa ạ?

- Ủ, anh ấy tên là Nam. Trưởng khoa, đây là Lam – út ít nhất, cô ấy mới vào làm được 2 tháng.

Cái pipet nó đang cầm trên tay rớt xuống đất từ lúc nào, may mà đó là pipet Pasteur. Nam nhặt cái pipet, bước lại gần nó:

- Anh về rồi đây. Ngốc, em vẫn hậu đậu như xưa, chẳng thay đổi gì cả.

Nó khóc òa lên:

- Anh, là anh thật à? Tại sao hơn 2 năm qua anh không liên lạc gì với em, không gọi điện, cũng chẳng nhắn tin. Bây giờ anh đột ngột quay về, cũng không thèm nói cho em biết trước. Anh coi thường em à?

Mọi người nhìn nó ngạc nhiên, và họ còn bất ngờ hơn khi thấy Nam ôm nó:

- Ngoan, đừng khóc nữa, mọi người đang nhìn kìa. Anh nhớ em đến phát điên. Vì vậy anh phải học không ngừng nghỉ để hoàn thành sớm trước thời gian quy định. Do đó anh mới được về trước “chỉ tiêu” 3 năm của em đó.

Mọi người bây giờ mới vỡ lẽ. Ai nấy đưa mắt nhìn nhau cười rồi lần lượt ra khỏi phòng.

Một lúc lâu sau:

- Nín đi nào, đừng khóc nữa. Anh đã về rồi mà ! Anh nhớ em lắm, em biết không?

- Híc, em cũng nhớ anh.

- Bây giờ anh đã ở bên em rồi, em đừng lo nữa nhé !

- Uhm...Mà anh có nhớ hôm nay là ngày gì không?

- Hừ, em định thử anh à? Anh không học nhiều đến nỗi lú lẫn quên cả sinh nhật em đâu.

- Hi, anh nhớ là em vui rồi...

Nó xòe tay ra, cười nghịch ngợm:

- Vậy, quà đâu?

- Anh cố chọn đúng ngày này để về với em. Anh chính là món quà sinh nhật vô giá nhất rồi còn gì?

- Ủ thì...Nhưng em thích quà thật hơn, he.

- Quà thật á? Để anh xem trogn túi có gì không nhé?

Nó tò mò, không biết Nam có tặng quà cho nó không. Nam lấy trong túi quần ra một cái hộp nhỏ xinh:

- Đây, quà sinh nhật của em, hi.

- Cái gì vậy anh?

- Thì em mở rồi biết.

Nó hồi hộp mở, nó hy vọng cái hộp chứa “cái đó” – cái mà nó vừa nghĩ trogn đầu.

- Oa, dễ thương quá !

Đó là một chiếc nhẫn bằng bạc, thiết kế tinh xảo, bên ngoài có khắc “ Love u”, bên trong là “ N L”. Vậy là nó đã đoán đúng, nó cười hạnh phúc, rồi vờ hỏi:

- Anh tặng em nhẫn làm gì vậy?

- Làm gì à, đeo cho đẹp thôi. Anh cũng có một cái giống em này. Anh đeo đẹp hơn em đó. Hi hi.

Lam bực bội khi thấy Nam đừng đưa bàn tay có chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út:

- Chỉ thế thôi à? Trả lại anh đó, em không thèm.

- Ô, anh đùa tí mà em cũng giận hả? Anh xin lỗi. Chẳng lẽ em không biết anh tặng nhẫn cho em làm gì à? Em đúng là đại ngốc mà, không hiểu sao anh lại yêu em nhỉ? Ha ha.

- Anh không nghiêm túc...

- Anh muốn cầu hôn em.

Dù đoán biết trước được ý đồ của Nam khi tặng nhẫn, nhưng nghe chính Nam nói, tim nó đập loạn xạ, bối rối, mặt nó đỏ ửng lên.

- Em đồng ý không Lam?

Nó không dám ngẩng mặt lên, chỉ khẽ gật gật đầu. Nam cười toen toét, nó ngạc nhiên, chưa bao giờ nó thấy Nam cười như thế cả .(Sau này Nam mới tiết lộ cho nó biết khi nào cực kì vui và hạnh phúc Nam mới cười toen toét, từ bé đến giờ số lần Nam cười toen toét chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi ^^)...Nam ôm nó, khẽ nói:

- Lam, cảm ơn em đã đồng ý...Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của anh đấy ! Anh hứa sẽ chăm sóc, bảo vệ em suốt đời, sẽ không để em phải buồn, phải khóc. Anh sẽ làm em trở thành cô gái hạnh phúc nhất trên đời này...

- Anh nói phải giữ lời đó, ông thầy đáng ghét của em!

- Ok, anh biết rồi, em phải tin tưởng anh chứ, cô học trò ngốc của anh !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-em-yeu-thay>